

910.9

G95zUc

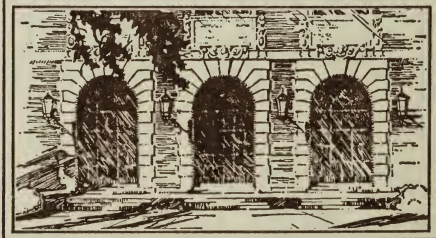

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS
AT URBANA-CHAMPAIGN

ELIAS CZAYKOWSKY
COLLECTION OF
UKRAINIAN CULTURE

910.9

G95zUc

Wm. P. ...

R 2.20

Проф. Др. З. Гінтер.

ЧАСИ ГЕОГРАФІЧНИХ ВІДКРИТЬ.

З МАПКОЮ.

Переклав М. Ч.

ЛЬВІВ, 1906.

НАКЛАДОМ УКРАЇНСЬКО - РУСЬКОЇ ВИДАВНИЧОЇ СПІЛКИ,
зарєстрованої спілки з обмеженою порукою у Львові.

**З друкарні Наукового Товариства імени Шевченка
під надзором К. Беднарського.**

910.9
G95zLtc

Передмова автора.

Книжечка, що отсим передаємо в руки загалу, обіймає зміст шести викладів про історію географічних відкриттів, які мав автор у січні і лютім 1900 р. з припоручення мінхенського товариства людогого університету. Кождий з шести розділів, на які поділено матеріал, відповідає менче-більше кождому викладови, хоч не цілком відмежено їх від себе. Покладено вагу на се, щоб легко зрозумілим способом означити те становище, на яким стоїть нині наше знанє, дякуючи невтомній праці визначних дослідників; на скілько се вдало ся, про се авторови годї рішати. Жалує він дуже, що нова, багата змістом розвідка Е. Г. Равенштайна (Ravenstein), про одного з найбільше — як здавало ся — знаних відкривачів, що одначе все дають почин до нових студій над ними (Мартім Де Богемія — Лісабон, 1906) дістала ся йому за пізно в руки, щоб міг був із неї користати на відповіднім місці. Мапка призначена на се, щоб пояснити географічні назви, які подибують ся в текстї.

Мінхен, у маю 1900 р.

I. Старинні та середні віки.

Хто хоче набрати доброго розуміння про велике значінє, яке мають часи відкрить, не зможе обійти ся без сего, щоб трохи близше не приглянути ся наперед старинному, опісля-ж середно-вічному образowi сьвіта. Аж тоді, коли набереть ся певности, як узкі були межі географічного знаня Греків, Римлян та христіянського заходу в часї перед хрестоносними походами, — тоді буде можна добре оцінити сей період, що з найбільшою рішучістю зірвав традиційні пута та надав протягом не цілих двох століть земній картї цілком иньший вигляд, а власне сей, який ще нині маємо за правдавний, не вважаючи на деякі виїмки. Від звичайного понятя слова „середні віки“ відступаємо тут о стілько, що сьвідомо відділюємо від них 15-те столітє; хоч т. зв. всесьвітню історію нових часів зачинають звичайно відкритєм Америки, то з другої сторони історик географії перекоаний, що не можна покласти основної ріжвиці між змаганями пізнаня морської дороги до Індії, а тими змаганями, про які є мова при подорожі Колюмба на захід. Аж до походів великого македонського короля був „земний круг“ — те означенє здавало ся вже також старшим

Грекам як цілком відповідне дійсности — майже те саме, що басен Середземного моря. Про інші європейські краї знано дуже мало; на північ від Чорного моря тягнули ся сарматські степи геть аж до казочних „ріпейських“ гір, а цікавість, що є з другої сторони сеї природної границі, мусіла сама з себе уставати; хоч навіть пітагорейська школа, до якої причисляли ся Парменід, Платон та Арістотель, доказала кулястість землі, так що ніякий освітаний Грек, бодай у IV в. пер. Хр., не сумнівав ся про ту правду, то таки удержав ся сей хибний погляд, що тропічний пояс наслідком горяча, а оба полярні пояси наслідком зимна незалюднені, а навіть неприступні. Чогож мали люди шукати в тих негостинних околицях? Що смілі моряки в старині, Фенікійці та Картагінці, справді мали ширший світогляд, те може бути певне; вони вже дуже вчасно відважили ся виплисти поза Гераклеві стовпи на бездорожний океан, щоб привозити цину зі східної Англії та бурштину із німецького побережа, а часто здогадують ся, що у них бували ще більші заходи. Очевидно згадка, що коло 600 р. пер. Хр. египетський король Нехо велів оплинути Африку фенікійським кораблям, єсть одинока і не можна тайти сего, що проти можливости такого великанського чину в такій давній старині також дещо відзиваєть ся; однак один нібито важний доказ проти сего, який нам подає Геродот, що записав сю подію, є для нас радше потвердженням. Йонський історик, що цілком не вірив у круглість землі, кпивть собі з оповіданя про подорож, що нібито в полудневій Африці бачили сонце на півночі, а се-ж виходить консеквентно з основних відомостей з математичної географії. Гідні уваги у всякім разі ведавні викопалини Бента в полуднево-африканським краю Машона, бо з них мусимо здогадувати ся, що фенікій-

ська торгівля сягала до нечувано далеких країв. Також великі перські королі в своїй жадобі країв мали займати ся африканським проблемом, а в одного пізнійшого письменника читаємо, буцім то якогось високого урядника, якого вислано для розслідування, як далеко на полудне розтягаєть ся суша, мали покарати смертю за те, що вернув із голими руками.

Трохи докладнійше представляє ся подорож Картагінців для відкриття, яку провадив адмірал Ганно; про неї удержала ся по грецьки записана нотатка. Очевидно не довідуємо ся з неї докладно про час подорожі, але деякі обставини кажуть здогадувати ся, що Ганнона вислано в V ст. пер. Хр., щоб доставляти свіжих сил осадам, які заложено вже давнійше з поручення великої торговельної республіки на північно-східнім побережжі Африки, та шукати картагінським осадникам нових місць для поселення. Сей смілий моряк здаєть ся вивязав ся з своєї задачі відважно та щасливо. Як далеко дістав ся, можна означити досить докладно. Найдальшим пунктом були стрімкі прибережні гори, звані „божим возом“; через надмір патріотизму*) хотіли в тім добачити Камерунські гори, але про се цілком не можна думати, бо відповідно до дослідів Гебля (Goebel) дуже правдоподібно, що пункт, від якого Ганно завернув ся, лежить близько побережа „Сієра Леоне“. Звістки Ганнона мають на собі всі признаки справдішности, так прим. що до навмисного підкладання огнів у траві, що ще нині там бувають, а їх дим затемнював небо. Правдоподібно підняли Картагінці також трохи пізнійше під Гімільконом експедицію до іберійсько галійського побережа. Правда, про неї не маємо оригінальної звістки, але що по віростойним свідоствам в однім описі берегів (Ora ma-

---

*) Автор має очевидно на думці Німців (прим. перекл.)

ritima) римського поета з пізнійшої доби, Авізна, використаний також сей переказ, то маємо нову нагоду дивувати ся енергії, з якою брали ся Картагінці до відкриваня далеких морських берегів. Ну, певно, се все діяло ся не для ідеальних цілей; як у Фенікійців, так і в їх потомків стояли на першій пляні виключно торговельно-політичні інтереси. Таж про їх капітанів говорено пізнійше, що вони були б радше жертвували свій власний корабель, як показали дорогу до власних жерел доходу комусь чужому, в кім бачили свого конкурента. В новіших часах показала ся подія сего рода, як її нам переказали старинні автори, байкою, але вона вказує, як стерегли ся по тодішнім поняттям ті безсумлнні пани світової торгівлі. Мабуть ділав їх примір на сусідів заохочуючо, а король Соломон дав себе намовити, щоб заключити з своїм братом, королем Гирамом, торговельну спілку для вихіднування краю „Офір“. Чи сей край лежить у східнім Гіндостані, чи близько проливу Баб-ель Мандеб — се менче подібне до правди — в то можемо не входити.

Війни Олександра спричинили величезне розширене географічного горизонту, хоча не може бути виключене, як доказує трохи пізнійше письмо забобонного Ктезія, що з тими подіями вязала ся дика погоня за пересадними небезпеками. Персія, Гедрозія, Бактрія, передня Індія аж до Пенджабу перестали бути порожніми назвами без змісту, а про краї та народи, яких треба було шукати ще дальше на схід, діставали ся на захід перші, непевні відомости. Розумієть ся, географічне та картографічне розслідування не держало рівного кроку з щораз більше зростаючою свількістю поодиноких поучаючих звісток, а александрійський бібліотекар Ератостен із 3 ст. пер. Хр., який впрочім причинив ся багато для розвитку науки, сповнив один тяжкий в наслідках блуд, від якого

не могли увільнити ся навіть його наслідники, та який ще коло половини 18 ст. скривляв карту землі. „Заселена земля“ розтягала ся з заходу на схід за далеко, а те можна було пізнати по хибнім викривленю Середземного моря; коли опісля пізнано краї, що лежали дальше на схід, то й на них перенесла ся та сама похибка. В 1 і 2 ст. по Хр. зачали александрійські купці провадити торгівлю з Китаєм та задно-індійським архіпелягом; наслідком того знаємо про півостров Малякку („золотий Херсонес“), про остров Яву та про портове місто Каттігару, що лежала в „серичнім“, себто шовковім краю; положення сего міста означувано все доси гіпотетично. Не певно се, чи сего місця, що мабуть лежало недалеко гирла Синьої ріки, маємо шукати ще в полудневій околиці „Тінаї“, чи вже у властивім краю „Серіка“, відти на північ. Також Китайці були вже тоді підприємливими купцями та на корисно положенім острові Цейлоні („Тапробаве“), що тоді відгравав ролю нинішнього Сінгапоре, стрічали ся з Греками, Персами, Арабами та Індами. Тим торговельним взаєминам можемо приглядати ся довго, аж пізно у візантійську еру. Повстали навтичні вказівки в хосен тих, що мали плавати по східних морях; в часі коло Хреста мав жити сей купець Гіппаль, що перший подав своїм землякам звістку про дивовижну зміну періодичних вітрів („монсунів“) на Індійським Океані.

Але також на заході панував грецький дух розсліду. Малоазійські мешканці Фокеї, що їх прогнали були Перси, заложили собі були в своїй осаді Массілїї, в нинішній Марсілії, емпорію (торговельну стацію), що не могла бути щасливіще положена для посередництва між Греками і Галлями; тут жив підприємливий чоловік і через нього дізнав ся вперве клясичний світ про британські та германські мрачносірі краї. Пітеас

із Массалії жив рівночасно з Олександром Великим, так що розширення границь географічного знання на схід та на північний захід наступило майже одночасно. Він був у першій лінії також купець, але його головна увага була попри тім звернена й на всі подибувані географічні явища в нових краях, в яких мусів обертати ся; слїдив приплив і відплив моря, сконстатував, що в вищих ширинах сонце в лїтї описує менший лук під виднокругом, та описав загадочну гру красок „морських легких“, що згідно з Герляндом можна уважати за полярне сьвітло, перед тим цілком не знане в полудневих краях. Пітеас пізнав полудневу Англію, осередок цюлових покладів, та описав острів із заходу; був також на побережі Німецького моря. Як найдальший пункт на півночі, до якого доїхав, означував острів Туле (Thule), якого правдиве положенє дало причину до багато суперечок. Старший здогад, що острів Туле треба ідентифікувати з Ісландією, мусить серед усіх иньших обставин упасти; радше можна би думати про Фер Ер (Fär Öer), колиб руюководити ся вказівками що до стану сонця, однак вкінці найправдивше се, що Пітеас не дійшов був дальше гебридїйських та шетляндських островів. На жаль ті, що жили пізніше, не оцінили справедливо відважного подорожника, бо не мали потрібних астрономічних відомостей, а передовсім скривдив память про нього впрочім так геніяльний географ, Страбон, через те, що кпив собі з фактів, які були без сумнїву правдиві, однак звичайному розумови пересїчного Грека були цілком непрвступні.

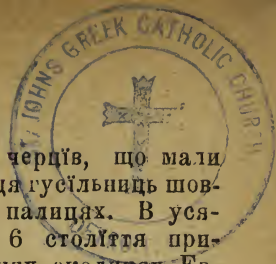
Римська сьвітова держава мала для географії в основі те саме значінне, що македонська; лиш нові вражіння, що лучили ся з побідоносним діланнем пануючого народу, були трівкіїші. На полудне ціла Африка з сеї сторони великої пу-

стинні стала їх провінцією, та через те знаним краєм; глибоко в Сагарі стрічають подорожні щенні пам'ятники з латинськими написами. За Нерона вислано вже експедицію для відкриття жерел Ніля, що в кождім разі мусіла дійти що найменше до місця, де сходять ся обі великі ріки, які пливають із жерел. На півночі в Європі вступили Римляни в сліди Пітея; піктійський вал вказує, що з виньком шотлянської височини цілий остров Великої Британії був у сильних руках і правління було там у порядку; римські фльоти пливали часто в гирла великих східнонімецьких рік; вкінці у природника Плінія, що згинув у 79 р. по Хр. підчас великого вибуху Везувія, знаходимо першу згадку про Балтійське Море та про „остров“ Скандію, що лежить від того моря на північ. Між замляндським берегом, що тоді, так як і тепер, займав перше місце між тими місцевостями, звідки добуваєть ся бурштин, і карпатськими краями панували незвичайно живі взаємини; їх дороги можемо досить докладно зреконструувати при помочи монет та предметів до прикраси, які декуди подибують ся; за подвжників та посередників сеї торгівлі подають нам „Етрусків“, та справді не підлягає жадному сумнівови се, що вже в передісторичних часах приношено з горішньої Італії до теперішньої Німеччини численні товари до заміни. Таж Ф. Лінденман знайшов в одній юрській печері у Франконії тягарок із безсумнівно египетською сигнатурою! Так у пізнішій римській цісарстві (винявши краї, найдалше на північ та північний схід) ледви чи був який край, в Європі щоб хоч у певній мірі не знаходив ся під впливом італійської культури.

В Азії панували цісарі якийсь час над обшпром, мало-що меншим від сего, який колись був під владою діядохів, а римські передові сто-

рожі зносили ся з усіма можливими народами в центральній Азії. Мало що не прийшло також до зносня між Римлянами і Китайцями, хоч не до приятних. Коло 95 р. по Хр. вийшов був у похід один вожд китайської держави, побив турецькі та татарські племена та дістав ся аж до східнього побережа Каспійського моря; звідси — як подають китайські жерела — задумував напасти також на краї західнього цїсаря Ан-ту-ну, — Антонїна Ція; однак опісля відступив від сього наміру, певно на своє щастє. Але як обі ті держави політично цїлком не зносили ся, так їх піддані все зіставали в тісних торговельних взаєминах; через середну Азію провадило кілька „шовкових доріг“ до Китаю, що ними ходили каравани. Живійші зносини були через Тіян-Шан, а ті, що нині менше оживлені, йшли через Квен-Люн. Багато думано над положенням менше людних місцевостей, в яких відпочивали купці, що торгували шовком, по невігодах подорожі, а дослїди Северцова, заряджені там на місца, здаєть ся вияснили деякі погляди. „Камяну вежу“, про яку часто згадуєть ся, треба було перенести після сего на кінець аляйської долини, а теперішній Камгар був би майже те саме, що „стація купців“. Ті позитивні дати, які маємо з старини, редукує ся на ділі до одной звістки, що її казав донести собі македонський купець Маес Тіціян через своїх агентів. Ту звістку ужив опісля коло 60 р. по Хр. вчений Марин із Тиру до свого представлення цілої землі. Чи який чоловік із західних країв дійшов коли до столиці Сервійців, до нинішнього Сі-нган-фу, не знати. Коли Китайці в 2 ст. нашої ери уступили в басену ріки Тарім, потерпіла безпосередна торгівля значну шкоду, бо перейшла головно в руки Персів. Однакож звязь між Китаєм і західною Європою не устала цілковито ніколи; пригадуємо тільки оповідання, властиво

неісторичне, про візантійських черців, що мали принести за Юстиніяна перші яйця гусельниць шовкових мотилів у вижолоблених палицях. В усякім разі та обставина, що від 6 століття прийняла ся управа шовку в тепліщих околицях Європи, ослабила безпосередні зносини з найдальшам сходом; близько сім віків уплило, заки казочний Китай міг зближити ся знов до Європи.

Наукова географія в другім александрійськім періоді мала сим способом спроможність дати цілком влучний образ великої частини нашого сьвітового східного острова. З великим посьвяченем підняв ся сеї задачі астроном Клявдій Птолемеї, сучасник цїсарів Траяна та Адріяна, якого знаємо головню як творця геоцентричної планетної системи, що держала ся понад 1300 літ із майже неослабленою силою, та лиш дуже поволі зробила місце справленій системі Коперніка. Як географ здобув собі Птолемеї безмертну заслугу через те, що зложив усї знані йому місцевости відповідно до географічної ширини та довжини в табелі, а що подав теж рівночасно правила, на підставі яких можна, рисувати мапи більших та менчих частин землі, — то можна сміло сказати, що він підніс географію до справдішньої науки. Сам він не додав атлясу до свого великого твору; аж пізнійше зложив його з трудом Ататодемон в душі та цілком по вказівкам учителя. Побіч Птолемея стає в ряд правдива фаля поменчих географічних підручників, супроти яких зійшов епохальний твір Птолемея на другий плян. Помпоній Меля та Діоніз Періетет — се ті письменники, що з них брано географічне знання в далеко пізніщих часах, передовсім у часах гуманізму.

Десь від 4 ст. по Хр. почала загальна наука швидко падати, а й географія не остала без шкоди. Як сьвідчать невідрадни письма Етика, Аноніма з Равенни та Козми Індікоплова, упала

також та основна правда, що земля є кулею, яка свобідно уносить ся у всесвітї, а з'ображення землі та неба цілком не піднесли ся вище тих, що знаменують наївну грецьку мітольоґію та що їх можна вчитати в тзв. Гомерових піснях. На місце картографічних представлень Ератостена та Штольбомея, що були основані на здоровій географічній підставі, виступили дивоглядні образи, чи то римські карти доріг із пізніщої доби на лад т. зв. „Tabula Peutigeriana“, чи то ще невдатніші „колові карти“, в яких являє ся Єрусалим як „пушок землі“. Такі карикатури заховали ся аж до пізна в середні віки; для дослідників є вони задля своїх гео- та етнографічних дивовижностей правдивою копальнею, і за те треба бути вдячним К. Міллерови, що зарядив повне легко приступне видання усіх тих рідкостей. Що у західних народів устала також цікавість до географії в тіснішим значіню, се не повинно дивувати при таких ставі річи. Лиш вілька ясніщих промінїв припадково освічує ту темноту, а се маємо завдячувати лиш тій обставині, що там, де старі культурні народи не могли вже власними силами йти вперед, виступали молоді покоління.

До них належать у першій мірі британські Кельти, а між ними знов ті, що мешкали на „зеленім“ острові. Тут, у численних монастирях, удержало ся вище духове житє та більша рухливість, щоб об'являла ся як при розширюванню віри, так і задля сеї природженої охоти до подорожування, що вже від давна була прикметою „Скотів“, та спровадила до Німеччини такого Галля, Фрідоліна, Колюмбана, Кіліяна, Вінфріда і т. д.; ірійські висланці закладали християнські колонії на гебрідських, оркнійських та шегляндських островах. Звідси дістали ся вони до далекої „ледової країни“; а те не вдало ся було Пітеасови. Після Ірляндця Дікуїля, що сам написав був один

географічний твір, який мусимо осуджувати лиш, що правда, відповідно до знання того часу, прийшли кельтійські місії до Ісландії коло 795 р., і майже 100 літ пережили вони там серед дуже тяжких обставин. Між рр. 870 а 880 мусіли вони уступити перед північними мешканцями (Норманами); подорожами Норманів із наміром відкрити займемо ся пізнійше.

Коли полишимо на боці сей цілий епізод, у подробицях на жаль майже цілком незнаний, то мусимо признати, що з початком середних віків чільне місце досліду випало Езропейцям майже цілком з рук. Інвший нарід, що мав сьвіжі, молодечі сили та енергію, підняв його, нарід, що був запалений новими ідеями, та для того здібний до розв'язання найтруднійших задач. Уже частійше підношено се, що то виглядає просто на чудо, що дикий, пустинний нарід, у якого доси не було найелементарнійших завязків держави, не лиш завоював протягом кількох віків більшу частину цілого тоді знаного сьвіту, але також став спадкоємцем наукового образования Греції та Риму. Правда не треба забувати, що слово „Араб“ є збірним понятєм, та що з тих численних учених, яких імена переказала нам арабська література, лиш дуже мало жило на самім півострові; о стілько численайше виступають Еспанці, Марокканці, Єгиптяни, Сирійці, Мезопотамійці, Перси та Туранці. Однак їх усіх череняла ідея арабської народности, а одноцільна релігія, культура та наукова бесіда удержувала всіх у звязи. Якуж величезну користь мусіли мати подорожні з вищими стреліннями, коли усюди, від побережа Атлятійського Океана аж до Аральського озера стрічали ся з людьми, з якими могли без перешкоди розмовляти язиком зрозумілим усякій образованій людині! Нині та добра прикмета в великій часті упала, болюдову арабську бесіду, якою говорять у Ма-

гребі, ледви чи зрозуміли би в Мекці та Меднії, але тоді, коли коран, збірник законів усіх ісламських народів, регулював бесіду, річ мала ся цілком инакше.

Араби переклали усі клясичні грецькі твори та додали їм докладні коментарі, і через се піднесли знов астрономію та математичну географію до сего високого становища, на яким вона стояла вже давніше. Пильно взяли ся до географічного означування місць на землі, і через се могли перевести коректно картографію; її, що правда, ніколи не видосковалено як слід, бо орієнтальна фантазія ставала часто на перешкодї тому, що рисував. Однак ті недокладні арабські начерки не лишили ся ніколи без вартости; так по виказаню І. Міллера (Müller) вже добре знали в 13 ст., що Білий Ніль випливає з трьох озер; рисовано се хоч дуже схематично, однак дійсно вірно. Керманіч, що плавав тут і там по Індійським Океані, як опісля переконав ся з здивуванням Васко Да Гама, знав спосіб знайти дорогу зі звїзд; при помочи прімітивного кутомірника та певного рода мірничого шнура, міг дійти до необхідної висоти та означити бодай степеень ширини, де знаходив ся в тій хвилі корабель, з досить великою певністю; догадують ся, що той мірничий шнур, се праобраз „Яковової палиці“, яка пізніше була дуже славна. Бітнер і Томашек опублікували недавно цікаву моряцьку книжку „Могіт“ (морське зеркало); в ній знаходимо усе арабське навтичне знання; компіляцію поодиноких правил зробив вперве 1554 р. турецький адмінал Сеїді Алї, щоб дати своїй маринарці провідник, в яким не було би жадних невірних додатків. Однак приписи та досвідди, що з ними там стрічаємо ся, походять із давнішого віку; вони взяті з арабської, перської та індійської традиції з передпортугальських часів.

Описи країв, що їх знаходимо у арабських географів Масуді, Албіруні, Якута, Ібн Гаукаля, Ібн Батута, Едрізію та як там вони всі називають ся, як також у Льва Африканського, якого можна до них також причислювати, виходять, розуміть ся, далеко поза межі понять старинного світа. Деж перше можна було знайти такого подорожника, яким був невтомимий Ібн Батута, що міг описувати Сенегаль та Єнісей, які бачив на власні очі? Цілий Судан стояв отвором для арабських дослідів, коли в 13 ст. дістав ся магомеданізм аж до Борну та Сокото; на східнім побережжі сягали арабські торговельні осади аж до ширини Мадагаскару; сусідній архіпеляг „Місячні острови“ (Комори) ще нині цілком опанований арабським елементом. Хибний погляд Ітольомея, будім то Африка вигинаєть ся на схід, справлено, а Індійське море перемінено на отвертвій від полудня океан. На сході почав арабський вплив обнімати вже Сундайські острови, а зносини з Китаєм були такі живі, що в великих торговельних центрах могли повстати цілі арабські дільниці міст, із другої знов сторони з Туркестану занесено Іслям до властивого Китаю; ще тепер знаходить ся над горішнім Янтсе-кіяном місцевости з переважною мусульманською людністю; про ті всі скрайні сторожі мусульманської віри були відомости в осередках арабської вчености, в Бохарі, в Тусі, в Багдаді та Дамаску, в Каїрі та Тунісі, в Марокку, Фезі та Кордові, так що могла витворити ся величезна землеписна література, погребана в великій частині все ще в рукописах. Мабуть є ще вигляди на деяке цінне збогачення нашого знання; так виходить здаєть ся з замітки Ібн ель Варді, що лісабонські Маври ладили експедиції на західне море в тій цілі, а се висказували ясно, щоб там відкривати нові краї.

Що правда, поміч, яку несли арабські здобутки науці на заході, що поволі знов будив ся до життя, не була така дуже значна, але знов же треба низько цїнити впливу, який мали ті здобутки. Хрестоносні походи та паломництва були посередниками в заміні думок, між сходом і заходом, та не бракувало відважних сьмільчаків, що під проводом спосібного перекладчика (*turcimanno*) не лиш відшукували сьвяті місця, але й поза ними шукали нових країв та міст. Ренський рицарь В. Гарф (*Harf*) був навіть сеї гадки, що він формально переїхав Африку з полудня на північ, а в найновіших часах посьвятив Зайдліц (*R. von Seydlitz*) багато труду тій задачі, що її ледви чи можна розв'язати, а то виказати, що незначна відомість про ту подорож цілком не противить ся географічним фактам. До паломників та до борців за віру прилучали ся купці, а великим торговельним республікам: Пізі, Генуї та Венеції, належить ся безсумнівно та заслуга, що вони значно причинили ся до географічного пізнання сходу. Також розумні реґенти підпирали контакт християнського та сараценського знання, прим. цїсар Фридрих II, один із перших. Його підданим був той Леонарді Фібоначчі, що в арабських конторах у Бугії та Каїровані присвоїв собі знанне нової індійсько-арабської чисельної системи, та впровадив в Європі на місце тяжкого машинального числення на „абаку“ сю модерну методу, про явій місце, де стоїть цифра, і zero мають певну варієть. Коли в меровінгській та по частини ще каролінгській добі стояло знаня так дуже низько, що прим. зальцбургського єпископа Віртіля потягала церков до відповідальности за ересь, яка мала містити ся в науці, боцїмто з другої сторони землі живуть люди „антиподи“, — то за саксонських королїв та Штаффів настає радісний зворот, як вказують особливо поодинокі стихи, що

в них подавано науку географії. Безнастанні війни з Данцями, Слав'янами та Магирами з своєї сторони причинили ся також до сього, що усунуено переказувані байки та посунено вперед географічне знанє. Власне тоді лучили ся далеко на півночі Европи події, які приневолювалз до формального розбрату з старинними географічними доктринами, та колиб можна було тоді відповідно подовідувати ся про ті події на цілім дальшійм контінекті, то се булоб мало величезні наслідки. На жаль се не стало ся і аж у нових часах оцінено як слід великі відкриття північних Германів відповідно до їх правдивого значія.

Під кінець 8 ст. скинув король Альфред пута данського панованя та зробив свій край осідком високої духової культури, в міру того, як на се його сили вистарчали; він сам брав ся до писаня, щоб виразити ту тенденцію через перекладаня значійших літературних творів на англосаксонський язык. Всесвітна історія іспаського сьвященника Орозія, опрацьована Альфредом — по думці Доберенца (Doberentz) підстава для цілого ряду космографічних писань середних віків — се дуже цінний пам'ятник в історії географії. Однак король не вдовольив ся тим, щоб удержати знанне давнійших часів у систематичнім порядку, але також старав ся мати відомости про своїх сучасників, і д'ятого стрічаємо на його дворі також одного чоловіка, що міг представити дуже важну річ, а то вигляд сеї часті Европи, яка положена найдальше на північ, бо її бачив на власні очи. Був ним Норвежець Отар¹⁾, багатий власитель земель у північній часті свого рідного краю. Він відважив ся на таке підприємство, через жа-

---

1) Othar, англосаський Ohthere.

добу знання, а се одинокий випадок у тих часах. В жадній сьмілій подорожі вікінгів, про які знаємо і незадовго будемо оповідати, ніколи не була теоретична цїкавість властивим провідним мотивом, так як то можемо сказати про вище згаданий випадок. Отара перла цїкавість (як оповідав потім королеви) довідати ся, як далеко розтягаєть ся земля на північ та чи дальше в тамту сторону живуть люди; він виріядив у дорогу один корабель та поплив ним у північнім напрямі, аж побачив, що беріг вигинає ся на схід, а оцісля знов на полудне. Бачив лиш рідко на березі ляпонське населеннє. В кінці вплинув в одну ріку, якої береги були замешкані густїйше. Се була здаєть ся Двіна, і він стрїнув ся з народом Біярмів („Biarmār“), а з ними могли Нормани провадити торговельні зносини, хоч не розуміли їх бесїди. Отмар сполучив приємність із пожитком та забрав ладунок зубів тюленїв (Walross), що тоді були дуже покулним артикулом; навіть іще значно пізнійше зачуваємо, що охрещені германські Гренлянді складали папі свою даннну з таких зубів.

Так коло 900 р. зносини Скандинавії з рештою Європи не представляли жадного сумніву, однак се розпізнанне мостило собі лиш дуже поволу дорогу. Науково усталив сей факт коло 1075 р. катедральний схолястик Адам, що жив і учив у Бремен; він був учений та бувалий чоловік, якого можна вважати справедливо за першого німецького географа, хоча його книжка „Про острови далекої півночі“ написана по латинськи. Для пізнання Скандинавії та надбалтїйських країв має вона разом із книжкою трохи пізнійшого данського письменника Сакса Граматика, неоцінену вартість. Не вважаючи на те, були краї Швеція та Норвегія майже цїлком незнані для решти Європи ще багато столїть; звичайні

мапи надавали півостровови вигляд рівнораменного трикутника, якого підстава йшла рівнобіжно до рівнобіжників. Аж у першій четвертині 16 ст. виказав Баварець Яків Ціглер (Ziegler), що вісь Скандинавії має дійсно напрям полуденника.

Правда, про Норманів знали більше, як декому було се приємно, бо розбійничі напади тих дикунів-мореплавців непокоїли усї прибережні краї західної та полудневої Європи. А рівночасно вони, присилувані політичними межусобицями та економічним недостатком до еміграції, відкрили та здобули новий, полярний сьвіт; за його властителїв вважаємо їх іще нині. В 867 р. висїв Надодр (Nadoddr) на беріг Ісландії, і коли за ним пішло більше земляків-Норманців, ірійські поселенці уступили ся, як згадано, перед ними зі свого рідного краю. З того острова, що виглядає немов скаменїлий ізза численних вулканів та ледівців, ніколи не можна було багато сподівати ся, і так він служив за пункт виходу для тих, що шукали нових посїlostий. Очевидно оба перші відкриття Гренляндії, Гунберна (Gunnbjörn) та Снеберна (Snaebjörn), оба в 10 віці, треба завдячувати лише припадкові, і вони остали без дальших наслідків; але в 982 р. вибрав ся Ерік Рауда (червоний Ерік) „до краю Гунберна“ і поселив ся там із кількома своїми прыхильниками, бо йому було в ріднім краю за горячо під ногами, та не міг погодити ся з тим державним устроєм Ісландії, який вже тоді був там заведений. Щоб звабити нових осадників, уживав такого хитрого способу, якого уживали також декотрі пізнійші кольонїсти: Вислав послів до Ісландії та казав їм описувати, що його посїlostь, се „зелений край“ (Grönland, das grüne Land). Брехня зробила своє; витворив ся значний еміграційний похід до Гренляндії, так що поволн могли навіть повстати гренляндські єпископства.

Пізнійша судьба тих найдальших Германів не може бути вже предметом нашого оповідання. В 14 віці пропали ті оселі, може менше через воєнні непорозуміння, як через страшні пошести; се певне, що „чорна смерть“ панувала навіть там. Тубольці ледви чи мали змогу вигубити упертих, завзятих Германів; коли однак устав наплив людности з їх краю, та коли поволи настало мішання Норманів з Ескімосами, мусіла улягти сама з себе виспа народність низшій, що була ліпше обзнайомлена з прикметами полярного світа.

Гренляндці відкрили ще 500 літ перед Колумбом північно-американський континент, одначе се щасливе відкритє не потягнуло за собою трівкіших наслідків. Адам із Бремен примістив також ті нові, північно-західні краї в своїм географічнім перегляді, але само собою розумієть ся, що з сеї короткої нотатки годї було цілком докладно означити то місце. Як довго не було нічого більше на річи, не вірили ще в ту відомість, а вчений автор твору: „Historia Norvegiae“, Кранц (Crantz) коло 1500 р. дивив ся на ту вість ще навіть досить недовірко, хоч були причини до здогадів, що Адам довідав ся про се від ісляндських скальдів, яких спровадив був на свій двір данський король Свен Естритсон (Sven Estrithson), покровитель сього вчителя бременської катедральної школи. А ті люди могли добре на тім знати ся, бо в дійсности все, що знаємо про Норманців в Америці, походить з ісляндських заг („sagas“), а пізнійші редакції історії відкритє безсумнівно брали в суміш правдиві та хибні річи. Аж тоді коли Ріве (Reeves), Мок (Moka), а передовсім Шторм (Storm) взяли ся за строге слідженне жерел також тут, маємо спроможність утворити собі справдішній образ стану річий. Нарис Ісляндця Арі (Ari)

з 12 ст. зроблений під впливом оригінальної звістки якогось Торкеля (Thorkel), мусимо вважати за головне жерело; з нього можна брати матеріал певніше, як з описів, що походять із другої та третьої руки.

Звичайне оповідання про се таке. В вісімдесятих роках 10 ст. плыв Бярні (Biarni) з Ісландії до Гренляндії, але збив ся зі звичайної дороги, а при тій нагоді відкрив нові краї, які опісля названо: „Helleland“ (край плоских скал), „Markland“ (лісний край), „Winland“ (край вина); Арі Марсон додав іще до сего „Nvíttramaland“ (край білих мужів). Ті відкриття, що носять на собі ціху припадку, спонукали Лейфа, сина Еріка та спадкоємця його підприємливої вдачі, що вислав там експедицію навмисне в цілі заселення, і йому вдало ся віднайти дійсно сей Вінлянд та заснувати там колонію. Таке звичайне оповідання, в котрім грає ролю також Німець Тіркер (Tyrker) або Дітріх (Dietrich); він мав звернути увагу на дике вино, яке там росло буйно, Норманам, незнайомленим із сею рослиною, та показати їм, як обходити ся з виноградом. Дослїди Шторма, з якими згоджує ся теж Американець Рїве, обмежують ся меншим числом дійсних фактів. Коли Ерік об'їхав в рр. 982—984 західне побереже Гренляндії та 986 р. зачав переводити намовлених переселенців з Ісландії, Лейф шукав просто дороги до Норвегії, і йому пощастило ся знайти її в 999 р. В старім краю приймив Христову віру та вернув назад до Гренляндії; здаєть ся при тій нагоді відкрито справді Вінлянд, бо східні вітри надавали кораблям такий напрям. Батько Еріка пробував йти за сином, однак не дійшов до ціли, бо плыв занадто на полудне. Одначе та невдача спонукала Норманця Торфіна Карльсевна (Thorfinn Karlsevne), який що-йно прибув з Ісландії до Гренляндії, відкрити вже раз ту заслону, що ще закривала захід; коли в кінці відшукав

дорогу Лейфа, то йому пощастило ся прибути до трьох прибережних країв, які вважав за острови та їм надав висше згадані назви. Він остав у Вінляндії та замешкав там на стало, однак уже по трьох роках мусїв уступити перед нападами „Скрелінґерів“ (Skrälinger), себто карлів; не були се Ескімоси, як перше хибно здогадували ся, лиш червоношкірці, що робили трудности також іще пізнійше Европейцям, які тут жили. Пізнійші проби, взяти наново в посіданне негостинну землю, яку повинув Торфін, не вдали ся, і так норманська кольонізація в північній Америці була лиш переминаючим епізодом. Твердження, яке часто чуємо, що знайдено якісь сліди сеї кольонізації, рунове письмо або розвалини старогерманського міста „Норумберґа“ (Norumberga), не має жадної підстави; Нормани приходили і відходили знов, а їх присутність не зазначена в пам'яті нічим иньшим, як лиш вповні достовірними відомостями з староісляндських рукописей. Торкель та Арі не знають також нічого про знавця вина Тіркера, якого по всіх обставинах треба вважати за мітичну особу.

Але де лежав той край дикого вина? В новіших часах шукали його, головно з причин, які подавала географія рослин, трохи більше на полудне, в Maine, Vermont, а навіть Massachussets. На найстаршій мапі північних країв, яку маємо (Sigurdi Stephaniі terrarum hyperborearum delineatio anno 1570) представляєть ся „Promontorium Vinlandiae“ як півостров, що висуваєть ся стрімко з полудня на північ. Ми маємо причину приймати ту гіпотезу старого картоґрафа, одначе в дуже зміненім розумінню. Шторм перехилює ся по розваженню усіх аргументів за і проти, на сторону тих, що приймали півостров Нової Шотляндії за норманський Вінлянд. Моряки 17 ст. кажуть, що на Кап-Бретоні стрічали ще дикий виноград;

коли знов подумаємо, що по гадці визначних кліматологів підсонне східного побережа північної Америки зближає ся постійно до скрайно-континентального типу, то мусимо признати за можливе, що перед дев'яти сотками літ границя винограду йшла в висших ширинах, як нині. Перед енергією норманських лицарів на морі мусимо серед усіх обставин мати глибоке поважання; самож собою зрозуміле те, що вони не були в стані удержати ся на таким далекому становищі. Мореплавання не стояло з певністю на низькій степені у народа, що мав спосібности до таких моряцьких робіт. Зложено навіть, у кождім разі трохи пізніше, цілі підручники до плавання по північних водах; Дазьрен відкрив такі приписи в одній „зазі“ монаха Гунлявта Лейфсона (Gunlaug Leifsson) і в описі Гренляндії Івара Бардсона (Ivar Bardsson).

Дійсні відкриття на Атлантийському океані дійшли на той час до кінця, бодай коли як мова про північ; тим радше заповнювали картографи далеке, одностаїнне морське плесо творами своєї фантазії. З гібернського народнього переказу виходило, що десь на морі, на захід від Європи, лежить остров св. Брандана (insula Sti Brandani); ремінісценції з Плятона та з Плутарха причинили ся до сього, що в кінці повстало дуже багато океанічних островів, яких ніхто ніколи не бачив ані теж не буде бачити. До них належав між иньшими остров Бразиль (Brazil), на захід від Ірляндії, що пізніше мав обходити своє воскресення в дуже зміненим виді. Архіпелаг „Фрісланді“, який хотів Сігур кождим способом всунути між Гренляндію і Ферее (Fergöe), треба безсумнівно вважати за хибне поняття Овечих островів (Fär-öer). До тих фантазій про острови зачато знов зближати ся, коли стали займатися мапою, яку виготовив для представлення небезпеч-

них подорожній братів Зено рисівник, що впрочім жив пізнійше. В 1390 р. плув Венеціанець Ніккольо Зено по Німецьким Морі; йому розбив ся корабель коло Фер-Еер, і він вступив у службу володаря сього краю, князя „Ціхмні“, що відносив ся до нього дуже прихильно. На запрошення Нікколя поплив там його брат Антоніо, та хоч тамтой незадовго потім помер, Антоніо вдержав таки цілих десять літ на північній громаді островів; про тамошні відносини доносив він листами свому братови Карлови, що зістав був дома. Ті листи лежали незужитковані більш сотки літ в родиннім архіві. аж пізнійше один молодший Ніккольо Зено оголосив усе, що там ще було, в однім творі, який видруковано в 1558 р.; до сего твору додано висше згадану мапу. І. Р. Форстер, А. Гумбольд, Маджор, А. Е. Норденшильд (NordenSKIöld), а вкінці Шторм піддали подорожі братів Зено докладному розслідові; вони були близькі сього, щоб признати листи та мапу за автентичні документи з історичною вартістю. Критична сонда Шторма спричинила також і тут знищення. Листи Зена ледви чи правдиві, а мапа не що иньше, як компіляція, що могла повстати аж тоді, коли люди мали вже ліпше знання про атлантійські острови. Мапа Скандинавії Оляфа Магнуса, що її віднайшов Бреннер у Мінхені, перша, на якій Ісландія має свій правдивий вигляд, здаєть ся служила до помочи авторви тзв. мапи Зенонів. Огже на ті подорожі, про які так багато говорило ся, треба дивити ся більше-меньше як на апокріф, а передовсім цілком не думати про се, щоб на Колюмба мали який небудь вплив ті кусники писем, переховані в Венеції.

Як висше згадано, хрестоносні походи, що мали також вплив на торговельні взаємини між сходом і заходом, причинили ся значно до

сього, щоб відкрити середину Азії. Зі Сараценами мусіли христіяни загодити ся, чи то по добрій чи по злій волі, бо 1291 р. остання християнська твердиня Птолемаїда улягає мамелюцьким султанам. Надії, заведені в „святій землі“, мали незадовго виринути знов, але на иньшій місці, а то в монгольській державі. Наслідники страшного Джингісхана були толерантними володарями, а під їх панованнем жило багато християн із секти Несторіян, що була розсіяна майже по цілій Азії. Тоді була добра нагода навязувати найріжніші зносини. Що правда, надія знайдення самостійної християнської держави під королівським „святенником“ або „пресвитером“ (на Русі „попом“) Іваном завела, а історія сеї географічної байки незвичайно поучаюча. Сеї держави шукали сотки літ в Арменії, Туркестанї, Монголії, а в кінці в Китаю; але коли та ідея також і там нездійснила ся, перенесла її манія інтересних гіпотез до Африки, де її стрінемо у дальшій розділі. З пресвитером Іваном пішло так само, як із „хоробрим“ народом жінок Амазонок, що мандрував, після сього, як погляди з часом змінювали ся, від Чорного до Ледового Моря, на те, щоби в кінці знайти спокійне місце над найбільшою рікою південної Америки.

Відколи в Римі довідали ся, хоч не багато, про християнські громади розкинені в серці Азії, а з другої сторони досить докладно знали про релігійну толеранцію монгольського хана, зачали папи запобігливо старати ся про те, щоб через нарочні посольства получить ся з тими одновірцями й удержувати стало ту звязь. Ті посольства принесли великі користи для географії в пізнійших середніх віках. В 1245 р. вийшли дві місії ріжними дорогами, щоб дійти до Каракорум, центра монгольської держави; в одній з тих місій брали участь Домінікани,

в другій Францішкани. Перша місія вернула голіруч, та лиш один з її членів, Андрій з Лонгюмель (Longjumeau), дуже пізно дійшов до своєї ціли. Францішкани їхали через Прагу, Краків, Київ та прийшли до Батухана, князя Кіпчаку. Батухан післав їх із припорученнями до великого хана; сей приймив їх звичливо. Пяно да Карпіне написав дневник подорожі, де в суміш поміщені правдиві та неправдиві вісті, так як їх зібрано у Кіргізів, Татарів, Китайців та усіх можливих народів. Попри тім усім вони мали велику вартість для Європейців, у дійсности більшу, як вісті про три вніші подорожі принца арменської пануючої родини Гетум, що мали ту саму ціль. Вони відбули ся небагато пізнійше, але на заході, здаєть ся, не знали про них так, як би вони на се заслугували, хоч писано про них по французьки та по латинськи. Те власне, що знає оповідати про Китай третій Гетум (Hethum, Haithon), опісля французький опат, зраджує у него великий обсерваційний талант. Він перший побачив у Китаю державні паперові гроші та від разу зрозумів добре їх значінне.

В 1253 р. вислав король Людвик Святий до Каракорум знов одного Францішканина, Флямандця, Вільгельма Райсбрука (Ruysbroeck, Rubruck або Rubruquis). Сей говорить, що на полудневім березі Криму бачив іще людей, в яких говорі розумів добре йому знані „тевтонські“ звуки (він був із долішньої Німеччини), отже ті люди говорили по готськи. Цілком добре пізнав характер Каспійського моря, що лежить серед континенту. З початку середних віків хотіла в нїм географія бачити залив північного Ледового моря. Свого товариша полишив Райсбрук у Каракорум; там дійсно стрінули ся вони з малою християнською громадою, а сам Райсбрук вернув до Кавказії. Маючи бистре око до пізнавання

форм землі, він перший порішив, що Азія, тим більше „надуваєть ся“, чим далше йде ся на схід, с. є., що є величезним гористим краєм.

Згадаємо тут також про кілька вньших подорожій, у яких на першім пляні стояли місії. В девятьдесятих роках 13 ст. був Джіованні да Монтекорвіно (Giovanni da Montecorvino) в Індії та Китаю; за наслідника великого Кубляйхана міг він свобідно проповідати християнську віру, а навіть став архієпископом у Камбалік (Пекін). Так само між рр. 1316 і 1318 прийшов до Китаю Фріулець Одоріко да Порденоне, що вибрав дорогу через передню Індію, Цейльон, Суматру, Яву та Борнео, був Кантонї та Нанкінї і вернув правдоподібно через Персію та Тибет. Також і він характеризує знаменито звичаї китайського народу. Гірше вело ся еспанському монастирському братчикови Паскальови де Вітторія, бо за його часів знов ожила давна ненависть до чужинців, і він згинув 1339 р. смертю мученика. Протівно Джіованні да Маріньолі (Marignolli) вернув щасливо зі своєї дипломатичної подорожі через Цейльон, Ормус та Багдад і міг 1353 р. передати відповідь від великого хана на письмі паці, що резидував в Авіньонї.

Через вичислюванне тих подорожій, що їх піднімамо з одного, спільного пункту видження, ми вже впередили що-до часу ту подорож на схід, яка без порівнання між усіма ними найважнійша. Очевидно маємо на думці подорож Марка Польо з Венеції. Поміж патриціями сего лягунового міста, що вважали торговлю зі сходом за свій привілей та з сеї причини нераз провадили з Генуезцями кроваві боротьби, занимала родина Полів визначне місце. Андреа Польо мав трьох синів: Марка, Нікколя та Маффеа; вони усі три посвятили ся купецтву, а в 1260 р. ввіхали Ніккольо та Маффео до держави Кіп-

чак, що лежала близько гирла Волги, щоб там позалагоджувати важні справи з дорогими камінями. Політичні роздори змусили їх, що вони вертаючи домів йшли дальшою дорогою через Туркестан; звідси порішили вони піти в подорож до Китаю, де тоді панував Кубляйхан, великий опікун наук, а тим самим і Європейців. Їх відношення до могутнього володаря, який сподівався за їх посередництвом дістати учителів красних штук до своєї надвірної школи, було таке приязне, що вони вернувши 1269 р. домів, рішили відбутися новою подорожжю. Її розпочали вони справді 1271 р. Тим разом пішов разом із двома вуйками Марко Польо молодший, що тоді мав лиш 17 літ; називано його так по батьковому братови. Вони приїхали попри Арарат до Басри, а звідси кораблем до порту Ормуз, що тоді був дуже відвідуваний; опісля розпочали знов подорожжю сушею. Та подорожжю вела через памірську височину до Ярканду, а потім прямувала до Лоп-Нор; сею дорогою не ходив від того часу ніякий чужинець, хоч Пшевальський ішов також часто поперек дороги Палів. Купці мали нагоду ще раз втішитися прихильним прийнятем, а спеціально молодому Маркови се так подобалося, що він рідко поступив по бажанню хана, та остався в краю. Три роки був намісником у місті Ян-чу, положенім на північ від Нанкіна, а через багато літ їздив по Китаю у всіх напрямках, сам, або в товаристві свояків. Може взагалі Китайці булиб їх уже цілком не пустили від себе, колиб не та обставина, що одна китайська принцеса мала вийти заміж за одного монгольського князя, що панував у Персії, а при її перепровадженню були вельми пожадані досвідні подорожжники. Повні два десятки літ тривав побут Полів на далекім сході. З порту Зайтон (Zaython) виплила дружина, зложена з 600 осіб, через архіпеляг Задної Індії та

пролив Малякка до Персії. Звідси поїхали Полі дорогою караван, що вела через Багдад та Трапезунт. Вони приплили 1295 р. знов щасливо до Венеції, провівши в дорозі майже чверть століття.

Зараз по їх повороті вибухла звичайна війна з Генуєю. Марко Польо брав у ній участь, під час одної морської битви дістав ся до неволі, та в вязниці мав час диктувати опис своєї подорожі одному з товаришів неволі. Длячого оригінал був списаний по старофранцузьки, не знати, бо сей, що його списував, був родом із Пізи. Чи ж мешканець Тоскани розумів свого друга ліпше тоді, коли сей говорив по французьки, ніж як говорив рідною бесідою? На латинську, італійську, а в кінці й французьку мову переложив те оповідання пізнійше; одначе довший час трівало, заки ширші круги довідали ся про нього. Колюмб знав його, як се пізнійше побачимо.

Ні один иньший Європеець, із виїмком що найбільше — єзуїтських місіонарів під цісаром Кангі та найновіших часів, не мав протягом віків спромоги пізнати Китай так докладно та всесторонно, як Польо. Він познайомлює нас із дорогами та почтами, з банкнотами, з уживаннем преродного газу до освітлювання, з уживаннем „обрідливого, чорного каміння“—вугля — до ogrівання, але дивно, чому він не говорив нічого про корморани, якими ловлено риби, про друкування книжок, та розсаджування скал мінами. Також із чисто географічного погляду отворила та подорож нові вигляди; так перший раз появляється тут імя „Ціпангу“ (Японія), що притягало Колюмба. Навіть іще нині при слідженню центральної Азії користають із записок Поля.

В 15 ст. стали подорожі по Азії рідші. Дивним способом зайшов аж до Самарканду иоган Шільбергер із Мінхена, що дістав ся був до турецької неволі в битві під Нікополіс, а піз-

нійше, під Анґорою, до татарської; його щира автобіографія, видана порядно заходом Лянґмантеля, і важнійша для пізнання страшного тирана Тамерляна, як для властивих географічних питань. Венеціянець Ніккольо Конті їздив по північній Арабії, по Персії, по передній та задній Індії; він загнав ся дуже далеко на схід, геть аж до „краю райських птиць“. Опис подорожі Конті, складений коло 1440 р. славним папським дипломатом Поджіом (Poggio), мусїв стрінути ся з численними закладами, та хоч там із певністю не брак фантастичної прикраси, то треба його зачисляти до найцінніших плодів середньовічної літератури подорожий.

Сим способом вступили ми в той період, що мусимо вважати за правдиву епоху відкрить. До розслідування причинило ся протягом останніх трицяти літ дуже багато дечого, а ще тепер праця учених не покінчена. З поміж імен тих, що найбільше заслужили ся в тім напрямі, подаємо лиш ті, з якими можна найчастійше стрічати ся: Американців: Вінзора та Гаррісса, Англійця Маджора, Шведів: Норденшильда (Nordenskiöld), Дальгрена (Dahlgren), Французів: Гаффареля та Гальоа (Gallois), Португальців: Варнгагена (Varnhagen) та Кордейро (Cordeiro), Австрійців: фон Візера та Гельціха, Італійців: Уґеса (Hugues), Уцієллі (Uzielli), а в кінці Німців: Кунетмана, Пешеля, Руге (Ruge) та Кречмера (Kretschmer). Твір Софа Руге: „Geschichte des Zeitalters der Entdeckungen“ (Берлін 1881), вповні основний, мав також великий вплив на наше писання під кождим зглядом; одначе само собою розуміеть ся, що протягом двох десятиків літ мусїли деякі погляди змінити ся, а сей або вньший здогад, що уходив за безсумнівно правдивий, мусїв наслідком нових вислідів розслідування уступити.

II. Португальці в Африці та Індії.

Великий мореплавний рух вийшов із піренейського півострова; наслідком сего руху були відкриття нових країв та їх колонізація Європейцями. Від 711 р. почавши Маври взяли в свою власть у скорім побідносним поході цілу державу Західних Готів, із ваймком деяких гористих околиць, до яких приступ був дуже трудний; в 12 ст. застановила ся та Філя і посунула ся в зад. Повстали: арагонське, кастилійське та португальське королівство, а кожде з них провадило дальше боротьбу проти невірних на свій лад. В коротці не поперестали вони на обороні власного краю, але перенесли війну аж до Африки. В першім ряді стояла тепер Португалія, яка що-йно власне дійшла до національної свідомости; вона здобула 1415 р. в сусідстві Гераклевих стовпів твердиню Цеута, яка оцісля перейшла під панованє Еспанії. При тім воєннім чині визначив ся вперве муж, що його призначенєм було показати своїому народови нову дорогу до слави та хісна.

Дом Енріке, португальський інфант, знаний в історії під іменем принца Генриха Мореплавця, був пятою дитиною з ряду у короля Івана I і уродив ся 1394 р. Як молодший син він не мав виглядів на наслідство престолоа; будучи великим магістром Христового Ордена був тим самим виразно назначений поборником могомеданїзму. Для сеї ціли виготовив величезний плян і держав ся його цілих 45 літ, аж до смерти в р. 1460, дуже консеквентно й осягнув великі наслідки. Монографія Вінзора pozwalaє нам докладно переглянути поодинокі фази його ділання. Що самим мечем нічого не вдіє, те бачив добре, і длятого мусів радше шукати за жерелами

маврійської могутости та старати ся їх позагарбувати. На полудне від Марокка, в середині Африки, не мав султанат, як здавало ся, сталої підпори, і Португалія мала усї дані до того, щоби запаувати над західним берегом Африки, спровадити тамошну торгівлю на нові дороги та, де лиш можна було на суші, навязувати зносини з князем - попом Іваном, якого тоді шукано вже у східній Африці; незабаром були люди гої гадки, що його знайдено в особі абісянського негуса. Християнство муєло тоді само з себе дійти в темній части землі до значного розширення. Але інфант глядів іще дальше. Араби, що осіли були над Червоним морем та Перським заливом, мали величезні користи з сеї так страшно невідної для Європи обставини, що змонопользували торгівлю в індійських товарах та підвищували їх ціну тяжкими митами. Коли стало можливо знайти нову дорогу морем до Індії та спровадити комунікацію на нові дороги, приступні для Португальців, то великість сеї користи, яка з сего випливала для них, або шкоди, яку понесли вороги віри, трудно обчислити за високо. Задля таких причин брав ся Енріке поволї та по пляну за діло; поступенно мало західне побереже Африки ставати під християнським впливом, а рівночасно мала бути сплетена в середині краю сітка дипломатичних зносин. Сей відважний чоловік вірив у свою зьвізду, а до сего чимало міг причинити ся гороскоп, зладжений для нього астрологами. Він осїв на стало незадовго по 1415 р. в підгір'ю Сао Віченте коло Сагрес, що належало до намісництва Альгарве, близько морського порту Лягос, положеного незвичайно корисно для впускки кораблів у полудневим напрямі. Коло своєї резиденції заложив він моряцьку школу, щоб тут приготувити свій нарід, іще необізнаний з водою, до задачі, яку на нього вкладав. Доходи

з лицарського ордену, підчиненого його управі, мусіли служити для цілий великого майстра.

Штука мореплавства поробила в останнім, 15 століттю великі поступи, що дали спроможність, закинути плавання по-при береги, з причини страху майже виключно уживане в західних краях, та відважити ся поплисти на широке море. Принагідні натяки у Гіота з Провен (Guyst de Provins), Александра Некама (Neskam), Жака де Вітрі (Vitry), пізнійше також у Роджера Бакона та Брунетта Лятіні, вчителя Данта, вказують на те, що вже з кінцем 12 ст. знали ту прикмету магнетичної ігли, що вона вказує на північ. Як до сего дійшли, — того не можна певно сказати. В кождім разі не ма жадного сумніву, що вже далеко вчаснійше уживали китайські подорожні „магнетичних возів“, щоби з'орієнтувати ся в монотонних пустинях середньої Азії. Можна навіть здогадувати ся, що через живі зносини між Китаєм і краями, де говорено по арабськи (про се була бесіда више), занесла ся відомість про сей пожиточний прилад на захід. Трудно одначе погодити з тим гадку, що перші відомости про компас, які знаходимо в арабських писаннях, походять аж із досить пізнього часу. В кождім разі тзв. „калямита“ (зелізна штабка, потерта природним магнезом і сим способом заосмотрена двома бігунами), не принесла безпосередної помочи мореплавцям; правда, коли її покладено на деревляний патичок, що плавав по морі, то вона показувала на північ, або, як у давнійших часах думано цілком загально, показувала на полярну звізду, але на кораблі, що хитаєть ся, не було що зачинати з таким примітивним првладом. По здогаду А. Брайзінга (Breusing), заслуженого історика мореплавства, впровадив у першій половині 15 ст. Флявіо Джіж з Амальфі рішуче улїпшення ще дуже мало помічної бусолі; магнетичну

штабку примістив так, щоб вона в середині тяжкості хитала ся на острій кінці, а на іглі поставив круглу таблицю, поділену на взір моряцької рожі вітрів. За тм здогадом промовляє багато обставин. Тепер не було трудно відчитати кут, який творив напрям корабля в даній хвилі з полуденнямком. У кождім разі не знали тоді ще, що ігла не вказує докладно на північ, бо показало ся, що твердження, буцім-то про се говорить ся в однім листі, писаним 1254 р. Французьким лицарем Пєр де Марікур (Pierre de Maricourt) до свого приятеля Сіжера де Фонтанкур (Syger de Fontancourt, Epistola ad Sigerum), при ліпшій досліді не має підстави. Згаданий лист дійшов до нас у рукописі.

В певній звязи з новим головним інструментом, уживаним при мореплаванні, стоять також мапи моря, що повстали в 14 ст. в досить великім числі. Їх називає ся звичайно „компасовими мапами“, бо замість наших звичайних меридіанів та рівнобіжників на рисунках бачимо часто заплутані сітки простих ліній, що вибігають із деяких компасових рож, уставлених на значнійших місцях, то розтягають ся через цілу карту. Каталонці та Італійці випереджали одні других в виготовлюванню таких карт; більшу збірку їх видав Теобальд Фішер, а в новійших часах зібрав Норденшильд (Nordenskiöld) цілий матеріал, який мав у руках, у двох великих томах фоліо, виконаних також чудово, в „Атласі факсимілій“ та „Періпльосі“. Одна мапа, датована з 1311 р., звана звичайно мапою Маріна Сануда (її треба за Кречмером приписувати Пєдрови Весконтє), не має ще сеї сітки ліній; першою властивою „компасовою“ картою є мапа Дульчері з 1339 р., і мапа Джіованні Каріньяно, яку він нарисував рік пізнійше, наслідуючи попередню З пізнійшого часу появляє ся особливо гідна

уваги мапа Андреа Бянко. Добра школа картографів була на Балєарах, звідки вислав Жид Яфуда Крескес (Cresques) тзв. „катальонську“ карту королеви Франції. Той власне Яфуда має бути ідентичний з вихрестом Хаїме (Jaime) де Мальорка, якого покликав принц Генрих до згаданої моряцької академії в Саїрес. „Компасові“ карти визначають ся на причуд вірним відданнем вигляду берегів, однак бусоля причинила ся до сего далеко менше як перше думали. По Г. Вагнеру, що до сего уживав, так як опісля Штегер, „картометричної“ методи, „компасові“ карти ніщо иньше, як „плоскі карти“, зладжені по часті на різні розміри, счіплені одна з одною, які вже знав Марін із Тиру та Птолемей. Сітка ліній була лиш додатком, а цілком не була дійсною частиною тих мап; кождим разом була вона зручно комбінована.

Такими помічними способами могла рзпоряджувати молода люзитанська маринарка. Їх очевидно не можна маловажити, однак вони не мали ще цілком способу до докладного географічного означування місць. Не говорячи вже про довжину, могло визначенне ширини або бігунової висоти опирати ся лиш на міренню висоти сонця при помочи квадранта або астролябіюма, а ті прилади були на кораблі цілком не до ужитку, бо вимагали спокійного становища. Зіставав лиш сей одинокий спосіб довідувати ся, приплисти до берега, щоб означити з де якою-такою докладністю в деяких місцях степень ширини, під яким власне корабель знаходив ся.

Коли тепер вернемо до Дом Енріке та приглянемо ся задачам, які він дав був висланцям, то мусимо відтак спитати ся, котрі краї в північно-західній Африці вже тоді можемо уважати за знані. Беріг Марокка був розсліджений по-

верховно, але поза вузький пояс пустині не вийшов був що найменше ще жаден Португалець. Се певне, що вже під кінець 13 ст. хотіли Генуезці Вівальді та Узодімонте відбути торговельну подорож до казочної „Гвінеї“, але оба рази загинули без сліду кораблі, які туди були вслані. Погляд, який заступають французські вчені, буцім-то між містом Діепою і західноафриканським берегом були зносини, не мав за собою сильних доказів. На тзв. мапі Піцігані, що мусіла повстати між рр. 1367 і 1373, представляє ся ріг Боядор як „Caput finis Africae“. До того пункту дійшов був 1345 р. один еспанський монах, що мав також відомости про „Islas de las cabras“, т. є. про Азори. Ся група представлена також на кількох ниньших „компасових“ мапах, а тільки в Португалії не знали нічого про неї, і мусіли її аж на ново відкривати. Дульчері та Медичейський „Портулян“ з 1351 р. мають на мапі також Мадеіру і Канарійські острови; Канарійські острови відкрили генуезькі сьмільчаки, а мужі науки пізнали в них тзв. „insulae fortunatae“, через які потягнув Птолемей меридіян zero. Яквись Лянчельот (Lancelot) Морічеллі збудував на однім острові замок, який ще нині називає ся Лянцароте. Коло „деревяного острова“, Мадеіри, втягнуто на мапи також малий, сусідний остров „Порто Санто“. На Канарійських островах жив просьвічений берберийський нарід, Гуанхи, що з них хотіла модерна фантазія зробити Германів, останків Вандалів, яких поконав був Белізар. Ті розумні та хоробрі люди боронили своєї національної самостійности майже ціле століття проти „християнської“ жадоби завойовання. В 1402 р. розпочав Француз де Батанкур (de Bathencourt) на Лянцароте війну, щоби вигубити Гуанхів; зразу на власну руку, опісля-ж, коли його засоби показали ся за слабі, в характері ленника еспанської

корони. Аж 1496 р. закінчило ся нечесне діло „вінцем“, завойованнем острова Тенеріфи, а автохтони зникнули поволи між Еспанцями, що заливали їх край, хоч погляд вправного етнографа може ще тепер розізнати між людністю старий тип Гуанхів.

Огже на тім архіпелягу не мали Португальці що робити; радше прийшло ся інфантові дійсно розслідити береги сталого континенту. Перші експедиції не дістали ся навіть до Кап Боядор, а відкритє Азорів Гонцальом Вельгом Кабралем у 1431 р. було лиш побічною користю. Той рік справляв великі труднощі недосвідним іще морякам. Вони бояли ся сильних струй, що по переказу мали близько нього знаходити ся, а ще більше „Темного Моря“, на яке не відважив ся вплисти жаден моряк. На тім переказі було трохи правди, бо власне з того місця випливає зимна полярна струя; коли вона мішає ся з далеко теплїшою водою на поверхні, повстають густі мраки, а вітер із пустинї, який має в собі дрібний пісок, робить їх іще непрозорїйшими. Моряки жили ще в тім блуднім погляді, що тропічний пояс незамешкалий. Але принц був витревалий, а його енергія не знала перепон. Один молодий шляхтич, Жіль Еаннес, стягнув був на себе неласку Енріка і постановив з'єднати собі його знов якимось сьмілим ділом. В 1434 р. оплинено щасливо рік Боядор та тим способом поступлено вперед. Вже 1436 р. станув Аффонцо Гонцалес коло Ріо д' Оуро та на зворотнику; по другій стороні зворотника стрічає він сліди людий; 1441 р. доходить Нуно (Nuno) Трістано до Кап Блянко, а 1443 до заливу Аргім (Arguim). Незадовго потім вивязують ся з Берберійцями зносини, що полягають на виміні, й інфант може заложити торговельне товариство для Аргімського заливу.

Знов два роки пізнійше відкрив Дініс Діас Зелений ріг; та назва має більше стійности, як „зелений край“ на далекій півночі; край відкритий Діасом збиває своєю буйною рости́нністю доіму про те, що сонічний жар нищить усе органічне житє горячого пояса. Тепер Португальці дійшли вже до краю Негрів; кількох представителів їх народа старали ся все полонити та завезти до Португалії, де з ними впрочім поводили ся добре. Вони мали служити за вчителів мови для тих, що були призначені до походу в глибину краю. Один із тих очайдушно відважних людей, що не бояли ся смерти, був Йоано Фернандо, що жив сім місяців між Бедуїнами на Сагарі та довідав ся тут про могутне королівство Негрів Меллі (Melli).

Щоб коротко залагодити ся з дальшими прибережними подорожами, згадаємо дальше, що Трістано дістав ся 1446 р. до Гамбії, а Альваро Фернандес майже аж до Сієрра Леоне, найдальшого пункту Ганнона. Діого Гомес плив 1457 р. рікою Гамбія аж до міста „Комтор“, що лежить уже далеко на суші, де довідав ся, що між сею частию Африки і державами Барбаресків над Середземним морем існує оживлена караванна торговля. То була остання важна добича за життя принца, що при кінці міг займатися відкриванєм уже лиш недбало, бо свої фінансові сили напружував понад стан та попав був у значні довги.

Часто наводить ся, що в році смерти Енріка той Гомес враз із Генуезцем Да Ноллі прилучив до знаних уже архіпелятів при північно-західнім побережжі Африки також Капвердійські острови. Оба вони були в сій добрій вірі, що вони перші відкривці, однак хто зна, чи справедливо. По дуже докладних дослїдах Ракля (Rackl) не можна права Венеціанця Кадамосто збути коротко. Молодий патрицій Альвізе (Alvise) — не, як частійше читають,

Льодовіко Кадамосто — властиво Да Каза да Мосто (Da Casa da Mosto), с. в. з роду Мосто — виїхав був 1455 р. у торговельну виправу до Фляндрії, але близько Сагрес розбив ся йому корабель і принц Генрих пізнав його через те особисто. Досьвідному сьому чоловікови подобала ся сьвіжа, підприємча вдача молодого Італійця, і він зробив йому пропозицію, щоб із припоручення Португалії підняв подорож до Африки. Се стало ся, і записка А. Кадамоста удержала ся до наших часів в оригіналі, і в німецькім перекладі, як брошура. Він оповідає, що на Канарійських островах був сьвідком війни, про яку ми згадували висше, та опісля висів на безлюдних островах, де жило страшно багато диких голубів, але він там довго не задержував ся. Заосмотрив ся тільки в провіянти та дістав ся до гирла Сенегаля. Власне незначна, без жадної чванливости, згадка про ті острови, що могли бути тільки островами Зеленого рога, стверджує правду, отже Кадамосто зістане відкривцем сеї групи, хоч — або може власне для того, що — не мав ніякого понятя про се, що так значно збогатив стан географічного знання.

Коли вмер організатор португальських відкрить в Африці, став королем його сестрінок Афонсо V. Сей вважав знов звою задачою продовжати діло вуйка, і за його намовою оплив Педро Де Чінтра (Cintra) в 1462 р. гори Сієра Леоне; ся назва пішла з шуму та гуку филь, який пригадував рик льва. Однак иньші посторонні та рішаючі причини вздержували короля уживати державних засобів ще далі на такі далекі ціли, та він знайшов вихід так, що надав купцеви Фернано Гомесови (Fernao Gomes) монополь торгвлі, за що сей мусів обовязати ся щорічно оглянути означений простір побережа дальше, та заплатити данину слоневою

костю. То стало ся 1469 р., а вже 1471 р. Йоано де Сантарем та Педро де Есковар (Escovar) під проводом славного керманіча Альвара Естерес, перейшли були ціле побереже Горішньої Гвінеї аж до гирла рік Нігера та Камеруну. Без усякої перепони перейшли через рівник; жадному учасникови не стала ся ніяка прикрість при експедиції, яку ще недавно уважано за шалену відвагу. Найдальшим пунктом був тепер ріг св. Катерини під $1^{\circ} 51'$ південної ширини.

По Афонсі настав 1481 р. його син Йоано II (João), сильний володар, а з його вступленням на престол вступили й відкриття в нову фазу. Він називав ся „паном Гвінеї“, бо папська буля позволяла йому на се і стремів до того, щоби свою власть дати пізнати також якимсь зверхнім знаком. Кождий провідник корабля мусів при від'їзді з Португалії взяти з собою кам'яні стовпці, заосмотрені гербами королівства (padrões), та обовязати ся, що їх уставить на відповідних місцях на побережі на знак, що взяв їх у посідання. Як виглядали ті ознаки зверхности, знаємо нині цілком докладно, бо німецький военний корабель „Фальке“ знайшов 1893 р. в піскових засипах при розі Крос (Crosz) такий стовпець із гербом і передав його португальському правительству як цінну реліквію; Кордеіро описав його докладно і доказав, що його поставлено в 1485 р., а стало ся се підчас подорожі в цілях відкрить, до якої маємо зараз перейти. Провідником ескадри, зложеної з двох кораблів, був Діого Кано (Diogo Cão), а науковим дорадником був на покладі молодий Німець, що здобув собі через ту подорож визначне місце в історії відкрить. З новіших архівальних розслідів у великім ліссабонськім національнім архіві, які робив Торре де Томбо, виходить, що треба відріжнити дві цілком відрубні подорожі Діого Кано, в рр. 1482—83 і 1484—86;

чужинець, що про нього згадано, брав участь у другій подорожі.

Мартин Бегайм, що походив із норімберзької патриційської родини, уродився коло 1459 р. Вихованний по традиції свого роду для торгівлі, одержав добрі науки в школі, а до того ще мав щасте бути приватним учеником першого астронома свого часу. Йоганес Міллер, звичайно називаний задля свого місця уродження Кенігсбергу в Франконії Регіомонтаном, зробив за час короткого життя (1436—1476) для своєї науки таке, що ніколи не може загинути. Занятий головно друкуваннями своїх творів, перебув чотири роки 1471—1475 в місті Нирнбергу, що стояло тоді на вершку своєї духової та матеріальної слави, і тут був молодий Бегайм його учеником. За тим промовляє традиція і багато внутрішніх причин, хоч жерела не можуть на те дати безпосереднього доказу. Бегайм зачав потім займатися торговельними справами в Мехельні і в Антверпії, а звідси вибрався з початком вісімдесятих років із прогулькою до Ліссабону, куди прибув як раз у пору.

Саме тоді визначив король Йоано науковий виділ зв. „Junta dos mathematicos“, щоб справити астрономічні основи навтики і приспособити моряків до плавання по отвертім морі, краще як досі. Як до сього прийшло, що завізвано молодого купця Бегайма до участі в працях тої комісії, не можна сказати з певністю; у всякім разі на королівськім дворі довідалися, що прихожий є учеником славного Регіомонтана, а та обставина вистала, щоби забезпечити собі так славного помічника. Участь Бегайма в праці мусіла „Junta“ дійсно узнати за хосенну, бо не зараз булиб йому надали почесне місце при найближшій більшій експедиції; однак не можна вже ясно представити роду його діяльності. Довгий час мали

майже всі се переконанне, що Португальці навчили ся від Бегайма уживати „палиці Якова“ (*Vasulus astronomicus*), яка потім грала важну роль в історії відкрить. Вже в 14 ст. винайшов еспанський Жид Леві бен Герсон сей прилад, Регіомонтан опісля улїпшив його та уживав багато разів; він давав ту велику користь, що його можна було уживати також на розхитанім покладї корабля з роззірно великою докладністю, а колиб Бегайм був доніс Португальцям про ту перехресну палицю, як її також називають, то був би собі під кождим зглядом здобув велику заслугу коло їх моряцького образования. Закидом проти сього є передовсім та обставина, що піде не можна знайти навіть найлегшого натяку на таке епохальне улїпшення обсерваційної штуки, як також те, що минають іще десятки лїт, заки навтичні підручники згадують про „палицю Якова“; противить ся тому навіть Бегаймове означування ширини, о скілько ми се можемо сконструювати по його ільобі; ті поміри такі хибні, що при помочи нових інструментів мусїв би був безсумнівно осягнути лїпші результати. Отже радше підемо за гадкою Гельціха, що молодий Норимберець мав примірник Регіомонтанових „ефемерідів“, де було між иньшим точно обчислено наперед збочення сонця від екватора, а знання деклінації сонця було необхідне, як се вже згадано, для означеня ширини на основі високости сонця. До Лісабону не дістала ся була ще та переломова книжка, що попередила усі пізнійші астрономічні річники та альманахи, тому дар Бегайма мусїв бути стілько більше пожаданвїй.

Кораблі Діого Кано, що плавали по Гвінейськїм заливї, відкрили мимоходом підчас своєї дороги малий острів Аннобон та від гір сьв. Катерини розночали їзду на полудне здовж берега. Перший стовпець поставлено при гирлі багатої в воду

ріки, що називає ся у Бегайма „Ріо де патрон“, а тубильці називали його Цаїре (Zaïre). То була величезна ріка Конго, по ній плив Кано дещо в гору. Зносини з муринами були легкі; навіть без трудностей приймали християнську віру. Другий стовпець поставили коло рога Агостінго (Agostinho), третій коло рога Негро (Cap Cross), се як раз той стовпець, який пізнійше віднайшли, про що ми вже знаємо. Так прийшли були аж близько до заливу Кита, про який в наших часах так часто згадуєть ся. Звідси зачав ся поворот і по 19-місячній неприсутности вплинула знов флотія в ріку Техо. Те, що зробили Кано та Бегайм, цінено дуже високо; німецькому купцеві надано гідність лицаря Христового ордена, а те означало велику честь, яка лиш рідко стрічала чужинців. У прекраснім строю ордена представлений Бегайм на гарнім пам'ятнику, виставленім на його честь 1890 р. в його ріднім містї; пам'ятник виконав знаменитий різьбар Резнер (Roesner).

Хоч Бегайм не брав більше чинної участі в жадній подорожі в цілях відкрить, однак годить ся посвятити ще кілька дальших слів його життю та діяльності. Він жив багато літ на азорськім острові Фаялі (Faial), де його тесть був намісником; із початком дев'яťдесятих років відвідав іще раз рідний край, щоби припровадити до порядку одну спадкову справу, як се пізнійше показало ся. Більше як рік задержав ся в Нїрнбергу та викінчив свою славу „бульбу“, перший властивий земний гльоб, на бажанне трьох „найвисших капітанів“ (найвисших мїських урядників) Ніцля (Nützel), Фолькамера (Volckamer) та Гролянда (Groland). Сей прилад перетревав чотири віки та ще тепер знаходить ся в приватнім посіданю родини Бегайма в Нїрнбергу, а що він не легко приступний, і всі дотеперішні рисунки, як виказав Г. Вагнер, не цілком вірно зобра-

жають його, тому булоб дуже потрібно видати справді вірну копію. Гльоб як твір штуки гідний уваги та дає нам із множеством усіх своїх легенд образ, який може служити за взір того, яке було космографічне знання безпосередно перед відкриттям Америки, що припадає на рік викінчення гльоба. З актів ради виходить, що один молодий механік побирав від того мистця формально науку техніки гльобів, що Нїрнберґі цілком сам з себе мусів стати осїдеком промислу, який цвев там довгі столїтя, бо ще в 18 в. була про нього мова. Бегайм зробивши тим способом своє імя вічним, вернув на Азори і від того часу усуває ся з під нашої уваги; останній раз чуємо про нього перед 1507 р. підчас одного принагідного побуту в Лісабонї. Його син старав ся відновити давні родинні зносини наново, але сей молодий чоловік, що цілком став був Портуґальцем, не міг привикнути до німецьких звичаїв, і з його виїздом із Німеччини зникає всяка відомість про потомків Мартина Бегайма. Підчас того йшли иньші рішучо вперед дорогою, яку відкрив він і Каю. Наперед портуґальське правительство порішило, що коли один чоловік у більшій мірі прислужив ся йому, то нехай уплине трохи часу, заки наново набере ся тої самої сили; так вистерігали ся Портуґальці занадто великих з'обовязань, які так дали ся в знаки еспанським монархам супроти Колюмба, але також у поодиноких випадках тратили можливість бачити розвязані великі задачі, найвідповіднійшим до того чоловіком. Зразу однак мав король Йоаю щастє з вибраним наслідником. Бартоломеу Діас, молодший свояк відкривця Зеленого рога, виплив 1486 р. поза залив Кита; хоч бурі збили його з дороги і занесли на полудне, але він міг, звертаючи ся на північ, знов доїхати до африканського континенту, і то

вже на схід від „Кап“. Свій останній стовпець із гербом поставив він, як се знайшов Маноель Перестрелльо (Perestrello) вже 1576 р., на однім острові заливу Альгоа (Algoabay), а звідси плув іще кілька днів на схід, доки не спонукала його рішучо до повороту коло Великої рибної ріки та обставина, що запаси їди кінчили ся. З перебігу побережа переконав ся Діас, що переплнув довкола полудневого рога Африки, цілком його не бачивши. При повороті побачив його, а саме Іглистий ріг (Cabo Agulhas) та не менше імпозантну столову гору, якої найдальший виступ скали назвав „бурливим рогом“ (Cabo tormentoso). Коли дав знати до Ліссабону про свої пригоди, король заявив ся за иньшою назвою; земля мала називати ся „рогом доброї надії“ (Cabo de boa esperanza), бо тепер доведено до кінця оплинненне Африки і відкрито дорогу до Індії. Подорож Діаса, підчас якої один малий корабель, ушкоджений, спалено, тревала 16¹/₂ місяців.

Король Йоано підняв був наново також другий плян Енріка, а то ввїдати ся про християнську державу Абісінії та з'єднати її поміч проти невірних. Першим післанцям не дозволило незнання арабської мови йти в глуб Африки, і так вислано в маю 1487 р. в тій самій цілі Афонса де Паїва (Paiva) і Пера де Ковіляно (Covilão), ще заки були знані вислїди Діаса. Паїва помер, але його товариш рушив із Каїро, сїв у Суецї на корабель, звидїв Аден і більші східноіндійські торговельні пункти, потім поїхав до східної Африки і розвідав ся також тут про всі важнїйші відносини. Софала була останнім пунктом, до якого доплив. По поворотї до Каїро стрїнув ся там із двома иньшими післанцями Йоана, і через них міг передати найважнїйші відомости до Ліссабону. Він сам, ідеал уважного дослідника, удав ся через Ормус до Габеш, де

його стрінула смерть. Здаєть ся, що його кінець цілком не був страпний, але тільки знаємо на певно, що він не побачив більше уже рідного краю. Коли 1525 р. Родрігуец де Ліма (Rodriguez de Lima) прийшов у посольстві до Шоа (Schoa), Ковіляно був іще при життю, але хотів жити до смерти в Абісинії, що стала йому другою вітчизною. Легко можна зрозуміти, що його сьміла подорож для розвідів значно причинила ся до виконання проєкту простої їзди до Індії.

Про се одначе не можна було тоді навіть думати. Йоано вмер 25 жовтня 1495 р., а перед смертю полагодив іще одно важне державне діло. В Лісабонї, як незадовго покажемо, не хотіли згодити ся на проєкти Колюмба, шукати східного побережа Азії на заходї, та коли підприємчывому Генуезцеві помимо сего вдало ся досягнути ту ціль при помочи Еспанців, то як здавало ся, грозила небезпека, що дотеперішні стремління оплести Африку можуть бути даремні. Щоби тому зарадити, звернули ся до найвисшого роз'ємчого судії тодішнього християнства, і на основі буллі Олександра IV ставула між Еспанією і Португалією „умова у Тордесілляс“, що розділила земську кулю між оба іберійські королівства. Західня половина мала бути еспанська, а східня португальська; граничною лінією мав бути меридіян, віддалений 370 легуасів на захід від Зеленого рога. В дійсности докладне відграниченне було все ще лиш твором фантазії, бо астрономічне знанне і прилада не вистарчали, щоб хоч у певній мірі докладно означити сей полуденник. Карта сьвіта Еспанця Альонзо де Санта Круз із 1542 р., оголошена Далґреном (Dahlgren) має в собі три нормальні меридіяни, „правдивий“, Птольомейський та меридіян „поділу“, що очевидно все ще ліпше, як те, що португальська карта сьвіта з 1502 р., описана Гамієм (Hamy),

показує дві різні рівникові лінії: одну за Птольомеем, другу за Бегаймом.

Йоано не зіставив сина; одинокий його син умер іще за життя батька через якусь нещасну пригоду. Таким способом перейшла корона на онсві державних законів на Маноеля, воеводу з Беха (Вежа), званого у люзитанських істориків „Великим“ або також „Щасливим“. Не маючи геніяльності свого попередника, король Маноель, що глядів ясно та здорово думав, а в рішучій хвилі не жахався сильних засобів, умів ту четвертину віку, яку панував, зробити найсвітлішим періодом в історії свого народу. Зараз подумав також про се, щоби продовжати працю коло вишукання простої морської дороги до Індії, та хоч коронна рада перестерігала короля, щоби не губив себе в непевних заходах, він остав непохитно при своїй постанові. Він мав уже навіть чоловіка, якому задумував припоручити виконання давно розпочатого діла. Тим чоловіком був Васко да Гама, шляхтич із провінції Алємтехо (Alentejo); в котрім році уродився, сего не можна з певністю означити, але з деякою правдоподібністю можнаб прийняти рік 1469.

Дотеперішні описи першої подорожжї Гама, що правда, годять ся в головних нарисах, але взагалі різняться ся в багато пунктах, отже радо повитано се, коли 1898 р. Гіммеріх (Hümmerich) оголосив у чотиреста літню річницю великого діла в історії відкриття праці, в якій використав майже увесь жерельний матеріал. Тим твором, що опирає ся переважно на „Roteiro“ (Roteiro), одним із товаришів подорожжї Васка, а не на менше певним описі Індії („Landas da India“), писаним Кореою (Correa), мусіли і ми передовсім користувати ся в нашій праці. Про історію Васка да Гама перед його подорожжями не можна було багато розвідати ся; певне лиш те, що вже Йоано

мав сего молодого чоловіка на увазі і призначив його на провідника фльоти, яку був уже наважився післати до Індії. Мансель узяв також і те в спадку, і не мав чого жалувати, бо вибранець належав до спокійних на око, а при тім перенятих внутрішнім огнем характерів, а з такими людьми, dokonує ся найбільших чинів, як сего навчив досвід.

Чотири кораблі приготовлено до морської подорожі, з тих один мав йти лиш із провіантими; він був призначений на спалення, колиб обставини того вимагали. Се й стало ся пізнійше, коли оплинено Кап, у заливі Мосель (Mosselbay). Під Васком мали провід його брат Паульо да Гама і Ніколяо Кольго (Coelho). Корабельна обсада складала ся майже з 150 випробуваних людей; були там перекладчики для арабської мови і для говору Негрів Банту. Виїхали 8 червня 1497 р. по урочистім богослуженню з Растеллю, західного передмістя Ліссабону, а дальша їзда була щаслива. Хоч кораблі на якийсь час були трохи розлучили ся, то коло Зеленого рога знайшла ся ескадра знов разом, а коли 3 серпня виплили знов на море, описали дуже великий лук на захід, щоб оминути прикрі струї при долішно-івнейським березі. 4 падолиста доплив Гама до берега Африки в заливі св. Олени, і там прийшло до малої боротьби з Готентотами. Через кілька днів держали сильні східні вітри фльоту перед Капом, але 22 падолиста оплинено її. В заливі Мосель уставлено незадовго стовп (padrão) побіч величезного деревляного хреста; попри останній такий стовець, уставлений ще Діасом, плили Португальці 16 грудня. Струя Атульгас занесла була вправді кораблі ще раз далеко в зад, на захід, але сильний південно-західний вітер позволив переплисти течію; першого дня Різдвяних свят вийшли на беріг на тім місці, де доси не

станула була нога жадного Європейця; те місце названо сим днем (*dies natalis domini*; порт Наталь-Дурбан). Звідси плили постійно при вітрилах, та аж 11 січня 1499 р. мали знов нагоду заняти край у знаменитім портовім заливі Льюренсо Маркеза, Делягоа (*Delagoabay*). На березі показали ся Негри, з якими міг порозуміти ся перекладчик а те було неможливе супроти жовтої раси. Коли 22 січня доплили до Замбезі, спостерегли зараз, що дійшли до кінців арабської культури, і то страшно втішило обсаду; однак, на жаль, тепер в'їхали в нездорову тропічну околицю, і звідси зачали докучати чужинцям фебра та шкорбут. Попри Софалю, доки доплив був Ковіляно, переїхали, не звертаючи на се уваги, а перша стріча з Арабами на східно-африканськім березі наступила в Мозамбіку. Зразу прийнято Португальців прихильно, але незадовго зачали ся непорозуміння і боротьби, які однак, розумієть ся, скоро покінчили ся „бомбардами“ (корабельними арматами). Трохи ліпше пішло в Момбасі (*Mombassa*), де бодай не прийшло було до проливу крови, і в Мелінде (*Melinde*), де гості з'явили ся в порті 14 цвітня, та де їх щиро прийнято. Гамі додано арабських керманичів, що його мали провести через Індійський Океан; ті люди уміли обходити ся з астрономічними приладами, і се дуже впало Європейцям в очи, але ми знаємо з давнішого, що на тих морях витворила ся була цілком самостійна навтична штука.

20 мая приїхала фльота до індійського побережа близько міста Калікут. „Самудрін“ або „Саморін“ того прибережного краю був могутнім князем, браманської віри, а каста його жовнірів, Наіри, зачисляла ся до найхоробріших Індів. Магомеданці і Несторіяни — т. зв. „Томові християни“ — жили в суміш з Індами. Хоч адмірала допущено незадовго до авдієнції у князя,

якого були вговорили Араби, то він зміркував зараз, що є між ворогами, та лиш своєю незвичайно зручною тактикою, підступом та силою довів до сього, що зміг щасливо від'їхати з Калікути з багатьома наладованими кораблями. На однім прибережнім острові виставлено стовпець, близько міста. Коли також замах султана Гоа на безпеченство Португальців ударемнено, почався відворот, що однак був менше щасливий та трівав 3 місяці. Моряки не почислили ся з монсуном, і для того посували ся лиш дуже поволи вперед. В кінці побачили, — коли їх огортала вже розпука і вони ладили ся вже до бунту, — як перед ними виринало африканське побереже, і 7 січня 1499 р. закинули якор перед вірним містом Мелінде. Один визначний Мавр поїхав звідти разом із ними до Португалії в характері делегата.

Тим способом вступили вже в стадію повороту, що відбувався в дійсности так, як сього ожидали, однак усе ще з значними приключками. Корабель „Рафаель“, який і так був ушкоджений, осів на мілині; з него забрано увесь ладунок, а корабель знищено. 20 лютого оплили два остали кораблі Кап, а опісля розлучили їх вітри та філі, так що Коельго приїхав із кораблем „Берріо“ до Лісабону вперед, а то 10 липня. Васко да Гама полишив свій адміральський корабель „Габріель“ на острові Сантіяго і завернув опісля до Азорів, бо сподівався, що там буде ліпше ходити коло тяжко хорого брата. Але Павло помер в Ангрі на острові Терчеїра, а Васко приплив до рідного краю, здається, в половині вересня. Його неприємність тривала 26 місяців; із корабельної обсади привіз 55 людей, трохи більше як третину того числа, з яким виїхав. Однак важна і тяжка задача була розв'язана, 84 роки після того, як Генрих Моряк

вислав був своїх перших піонірів до розвідання незнаного доси африканського моря.

Моряків нагороджено щедро, коли пригадаємо собі ноторичну ошадність, як не скупість Маноеля. Те одначе, до чого стремів Васко да Гама в першій лінії, було ще зразу для нього здержане. Вже 24 грудня 1499 р. дано йому грамоту про надання зверхности над його рідним містом Сінес, але орден св. Якова, до якого доси належало місто, опер ся проти сего відступлення, а король мав причину поступати обережно з своєю февдальною шляхтою, яку вправді вже Йоано був приборкав, але яка все ще була значна. Аж 1519 р. полагоджено той спір, як виказав Кордеіро, так що Васка Да Гама піднесено до графського стану та надано йому два міста, що належали також до Алемтехо, себто Відітеіра і Вілля дос Фрадес.

Наслідком вижше згаданих португальських звичаїв мусів кождей, хто доконав великого діла, уступити зразу на бік, і доля Гама не була виньком. Зараз у марті 1500 р. відплила знов фльота під Педральваресом Кабралем до східної Індії, а за нею поплила в 1501 р. друга фльота під проводом Йоано да Нова. Про те, як блукав ся Кабраль по Атлантийським океані будемо примушені ще осібно говорити; лиш по тяжких клопотах, коли чотири кораблі впали жертвою орканів, які панують коло Кап, прибули 2 серпня 1500 р. до Мелінди. Аж пізнійше з'їхав ся знов корабель капітана Діого Діаса, що загнав ся був на побереже Мадагаскара, з иньшими кораблями. Кабраль пробував з разу удержати з калікутським „саморіном“ мирову політику, але коли тут знов прийшло до всяких можливих непорозумінь, звернув ся до Кочіну, положеного на полудне, а тамошний „radscha“ (князь) не лиш охочо позволив на торгівлю корінними товарами, але й зичливо підпирив. Коли фльота, значно зменше-

на морськими пригодами вернула, Да Нова був уже в дорозі. Він також вернув домів із багатим ладунком; під географічним зглядом була та експедиція лиш о стілько успішна, що відкрито на Атлянтійськїм океанї один самітний, скали-стий остров. Се був остров св. Оленн, на по-божну гадку історика Барро положений власне на тїм місці в тїй ціля, щоби зробити можливим заосмотренне в воду і провіянти для подорож-них, що їдуть до Індїї.

В найблизшїм 1502 р. вийшов також Васко Да Гама з сутїни, в яку попав був на короткий час. Здаєть ся, що праці Кабраля і Да Нова не вдоволили цілком, головно під матеріяльним зглядом; до того ще Маноель клав собі все щораз вижші ціли, а нові пляни вимагали також якнай-більшого напруження сил. Розходило ся про те, щоб цілком знищити арабську торгівлю на Індійськїм океанї та сусїдних морях, а цілий оборот індійських товарів, — коріння, перел, дорогих камінїв, золота, — спровадити до Португалїї. Султан Мамелюків в Єгипті пізнав ясно, що йому грозило, і в своїй оправданій трївозї взяв ся до дуже дивної оборони. В письмі, яке передав через івардіяна монастиря на Синаю, жалував ся перед папою та грозив, що знищить усі сьвяті місця в Палестинї, коли йому не да-дуть спокою на Ерїтрейськїм морі. Подібні листи писав також до Маноеля. Однак сей об'яснив па-пі коротко, що він бере ся тепер до того, щоб розтолочити гидрі магомеданїзму голову, і від того обовязку не усуне ся; впрочім і так — додав із зимним сарказмом, — султан буде здержувати ся від виконання сеї погрози, бо богомольці пла-тять йому значні податки, які тоді мусїлиб від-пасти.

Попри Арабів дивили ся також Венеціянці криво на новий стан річїй, який творив ся, бо

хоч перевозові мита були дуже високі, то для італійських купців припадав усе ще значний зиск. Оповідають, що венецький справник у Ліссабоні інтригував проти другої експедиції Гама, а се також дуже можливе. Коли пізнійше, 1504—1506, поїхав Люнардо Ка Массер (Lunardo Cá Masser) у справі сінторії до Португалії, щоб довідати ся про привіз коріння, то взяли його за рід шпігуна. Дійсно в тих історичних днях зачав ся торговельний і сполучений з ним державний занепад великої купецької республіки.

Фльо́та поділена на три ескадри була під командою Васка да Гама, і він виплив у лютім 1502 р. з ріки Техо. Маємо оригінальний опис сеї подорожі корабельного писаря Томи Льопеса (Thomé Lopes): ціль подорожі була тим разом відмінна від ціли першої подорожі. Тоді головною ціллю була мiрова торгoвля, а тепер мала бути сила і тероризм ознакою висшости Европейців. На жаль таке показування сил лежало в характері адмірала; він дав волю своїй жорстокості, найбільше через те, що знищив паломницький корабель, повний людей, що плів до Мекки, і тим стягнув на свою славу соромну пляму. Не шукано ані не роблено нових відкрить, але вартість ладунку, який крила в собі фльо́та по повороті 11 жовтня 1503 р., була великанська. Новочасний чоловік не зрозуміє ніяк сього великого значіння, яке мали корінні приправи до страв у наших предків; але хто займав ся звичаями їди і питя в середних віках і початках нових віків, той знає, як улюблені були тоді лиш сильно заправлені коріннем страви, які спричинювали спрагу. Можна прм. порівнати рахунки славного з виставности весіля Георга Богатого з Баварії-Ляндегут з Ядвігою з Польщі (ті рахунки удержали ся до нині); тоді зрозуміеть ся, що значила для купців фльо́та з коріннем, коли вона щасливо доплывла до порту.

Приїзд Гама обнизив ціни перцю до половини, а король, що як начальний купець міг доволі розпоряджувати усіми артикулами, мав величезні доходи.

Стало тепер на тім, що потрібно доконче зайняти сильне становище на побережжі Малябару і на інших прибережних місцях Індійського моря; і з цього пункту треба дивити ся на всі дальші підприємства, які виконував король Маноель. Головну роль відграють тут хоробрі військові чини, битви, облоги; географічний елемент се більше лиш побічна річ. Для того вистарчить для наших цілей сумаричний перегляд. Боротьба з калікутським „суморіном“ приймала різні форми, а купецька осада укріплена, заложена в прихильно успособленім Кочіні, була би втрачена, колиб не спартанська відвага Дуарте Пачека (Duarte Pacheco); йому оказала португальська корона лиш дуже мало вдячності. Так мусів „раджа“ відступити від облоги; ба навіть мусів витерпіти 1504 р. бомбардацію свого столичного міста від Льюпо Соареса (Lopo Soares). Перевагу одержала португальська зброя аж 1505 р., коли Франсіско Д'Альмеїда, відзначений гідністю віцекороля, перепровадив двацять кораблів і відповідне військо на індійське побереже. Сьому знаменитому жовнірови пощастило ся цілком підбити арабську торгівлю, а коли в кінці появила ся єгипетська фльота на індійських водах та злучила ся з континентами тамошніх князів, побив Д'Альмеїда 1509 р. на голову ту флоту, що значно переважала його силу, в порті Діу. Се було остатнє діло того рицаря, бо еґотично-розумна політика Маноеля не позваляла його підданим доходити до занадто сильного становища. Д'Альмеїду відкликано з почеснями, але він не побачив уже свого рідного краю, бо коли випадково вийшов на сушу на полуднево-західнім побережжі Африки,

напали його Готентоти і забили разом із 11 офіцерами, що йшли з ним. Він був без сумніву між усіма великими вояками з світлої доби Португалії найвищий під моральним зглядом, був лицарем без страху та догани.

На його місці станув його дотеперішний підвладний Афонсо Альбукерке (Affonso Albuquerque), рівнож маючи обширну власть. Він служив уже 1503 р. в індійській флотії, а 1506 р. вислано його в друге на схід, разом із Трістаном да Кунга, котрого імя увіковичене на одній відокремленій скелі, що сторчить на Атлантийським океані. На острові Сокотра зложено твердиню, і її вибрав Альбукерк за пункт опору, щоб перенести війну до властивої Арабії — не цілком за згодою Д'Альмеїди, що нерадо дивив ся на яке небудь роздвоєне сил. Знято Куріат, Маскат і Согар, але здобувець мусів дуже нерадо зрезігнувати з багатого Ормуса, бо його володїтель міг був покликати ся на охоронний лист віцекороля. Коли опісля в жовтні 1509 р. приїхав Фернано Коутіно (Fernão Coutinho) з Португалії і приїс Альбукеркови рішуче іменованне на генерального капітана, відважили ся оба вожди на напад на Калікуту, одначе сей напад не вдав ся задля божевільної відваги Кутіно, а він сам утратив при тім житє. Не маючи ніякої конкуренції, зачав Альбукерке дяку політику здобувця, яка з разу несла, як здавало ся, величезний хосен, але в кінці спричинила лиш занепад, бо мала, слабо заселена митрополїя не могла ніяк давати засобів до удержання великої кольонїальної держави. Славлять сього генїяльного здобувця земель як чесного справедливого чоловіка, коли одначе приложимо до нього мірило моральности нашого часу, то він представляє ся як деспот у родї Гами, що старав ся дійти до своїх цілей через страшну нелюдність. Також не міг зносити опозиції і зараз побачимо пробку сього.

Перший його напад був звернений на багате та могутнє Гоа. Капітан Магалгаен виступив на військовій раді проти цього проєкту, і за се одержав у справозданню генерального капітана таку злу цензуру, що через те пізніше покинув службу в Португалії. Альбукерке поставив на своїм і здобув 25 падолиста 1510 р. штурмом серед страшної різни місце, яке опісля стало ся осередком португальської сили в Гіндостані. Зараз потім острій зір вожда взяв на ціль іще важнійшу Малякку; те місце, що нині не має жадного значіння, було з початком 16 ст. торговельною митрополією першого ряду, а можна її порівнати з нинішнім Сінгапоре. Діого Льопес Де Секеїри (De Sequeira) навязав був уже 1508 р. з Суматрою та з півостровом напроти Суматри торговельні зносини, а передовсім заключив приязнь із Китайцями, що тоді так як і тепер жили там у великім числі. Легко знайдено причину до напасти на маляйського султана, та хоч місце було сильно заселене і мало, як говорено, багато тисячів канон на свою оборону, здобув його Альбукерке по кількоденній завзятій уличній боротьбі з початком липня 1510 р. Китайці, Бірмані та Сіямці перейшли явно на сторону християн аж тоді, коли упало жорстоке панованнє Маляйців. Дуарте Фернандес пішов на двір сіямського короля, і вернув звіттам із багатими дарами; дальші посольства заключили торговельні договори з Сіямом і Цегу. Аж у січні 1512 р. був Альбукерке знов у передній Індії, усмирив бунт, що вибух був у Гоа, і присилував теж саморіна, котрий так довго противив ся, що позволив на будову твердині коло Калїкути. Він почував себе тепер на силі вилляти свою ненависть на місце Ормуз, якого доси ще не поконано, і воно капітулювало 25 марта 1515 р. і тим способом перейшло в його руки. Розвій могутности Португалії в Азії дійшов тепер до свого найвишого

пункту і хто зна чи не можна булоб досягнути ще більших результатів, колиб начальне становище Альбукерке було трівало довше. Консервативна політика ліссабонського двору зажадала відкликання його власне в тій хвилі, коли стояв на вершку своєї слави, але він не міг послухати відклику, бо 16 грудня 1515 р. заскочила його смерть. його кости зложені в одній каплиці, яку сам збудував перед брамами міста Гоа.

Від сього часу не трудно вгадати упадок. Слідували один по однім генеральні капітани: Льопо Соарес, Секеіра, якого знаємо з того, що знайшов дорогу до Малякки, Дуарте де Менецес. Сього останнього іменував уже король Йоано Ш, бо Маноель помер 13 січня 1521 р. Відносини в Індії були дуже невідрадні, а передовсім скаржено ся на неморальність захожих Європейців, вступ до сього, чого ми нині ще мусимо бути свідками. Новий монарх порішив для того вислати в третє Васка да Гама з диктаторською властю за океан, а старий лев, коли станув у вересні 1524 р. в Гоа, зараз взяв ся до вимітання краю зелізною мітлою. Віцекороль карав за публичну неморальність, хабарство та перекупства з невимолимою строгістю, і може були би настали знов ліпші часи, колиб уже спорохнавіле, старече тіло, не було відмовило услуг огненному духові. Васко Да Гама помер уже 26 грудня 1524 р.; його тіло зложено зразу в Кочіні, оісіля-ж перенесено до родинного гробу в Відігеірі (Vidigueira). Він зіставив шістьох синів, з тих пять служило свому краєви на індійській землі.

Як дальших намісників назвемо сих: Енріке Де Менецес (Menezes), Пєро Маскаренгас (Pego Mascarenhas), що дав назву групі Маскаренів, Нуно Да Кунга (Nuno Da Cunha), Гарсіа Да Норонга (Garcia De Noronha). Остатний, змучений старець, бачив, що власть цілком висуваєть ся йому з рук,

коли ще його попередник оборонив по рицарськи 1538 р. порт Дію перед нападом Турків. За Філіпа II еспанського втратила Португалія свою політичну самостійність, а се було фактом, який не міг остати без наслідків для Індії. Трачено сирайні стації одну по одній; Малякка і Цейлон перейшли в чужі руки. При кінці 19 ст. сьвідчить лиш пять незначних відламків про колишню славу португальських кольоній в Азії: Гоа, Дію та Дамано на західнім березі півострова передної Індії, Макао близько великого китайського міста Кантону і половина острова Тімор з Ділі, друга половина належить уже до Голяндії.

Тут насуваєть ся питання: яким способом дійшли Португальці до тих посілостей у східній Азії і задній Індії? Не мали ми ще нагоди говорити про се; здавало ся, що Маляйський пролив був границею для люзитанського округу. Однакож так не єсть. Вже від 1515 р. плили торговельні кораблі з Малякки до полудневого Китаю, а 1517 р. завіз там Фернано Перез із Андраде (Fernão Perez D'Andrade) португальсько-маляйську фльотилію; рік перед тим така проба не вдала ся. Корабель Йорге Маскаренас (Jorge Mascarenhas) висланий на звіди, доплив аж до висоти Формози (ту назву одержав острів рівнож від Португальців), і звідси засягнув важних вістей про Япан. Усьо було на найліпшій дорозі, коли брат Фернана Сімон, що првійшов пізнійше, так розсердив Китайців, що цїсар перервав посередництво і казав прогнати чужинців. Їм зістав лиш раз зайнятий порт Макао. Недалеко того міста, що колись цвило, а тепер підупало задля сусідства Гонкона, є печера, де мав написати Камоєнс, що уважає ся за найбільшого поета Португальців, кілька пісень „Люзіяд“, важних в історії відкрить.

Чи Португальці дійшли вже 1542 р. до Япану, як твердить Мендес Пінто (Mendes Pinto) — дуже непевне жерело — се отверте питання. Від 1549 до 1551 р. вступав тут славний місіонар Франц Ксаверій (Xaverius), що говорив проповіді з несподіваним успіхом. Однак коли розгоріла ненависть проти чужинців, знов нищено найжорстокішим способом молоде християнство, і та держава на островах довгий час була цілком неприступна для чужих впливів; одні Голяндці могли провадити з острова Дезіма (Desima) в порті Нагасакі торговельні зносини получені з дуже тяжкими та упокорюючими умовами.

До Молук завели Португальців рівнож інтереси корінної торгівлі. Легко можна було дістати в Гіндостані перець, імбір, цинамон, кардамоми, але властива вітчизна корінних фялків мала лежати дуже далеко на сході. Тамтуди вислано 1511 р. Антонія Д'Абрау (D'Abreu) по занятю Малакки. В його дружині знаходив ся Франсіско Серрано (Serrão), що його звичайно мають за властивого відкривця корінних островів, коли власне здається, що ту прислугу треба признати Людовікови Де Бартема (De Barthema). В усякім разі констатував урядник Трістано Де Менецес (Tristão De Menezes) підчас інспекції 1518 р., що португальське панованне там утверджене, а сильна факторія на Тернате вже будує ся. В четвертім розділі буде ще бесіда про дальшу історію сього архіпелагу, бо він був пунктом, де сходили ся португальські та еспанські претенсії до пановання. Тут, де в дійсности тягне ся ланцюх малосундайських островів, шукано в лакомій фантазії золотих та срібних островів, опираючи ся на безосновних здогадах Плінія і Саліна. Діого Пачеко стремів до того, щоб їх відкрити і втратив жите, а бажанне короля Маноеля, що хотів був вислати тамтуди власну експедицію, не могло сповнитися

задля браку відповідних кораблів. Також Нідерландці шукали ще пізніше за тими здогадними островами, очевидно так само без наслідку.

Не можна не згадати також про те, що вже завчасу появляють ся в Індії імена німецьких купців. Коли фльота Д'Альмеїди виплила, то побіч тенуезських та фльорентийських торговельних кораблів, (Венеціянці держали ся знеохочені оподалік) було також кілька таких, що належали до авісбургських торговельних домів. Вичисляють : Вельзерів, Фугерів, Гіршфоглів, Імгофів, Гохштетерів; що до остаточної фірми, то вона сама знівеличила ся через занадто великі спекуляції з корінням. Вельзери мали дуже спритних агентів : Сімона Зайца та Льюкаса Рема, автора автобіографії, яка важна для історії культури задля своєї наївної простодушности. Балтазар Шпренгер і Ганс Майр пішли навіть у характері суперкартів і оголосили свою подорож у пізніше видрукованих замітках. Рем обчисляє „die nutzung dieser armazion“ на 150 процентів. Пізніше відстрашували високі ціни перцю на ліссабонській торзії Німців від далеких підприємств, — одначе ми будемо мати ще дальше нагоду звернути увагу на участь німецьких капіталів при заморських відкриттях.

III. Колумб і відкриття Нового Світа.

Еспапці появляють ся на широкім полі відкриття і здобичий за океаном, у порівнянню до вьшших, пізно. Коло 1490 р. одинокою їх посілостю поза Европою були Канарійські острови, і то не цілі. Те стоить у звязи з одної сторони з безустанними війнами з Маврамп, з другої сторони знов із тим фактом, що властива Еспанія істнувала лиш від недавного часу, бо від подружжя короля Фернанда Арагонського з Ізабелею Ка-

ствільською. Але справи стояли так, що потрібно було лиш якогось зверхнього побудження, щоб також та друга, далеко більша держава на Піренейським півострові приступила до ряду конкістадорських країв (conquirere = пошукувати). І то побудження прийшло.

Знаємо, що Америку вже раз відкрили були північні Германи і заселили її на короткий час, але про се Европа так якби не знала, а їх наслідків цілком не було. Справді ж не можна заперечувати можливости, що баскійські китоловці, від давна найвідважніші мореплавці, припадково нераз могли стати в Нью Фундланді, а навіть на побережі сталого краю, але в найліпшій разі то булоб лиш віддільним випадком. Також Португальці, коли загосподарували ся на Азорах, пробували переконати ся, чи ще дальше на заході є які краї; те знов цілком не було рідким випадком, що природні плоди і штучні вироби заносило море на беріг тих островів, а ті продукти вказували на чуже походження. Гарріс (Harrisse) удокументував жерелами цілий ряд таких португальських подорожий на захід із передколюмбової доби: в тій цілі їздили 1452 р. Діото Да Теїве (Da Teive), 1457 р. князь Фернано з Беїре (Beira), 1462 р. Йоано Вогадо (João Vogado), 1472 р. Руй Гонсальвес (Ruy Gonçalves), 1475 р. Фернано Теллес (Telles). Отже доброї волі не бракувало. Манили до себе остров св. Брандана, який собі пригадуємо, і мітичний остров „Ангілія“; також Плятонова „Атлантида“ знов була в почестях, а ще 1569 р. думав великий Меркатор, що західні Індії є власне островами Плятона. Та гадка годила ся з поглядами гуманістів, що не могли стерпіти нічого нового, незнаного, про що не знали би їх любі клясики; вони часто не побоювали ся таких чудасій, як

те, щоб признати також старинному світові участь у відкритті Америки.

Годі порішити, що дійсного має твердження Гаффареля про те, що вже 1488 р. Жан Кузен (Cousin) і Польміє (Paulmier) де Гонвіль були на березі Бразилії. Нема потреби вважати переплинене Атлантийського океана підприємливими моряками з північної Франції за абсолютно неможливе, але коли й без сего кораблі з Дієппе в історії географії грають трохи неясну роль, як ми довідали ся, то також деякі сумніви в тім разі можна мати за оправдані. Далеко скорше можна признати, що 1504 р. зачав купець Жан Анґо в Дієппе провадити торгівлю з Бразилією і Нью-Фундландом. По доказах Гаффареля був він без сумніву паном торгівлі, і мав великі бажання і способи до сього; його капітан Жан Пармантіє (Parmentier) доплив 1529 р. до Суматри, і на се є докази.

Правдивим відкривцем Нового Світа єсть при усіх обставинах Ліґурієць Крістофоро Колумбо, по еспанськи Дон Крістоваль Кольон, називаний звичайно пізнійше з латинська Колумбом (Columbus). Багато подробиць із його життя ще невияснено достаточо, а також в загалі можемо про нього сказати з повним правом, що образ його характеру в історії був непевний, а навіть остатнім часом еспанські письменники, що дивлять ся на нього з фалшивого національного пункту, мають звичай говорити зле про сього відкривця, а про його противників видавати прихильнійший осуд навіть тоді, коли вони мали незвичайно темні характери. Непевність зачинає ся зараз що до часу і місця уродження. Д'Авезак (Avezac) приймає з дуже великою можливістю, що Колумб прийшов на світ 1446 р. Потім хотіли його вважати за захожого з острова Корсеки, але про се, як впевнює Гарріє (Harrisse) навіть не-

ма що думати. З міст Рівієри підносять свої претенсії до нього Генуа, Савана, Коголето і Нерві; критичний розслід виказує, що в праві є тільки місто Генуа, хоч його батько, ткач вовни, жив опісля в Савані. В сліди батька вступив також син, що в одному документі з 1472 р. означений як „Janaprius de Janua“. Чи і коли студіював у Павії, не доказане, хоч не можна перечити, що Колюмб мав що правда трохи несистематичне і одностороннє наукове образование, але всеж таки як на його стан рідке. На отверте море вплив здаєть ся в трицятім році життя; правдоподібно перебував на Середземнім морі, де тоді ще вели ся старі спори між двома великими торговельними державами і то з великим завзятем. Один уривок з актів, знайдений Гельціхом, містить пересторогу від морської зверхности в Венеції перед якимось піратом Колюмбом; чи се був наш Колюмб чи ні, в те не можна входити, хоч воно не цілком неможливе. Пізнійше служив Колюмб при англійських кораблях, а 1477 р. мав бути в Ісландії, як що можна вважати за певне свідощтво біографії „Vida del Almirante“, написаної буцімто його сином. Що давнійше удержуваний погляд, будь то би він міг був знати де що про „Вінлянд“, не має жадної стійности, про те ми вже перше переконали ся. Противно знов є історичним фактом те, що він коло 1481 р. поїхав до Португалії, звідтам відбув подорож до Гвінеї і жив багато літ на малім острові Портосанто з своєю жінкою, що походила з порядної португальської родини. Маємо чимало портретів того дивного чоловіка, а з них здаєть ся промовляє радше містичний спосіб думання, як весела відвага; дійсно містицизм був постійним товаришем Колюмба. Найліпший є портрет еспанського надворного маляря Рінкона.

В Портосанто мав Колюмб добру нагоду збирати темні натяки про край, що лежить на за-

ході, але тим він не вдоволяв ся. Студіював радше пильно приступну для нього літературу, і старав ся з неї виробити собі образ земської поверхні. В Колюмбовій бібліотеці (*Bibliotheca Columbina*) виданій Арболі-Фаравдом (*Arboli Faraudo*) вичислені книжки, на яких є власноручні записки відкривця і його брата Бартольомає; а то: Марка Польо „*De consuetudinibus et condicionibus orientalium regionum*“; Петра Мученика Д'Антієра „*De orbe novo decades*“; Енеа Сільвіо (папи Пія II) „*Historia rerum ubique gestarum*“; Д'Еллі (*D'Ailly*) „*Imago Mundi*“. З того виключаєть ся природно Петра Мученика, бо його книжка написана вже на основі подорожий Колюмба; автор стояв із ним у дуже близьких зносинах, але показав ся по найновішому досліді Бернайса (*Bernaÿs*) не дуже характерним приятелем. Властиву основу бібліотеки сього чоловіка, що з книжника вийшов на відкривця, творив „Образ світа“ кардинала Д'Еллі (*Alliacus*), компіляція цілком без самостійного наукового значіння, однак придатна цілком на се, щоб подати читачеві цілість тодішнього космографічного знання. З того жерела набрав Колюмб переконання, що земська куля доволі мала, та що між західним берегом Європи й островами Ціпанту перед східним берегом Азії — тут пізнати вплив читання Марка Польо — цілком не така велика віддаль. Одно місце в апокріфі „Езра“, що лиш сема часть землі закрыта водою, радо прийнято за достаточне потвердження. Се було великим щастєм, що Колюмб так мало цїнив дійсні відносни, та що всі його авторітети зложили ся на поповнення благородної похибки; колиб він був знав, як справді далеко з Європи до Азії, то булаб певно відійшла йому охота переправляти ся через таку пропасть. Отже так він порушав ся консекуентно в блуднім колесі ідей, а одна випадкова обста-

вина причинила ся до сього, щоб його в нїм удержати і упевнити; мала вона потім фундаментальне значіннє. Колюмб довідав ся — не знаємо докладно коли — про лист, який написав італійський вчений Тосканеллі 1474 р. у Ліссабоні.

Паольо Даль Поццо (Pozzo) Тосканеллі, званий теж Павлом Фльорентійським або Павлом Фізиком, був астрономом, із більшим знанням, як тоді загально думано. У згаданих роках був він уже старшим чоловіком (ур. 1397 р.); його смерть припадає, як Уцієллі вишукав у церковних книгах у Фльоренції, на 10 мая 1482 р. Латинський текст того листу, про який бесїда, писаного до канонїка Фернана Мартїнеса віднайшов Гаріс (Harrisse). Зібравши усї доси знані віддалі разом з загально тоді прийнятим виміром земської осц, трохи за малим, прийшов Тосканеллі до переконання, що з Португалії до Цїпангу дальше сушею, як морем. Те твердження не правдиве, але тому, що його поставив, не можна робити закидів, бо він тягнув цілком добрі консеквенції з хибних преміс. Він не знав, що земська куля є добрий кусень більша, як думали в середних віках, і не мав причини не вірити Птолемеєви, що поставив за надто велику різницю в довжині між щасливими (Канарійськими) островами і містом Каттігара на найдальшій сході. Що впрочім додало ще особливої ваги листови Фльорентійця, то був додаток до нього, мапа землі, на якій були краї і моря нарисовані на основі найліпших існуючих документів. По Г. Вагнеру дуже можливе, що се була плоска карта, на якій рівнобіжники і полуденники представлені багатьома простими лініями в рівних відступах; кожний сферичний трапез між двома сусідними полуденниками і рівнобіжниками, ставав ся прямокутником, а відношення обох боків сього чотирокутника стосувало ся до середньої ширини відповідного пояса землі. Письмо і мапу

подано на бажання Тосканелля португальському королеви, щоби спонукати його до вислання більшої експедиції на захід, але він не хотів згодити ся на таке дороге і різиковне підприємство, бо його сили були вже звязані африканською справою. Дослідн над питанням, коли Колюмб довідав ся про сю гадку, так важну для нього, не доправили до жадного остаточного результату; коли про те довідав ся, то особисто порозумів ся з Тосканеллем, а сей захочував його, щоб видержав при своїм намірі, хоч мабуть не пізнавав у нїм краяна. З певністю натрафять він, впевняв Тосканеллі, на могутніх князїв і багаті міста та причинить ся чинно до розширення християнства. Побачимо пізнїйше, який великий вплив, а цілком не хо-сеяний, мало таке пророцтво ученого на вражливу душу того, що мав сї ідеї перевести в дійсність.

Колюмб звернув ся коло 1483 р. до короля Івана II., а сей зажадав від своїх учених дорадників, членів згаданої в попереднім розділі Юнти, щоб висловили свою гадку про домагання чужого моряка. Іх осуд випав на його некористь, колиж візьмемо на увагу, якими великими задачами була занята мала Португалія, тоді коли Кано і Бегайм поплили до Гвінеї. то легко зрозуміємо причини відмови. Але Колюмб був тяжко вражений і стріпав порох невдячного краю з своїх ніг. По новїйшим поясненням його виїзд не був такий добровільний, як він запевнював, але здаєть ся він попав не цілком безвинно в конфлікт із законами, і так була се більше утеча, як гордий виїзд із власної волї. Його жінка зістала в Португалії, а він сам у товаристві свого сина Дієго звернув ся до Іспанії, де знайшов цінних покровителїв у воеводі Медіна-Селї і в кастилійськїм надворнім скарбнику Люїсі Де Сант-Анжелъ (Angel). Рівнож і тепер не пішли справи цілком по його гадці. Королева Ізабеля припоручила розслїдження пода-

ного її проєкту, університетови в Саламанці, і його доктори відбули з Колюмбом учену диспутацію, в якій вийшло на верх багато сьмішних річей. Вони не були в силі витягти консеквенцій з кулястости землі, а се все буде славою того чоловіка, якого впрочім не можна вважати за бистрого в науках, що в тім згляді дивив ся ясно й енергічно обставав за тим, що до Азії конечно можна теж доїхати з заходу. Впрочім його трохи реторичний спосіб говорення, уживання цитатів та неясних зворотів не могли зробити корисного впливу на тверезе думанне тих голов. Лиш один одинокий член високої колегії взяв річ так поважно, як вона заслуговувала, а всі инші були противної гадки. Королева на разі тільки потішувала петента, і він зістав тим часом на королівськїм дворі; та роля очевидно йому не сподобала ся. Похід на Гранад, остатне огнище Ісляму на еспанській землі, зачав ся власне тоді, а перед корисним результатом походу, так говорили цілком справедливо, не можна було думати про ніщо инше. Під кінець 1491 р. не міг уже Колюмб спинити своєї нетерплячки; він рішив ся предложити свої услуги французькому королеви, і пішов зі своїм сином до порту Пальос у західній Андалюзії, щоб там шукати відповідної нагоди на корабель. І тут мала його доля неждано змінити ся.

Близько Пальос є на горбку Францішканський монастир Марія де ля Рабіда (Maria de la Rabida), куди Колюмб був уже поступив підчас подорожи з Еспанії до Португалії, отже вже не був там чужий. Що там стало ся, оповів у новійших часах докладно І. Райн. Там жив учений брат Антоніо Де Марчена (Marchena), що знав добре відносини на дворі, бо був давнійше сповідником королевої, йому заімпуновав незвичайний спосіб говорення гостя, і він спонукав пріора прикликати з Пальос лікаря Гарсія Гернандеза (Gar-

сія Hernandez), який там мешкав, й якого космографічне знання шановано загально. Тим людям представив Колюмб свої пляни, і тут перший раз упали зерна, які він сів, не на неврожайну землю. Марчена вислав післанця до королівського табору, а сей прийшов саме тоді, коли ожидали близького здобуття Гранади. Те стало ся в січні 1492 р., а піднесений настрій, що з сеї причини запанував між окруженнем королівської пари, причинив ся до прихильного прийнятя проекту. Високі вимоги, які ставив Колюмб на випадок щасливого результату підприємства, ще спричинили деякі труднощі, прим. брак гроша в королівській касі. Ще раз буцімто заведений в надіях Колюмб відвернув ся від королівського двора, але завдяки інтервенції скарбника де Сен Анжель казала його королева прикликати і згодила ся на вповнення його бажань, справді цілком не малих. Той сам посередник дав також зі своєї кишені гроші на приспособленне трьох кораблів. Сума не була велика: вносила 1,140.000 мараведі, а що 1 маравед по новійшим дослідям можна приймати за 0.257 марка*), то ціла сума не переносила 30.000 марок**). При тім знов не можна не мати на тямці незвичайно великої різниці вартости гроша тоді й тепер.

Порт Пальос, що лежить коло устя мідяної ріки Ріо тінто, видав ся Колюмбови за найвідповіднійший для його ціли, і щасливо випало так, що там жила поважна моряцька родина Пінзонів, яка віддала дуже цінну прислугу в тій справі. Денеде, передовсім в Єспанії, закорінив ся погляд, що заслуга братів Пінзонів, особливо Мартина Альонзо, ще більша, як заслуга відкривця, але хоч як високо обчислить ся вартість енергії, второпности та жертволюбности тих людей, то всеж

---

*) 31 сот. **) 36.000 корон.

таки тільки розум Колумба спонукав їх до того, що вони зужиткували свої сили при великім відкриттю. Скоро приладжено до їзди три кораблі, призначені на велике та сміле підприємство. Адміральський корабель „Санта Марія“ був цілком покритий; зразу називався „Галега“ і був зроблений правдоподібно в вартатах у Понтеведра, порежнім місті Галіції, де жило багато зручних моряків. „Пінта“ стояла під зарядом Мартина Альонзе, „Нінья“, що зробила честь своєму іменеві („мала“) під зарядом Вінкента Янеза (Uānez) Пінзона; оба ті кораблі мали поклад лиш до половини. Корабельна залога числила 120 людей.

З серпня 1492 виплили кораблі з порту; по чотиротижневім побуті на Канарійських островах для направи можна було їхати далі на захід аж 6 вересня. Звісно з описів у популярних книжках, з яким трудом адмірал дійшов до виконання свого заміру, маючи діло з залогою скорою до бунтів, та з підвладними капітанами, яким годі було завірити, отже тут не потребуємо в те дальше входити. Тим більше мусимо признати провідникови, що він навпаки усім тим трудностям мав усе отверте око для окружуючої природи і міг робити цікаві обсервації. Він спостерігав докладно кліматичні зміни, які потягало за собою безнастанне посування на захід; відкрив, що магнетична ігла не показує добре півночи та що її положення з місця на місце змінюється, а при тім не жахався об'яснювати сей дійсний стан, який його страшно дивував, дуже чудернацькими гіпотезами. Трохи за живо представив купи водоростів, званих аразлинами*), що плавали по морі, і такий опис не видержує новішої наукової критики,

---

*) Нім. Tang, лат. Sargassum. Наш термін взятий із „Спись важнійшихъ выразовъ зъ рускои ботаничної термінологіи. Иванъ Верхратський — Львѣвъ 1892“.

та сього не можна йому дуже брати за зле з огляду на те, що се була для нього новість; правда, місця у Скільакса й Авієна показують, що вони не були в старині цілком незнані, але в тих творах, з яких набирав Колюмб свого знання, не було можна нічого про них знайти. Численні признаки суші що раз то заводили в надіях і вже зачала ся на малій флотії розпука, коли 12 жовтня настав рішучий зворот.

Що острів Гуанагані, який насамперед показав ся очам моряків, належить до громади Багамських островів, се не улягає сумнівови; але котрий се був острів у численній громаді, тубильцями називаний тим іменем, а котрий відкривець охрестив Сан Сальвадором, не порішено. З новіших письменників, що дали до сього причинки, назвемо тут особливо тих: Бехера, Фарнгагена (Varnhagen), Пічмана (Pietschmann), й Руге. Острови Гранд Турк-Іслянд, Савану, Марігвану і Кат Іслянд ідентифіковано на переміну з Гуанагані, але найбільше причини можливості мають за собою тзв. Ватлінгські острови. Строгого доказу на сей здогад, про се мусимо згодити ся з Руге, не можна буде ніколи подати, а тим менше на противну гадку.

Островець був заселений привітними, довірливими людьми, яких Колюмб наслідком хибного поняття, що доплив до Азії, назвав „Індіос“, а з сього удержала ся до нині безосновна назва „Індіян“ для первісного населеня Америки і назва „Західної Індії“ для середноамериканських островів. Коли зачали дальшу їзду, то відкрили більше малих островів, а 28 жовтня доїхали до Куби, на гадку Колюмба до горячо ожидаемого Ціпангу. Яке сильне було те його переконання, (воно було причиною цілої їзди) виходить із того, що на доказ на те ужив слова „Каніба“, якими Багамійці означували своїх найнебезпечніших

ворогів — „Караїбів“ ; в „Каннібалях“ (також і се слово повстало в тім часі) бачив він „підданих великого хана“ (хан-khan). Висланців адмірала прийнято по селах, на які випадково натрапили, з почесною, але крім кількох золотих прикрас вони не принесли нічого, лиш відомість, що Індіани звивають у трубки зілля „табако“, підпалюють його і втягають його дим. До якого значіння мала дійти опісля та випадкова відомість, сього ніхто тоді не міг прочувати. Еспанці перешукали докладно цілу північну сторону острова, що далеко розтягався, але ніде не стрінули ожеданих слідів вищої культури, а не ліше пішло їм на другім більшім острові „Гіспаніоля“ або Гаїті. На її березі потерпів адміральський корабель тяжке ушкодження, а що „Пінта“ віддалила ся була за далеко безправно, щоб гонити за золотом на власну руку, то не зістало нічого иньшого, як наладувати малу „Ніну“ усім уратованим скарбом і залогою. В такім стані не були би могли удержати ся на повнім морі, і найбільше з тої причини постановив Колюмб заложити тут кольонію і зіставити часть своїх людей в характері залози. Поворот домів зачав на „Нінї“, а за нею плила „Пінта“, що підчас того знайшла ся. З поворотом стрінули їх великі пригоди. Страшна буря грозила кораблеви загладою, так що Колюмб уже кинув був у море опис подорожи в відповідній пушці, щоб бодай могла до Європи дійти вість про його пригоди; на Азорах грозив португальський намісник воєнними кроками, коли вони там по трудах прибили до суші і ледво з трудом дав себе задобрити; ба, навіть коли вже увійшли в ріку Пехо, грозив іще напад зі сторони Португальців, що не були вдоволені з щасливого повороту Еспанців, і потрібне було цілої льояльності короля Івана II, щоб уможливити немилям гостям дальшу їзду. Колюмб вийшов на сушу 15 марта 1593 р.

у тім самім порті Пальос, звідки був вплив, а рівночасно з ним появила ся „Пінта“ в однім північно-еспанськїм порті, куди мусїла була схоронити ся перед бурею.

Тріумфальний похід, що провадив щасливого відкривця через цілий півостров, бо королївська пара пробувала на дворі в Барселонї, також описуваний вже багато разів. Приняте було дуже почесне, а сей багатий фантазією чоловік умів знаменито представити „новий сьвіт“, що його відкрив у далекій Азїї; кількох привезених Індіян і ріжного рода тропічні рідкості причинили ся до підвишення вражіння, яке викликали досадні слова великого подорожника. Тоді повстав вірш: „A Castilla y a Leon Nuevo Mondo dió Colon“ (Кольон подарував Кастилії і Леонowi новий сьвіт). Чи однак ту девізу вставлено до гербу Колюмба, сього не можна за Гаррісом ствердити. Впрочім уже зараз із початку було кілька скептичних голів, котрі думали, що ще властиво не осягнуто сеї ціли, для якої експедиція була вислана. До тих належав Петро Мученик, але він вистерігав ся плисти проти води, як довго сьвітила зоря щастя його приятеля; на се ми вже звернули увагу. Його гадка, що Колюмб не міг справді бути в Ціпангу або в „Катаї“ (Kathai), булаб рівнож іще за вчасна.

На згоду у Тордезілляс, що її заключили були дві спорючі держави Еспанія і Португалія в 1494 р., ми вже перше звертали увагу. Коли переговори тим часом закінчили ся, Колюмб був уже знов на далекім заходї; в другій подорожі повірено йому вже поважну флоту, зложеноу з 17 кораблїв, а між пасажирами був неоден знатний Еспанець, що хотїв знайти в „Індїї“ щастє. 25 вересня 1493 р. виплили вони з Кадіксу, а що тепер вибрано більше полудневий напрям, то відкрито багато островів із ланцюха Малих Антилїв: До-

меніку, Марію Гальянте, Гуадалюпу, Антігуу, Сан Мартіна і Санта Круз, заселені по найбільшій частині дькими, але духово живійшими Карайбами. Важнійшим показався опісля більший острів Пуерторіко, на якому Колумб теж не задержувався, бо його тягнуло відвідати свою осаду Навідад на Гаїті. Але не знайшов її вже; тубольці напали на деревляний форт і знищили його, а 34 Еспанців убили. Адмірал був занадто добрим політиком, щоб із сеї причини зачинати війну для знищення мешканців острова; він заложив нову осаду і посвятив цілу свою силу відшуванню золотої країни, яку буцімто відкрив його товариш Альонзо Гохеда (Hojeda) недалеко берега. На його погляд знайдено біблійний „офір“. Для дальшого вихіснування золотих піль зістав там брат Колумба Дієго, а він сам поплив знов на море і шукав наново здогадної азійської суші с. е. Куби. По дорозі пізнано четвертий острів із Великих Антелів, себто Ямаїку. Щораз більше набивав собі Колумб голову фантазіями про східню Азію, і навіть не вжахнувся перед сумнівним способом виходу; він казав списати протокол і підписати цілій своїй обсаді, що край кацака Маґона є китайською провінцією Манґо. Залога послухала під напором великих погроз, але між тими, що підписали проти волі, був також пільот Хуан де ля Коса, якому завдячуєся перша карта новіших відкриттів; ту карту випорнав із пороху в одній паризькій бібліотеці Александер Гумбольдт на поч. 19 в. Вона походить із 1500 р., а її автор представляє на ній Кубу цілком правдиво, але суперечно з тим, до чого давніше зобов'язався, тобто як великий острів. Ужите свідання могло здавити правду все лиш на короткий час. Коли Колумб, тяжко хворий, 29 вересня 1494 р. знов став у замку Ізабелля на Гаїті, застав тут на велику свою радість брата Бартольомеа, висланого за

ним королівською парою з трьома кораблями як „adelantado“ (заст. намісника). Він прийшов у сам час, бо між Еспанцями настали усякого рода непорозуміння, й адмірал уважав кінечним відсвіженне своєї втраченої поваги. Передав братови управу острова, а сам зачав 10 марта 1496 р. подорож домів; 11 червня закинули перед Кадіксом якор два кораблі, що привезли його самого, його дружину, а крім того ще 30 Індіян.

Приняте на королівським дворі було також тим разом величаве, але бистрійше око могло вже тепер добре пізнати, що правительственні круги завели ся потрохи в надіях на користь, які мали йти з відкриття простої дороги морем до східної Азії. До найвисшої ціли, до получения Європи з золотоносними і корінними краями Азії, через се властиво не зблизили ся. До того внішня і внутрішня політика сполучених королівств була власне тоді так сильно занята європейськими справами, що зацікавлення Новим Світом значно ослабло. Бажанню адмірала, щоб знов як найскорше допроваджувати нові сили до його індійських осад, вчинено волю лиш із дуже великим трудом і аж 30 мая 1498 р. зміг він виплисти з устя Гуадальківіра, тим разом лише з шістьома кораблями. Покинувши Мадейру дістав ся до Канарійських островів, звідки вислав половину своїх кораблів просто до Гіспанїолі; сам із рештою кораблів поплив іще далше на полудне, як перше, так що конечно мусів загнати ся на полудневе американське побереже. Дійсно розмірно скоро побачив острів Трінідад, найбільший з Малих Антилів та положений найдалше на полудне, а трохи пізнійше був на дельті Орінока. Великанські маси води, які цливають тою великою рікою в море, імпонували Колумбови, що шукав усе лиш надприродних чудез, так, що він зробив ревізію усіх своїх поглядів на головне правило магематичної

географії, яких доси так вірно і консеквентно тримав ся, і приписував землі, взагалі сферичній, випуклості, „яку можна прирівнати до грудий женщины“. Здавало ся йому також що се найвідповіднійше місце для раю, „склепіння сьвіта“, з якого мали плисти в усі сторони величезні ріки. Серед таких мрій стратив з очий справді важну гадку про великий континент; на його оправданне мусимо все мати сьвіжо в пам'яті те, що для нього й Куба була азійським континентом.

Коли Колюмб доплив до Гаїті, знайшов ся в душе невідрадінім положенню. Осадники зачали були ворохобити ся проти віценамісника, що заряджував строго та з сьвідомістю ціли свого уряду, і хоч Бартольомео Кольомбо в кінці узяв знов верх, то в тій часті острова, де на чолі руху станув якийсь Франсіско Рольдан, панувала анархія дальше. Горді Кастилійці не хотіли повинувати ся приказам Італійця. Адмірал поповнив сей блуд у тактиці, що з Рольданом навязав переговори і надав йому навіть впливове становище зверхнього судді; се був явний пройдисьвіт, хоч Еспанці в нових часах усіма способами пробували ратувати його честь. На скаргу, яку Колюмб вислав до краю, вислано до Гіспаніолі Франсіска Де Бобаділля з широкою властю, а коли той чоловік із неменше непевним характером, прибув до місця призначення, зараз порозумів ся з Рольданом. Трьох братів Кольонів приарештовано, увязнено і післано до Європи на осудження як вазнів стану. Коли їх корабель приплив у падолистї 1500 р. до Кадіксу, увільнено їх, розуміеть ся, з кайданів, а оповідання, що відкривець і регент Нового Сьвіта виступив перед невдячною королівською парою в характері вазня, належить до переказів. Про се цілком нема бесіди; натомість певне, що Фернандо і Ізабеля жалували, що їх дотеперішньому любимцеві зроблено несправедливість і хотіли хоч у часті винад-

городити грошевим датком ту кривду, яку йому заподіяли. Бобаділлю відкликано, Рольдана навіть увязнено, а новоісланий намісник Ніколяс Де Овандо одержав особію приказ, щоби привернути Колюмбови неправно сконфісковане майно. Однак його вразило тяжко те, що не йому, а власне Овандови припоручено реорганізацію Гіспанїолї. Він прямував до того, щоби за кожду можливу ціну на ново заслужити собі на втрачену повагу. Коли через багату наслідками подорож Васка Да Гама знов піднесло ся значінне корінних островів, то Колюмб обіцяв знайти дорогу до них у противнім напрямі; з сього становища зачав він 9 мая 1502 р. четверту і останню свою подорож. Бачимо, що вже ту їзду задумано як оплиненне землі, бо коли вже раз дістали ся до корінних островів, то дорога домів сама з себе вела дальше в західнім напрямі. Колюмб сказав собі, що з огляду на оселі, założені в Західній Індїї, він усе за скоро збочував у північнім напрямі, і постановив собі, при новій їзді стерігти ся сеї — що так назвемо — похібки. Коли так поступав, то мусїв конечно доплисти до східного побережа центральної Америкї, і так дійсно стало ся. Думав, що на беріг Гаїті вступить лиш в переїзді, у тій надїї, що буде можна навязати з Овандом лїпші зносини. Але в тім завів ся; намісник заховав ся також як не ворожо, то принайменше держав ся цілком здалека. За те Колюмб мав бути свідком страшної карц, яка постигла обох його противників, Рольдана і Бобаділлю. Ураган, який адмірал буцімто проповів із кон'юнкції планет, знищив малу флоту, на якій оба ті люди хотїли вернути до Еспанїї; чотири власні кораблі Колюмба, що були незвичайно сильно збудовані, переждали бурю при березї.

Не змінюючи західного напрямку їзди, доїхав Колюмб 30 червня до острова Гуаная, близько побережжя Гондурас, а незадовго потім до континенту. Коли доси входив у ближшу звязь майже виключно лише зі справдішніми дикунами, то тут стрінув ся з краями своєрідної, самостійної цивілізації, і можна собі легко представити, що він гарні штучні виробы Майясів з Юкатану, які бачив у прохожих купців, уважав за потвердження своїх гіпотез про Азію. Колиб був на рішучо пішов, то може булаб припала йому в надгороду та слава, яку опісля здобув собі Кортес. Однак ми знаємо, що його все перло в перед до корінних островів, та що його одним стремлінням було знайти водну дорогу, куди був би можливий поворот домів. Так їхав безнастанно попри беріг середньої Америки, відшукував усе знаї йому околиці з географічних студій з Марка Польо і Енеа Сільвіо, і все склонював ся до того, щоб кожду випадкову подібність уживати за доказ своїх слів. Прибережна околиця Верагуа коло заливу Чірікі (Chiriqui) мусїла на його гадку лежати вже цілком близько коло птольомейської Катігари. Так ішла подорож попри беріг аж майже до дарійського заливу, звідки присилував їх до повороту сумний стан кораблів. Тому, що Верагуу уважали за багату в золото, вернули туди і знайшли, що їх давнїйші здогади в якійсь мірі справджують ся, так що Колюмб, маніпулюючи з географічними поняттями як магїк, думав, що відкрив „Золотий Херсонез“, півостров Малякку. Те, що Еспанці пропадали за золотом, спричинило, що Індіяни, зразу прихильно настроєні, стали скоро їх ворогамц, та лиш з остаточним напруженням вдало ся адміралови увільнити свого брата Бартольомеа, якого вони обексчили, і почав на трьох позісталих кораблях вертати назад. Однак тепер уже довше не могли ви-

держувати тяжко ушкоджені корабельні стіни і не зістало нічого иньшого, як завернути кораблі на беріг Ямайки і вислати кількох дуже відважних людей лодками на Гаїті, щоб звідтам принесли поміч. В часі очікування зайшло таке, що Колюмб випророкував докучливим Індіанцям затьму місяця (29 лютого 1504 р.) і через ту ознаку своєї влади допровадив до того, що його залогу заосмотрено достаточо в поживу. В кінці показався корабель, післаний Овандом на підмогу і з Санто Домінго вернув у падолисті до Еспаїї відкривець Нового Сьвіта, потерпівши розбите кораблів, бідний, без фльоти й товаришів.

Тепер уже не було радісного прийняття і всі великі надії, що вязали ся з першою, в части ще з другою подорожю адмірала, розплили ся в ніщо. Тяжкий удар стрівув ще раз нещасливого чоловіка дуже скоро; ще в падолисті 1504 р. вмерла королева Ізабеля, яка держала його доси й захочувала свого чоловіка, що далеко холоднїйше думав, щобн помагав заморській експедиції. Від Фернанда не мав багато чого сподівати ся Колюмб, і він знав то добре; правда, Фернандо прийняв його з почестями, відповідними його достоїнству як Іранда королівства, коли ставив ся в маю 1505 р. на дворі в Сеговії, але дорадники короля не могли рішити ся на те, щоб признати йому його давні права віцекороля Індії. Колюмб скінчив уже грати свою ролю, не цілком без власної вини, але по найбільшій части дякуючи інтригам двірської камаріллі, яка була для нього вже від давна неприхильно успособлена. 21 мая 1506 р. попрощав ся він з сим сьвітом у Валлядоліді, і тут знайшов також перше місце спочинку. Але не на довго, бо сей брак спокою, що був для нього характеристичний за життя, мав також переслідувати його і по смерті. Його тіло перенесено 1513 р. до Севіллї, коло 1550 р. на Санто Домінго, а 1796 р.,

коли устало панованнє Еспанців у східній частині острова Гаїті, перенесено на Гавану. Небагато пізнійше як за 100 лїт усунено кастилійську Флягу з „перли Антилїв“, і так дістали ся кости відкривця знов на європейський ґрунт.

Колиб Еспанїя була лїпше сповнювала обовязок зглядом великого свого прибраного сина ще за його житя, то здасть ся образ його характеру видавав би ся нам менше неясний, як дійсно було. Чоловік, що мав величезні претенсії, став згодом безустанку нарікати, й може також жалував ся на обставини, бо вони показали ся для него за тяжкі. Кажучи цілком правдиво, він не все був правий, а його память поганить риса захланности, якої ні раз не можна заперечити, і якої не міг позбути ся навіть перед своїми підданими. Коли його слухають ся, то мусить ся вірити, що при усіх заслугах та при неодній нагодї до збирання маєтків, був таки і далі бідним чоловіком, однак про те, як у новїйших часах виказав Дуро, не може бути бесїди. Колюмб жив доволї достатно. Що до його родини, то брата Бартольомео і Дїєго, оба високі урядники, померли на Гаїті. Син Дїєга з першого і одинокого правного подружя був королївським пажом, і осягнув через процес, який ще батько зачав був, остатний титул „адмірала Індії“. Жив до 1526 р., отже не був старий. З одного неправного подружя Колюмба походив син Фернандо, що виобразував ся на вченого і видав у Севїллі славному „Biblioteca Colombina“. Чи можна його вважати за автора часто цитованої біографії „Vida del Almirante“ (1551), та о скілько взагалї можна уважати сей твір правдивим історичним жерелом, про се були гадки від самого початку подїлені.

Чоловіком науки Колюмб не був, хоч йому,

як ми бачили, не можна відмовити якоїсь висшої освіти та досить обширного знання літератури. Недоставало йому всяких здібностей до критики; що коли прочитав, те вважав за безсумнівну правду, і здаєть ся ніколи не попав на ту гадку, що можна писати і друкувати також небилиці й недоладности. Таж він дивуєть ся, що по такій довгій їзді по Атлантийським морі ніде не стрінув ся з тими дивами моря, які були позазначувані на гльобі Бегайма. Що тоді, коли на хвилю покинув тяжку книжкову вченість, мав часто ясний погляд на природу, яка його окружувала, те мусить признати навіть його противник. Він відкриває постійну зміну магнетичного збочення: добре представляє зміну підсона підчас подорожи по океані, та кліматичні особливости нових островів; обсервує велику екваторіяльну морську струю і висказує здогад, що під її напором попроривав ся первісний сухий поміст між ріжними частями „Азії“ на полудні і півночі в ланцюх островів. Також те, що каже Колюмб про Індіян і їх тілесний характер, справедливе. З певністю добрі прикмети, що дримали в тім дивнім чоловіці, не могли добре дозріти, бо його нахил до містицизму, до надприродних чудес та сліпа віра в те, що надруковане, спинювала на все розвій усякого свобіднійшого погляду на жите і сьвіт. Сего образу сьвіта, який виробив ся був в голові Колюмба, а який бачимо між иньшими на карті нарисованій Бартольомеом Колюмбом до четвертої подорожі брата, і на яку звернув увагу аж 1893 р. фон Візер, не можна ніяк погодити з дійсністю. Ми бачили, що вже Де ля Коза визволив ся з під сього нещасного погляду, будьтоби новий сьвіт належав до Азії. Два роки пізнійше (1502) появила ся мапа, як каже Гальоа (Gallois), приписувана Кантінови, а безпосередно

по ній слідувала мапа Канейра (Caneiro), на якій рівнож сама Куба представлена як острів, оточений численними малими островами.

Бачимо, що Колумб уже за життя стояв сам один при своїх поглядах; його фантастична географія не знайшла відгомону, а з нею пішов також скоро і незаслужено в забуте чоловік, якому все таки сьвіт завдячує багато. Се дивує дуже, як рідко на чужині згадується про його ім'я і признається йому його дійсній заслугі. Лиш нюримберзький лікар Йобст Рухамер, що взяв на себе спеціальну задачу познайомити своїх земляків із новими відкриттями, при помочі німецьких брошурок, посвятив одну таку брошуру Колумбові; в ній є багато дивацьких проб знімечення; Крістофоро Колумбо зветься „Christoph Dauber“, Альміранте „Wunderer des Meeres“ і т. ин. Але взагалі Колумб стоїть далеко по заду за одним пншим моряком, який що правда що до дійсного значіння мало що не дорівнював йому, але за те далеко ліпше розумів інтерес реклами. Так дійшло до сього, що він як раз, а не правдивий відкривець, мав дати назву новій часті сьвіта.

Фльорентинець Америго Веспуччі брав від початку 16 ст. участь у різних важних подорожах для відкриття, будучи в португальській, а опісля еспанській службі, як ми се ближше покажемо в V розділі; про те подавав він своєму приятелю Льоренцо Ді Медічі листовні описи, де не закривав власного сьвіта, але казав йому дуже ясно сьвітити. Латинськими та німецькими перекладами розповсюджено дуже скоро усюди письма Веспуччія, та поволі розширилися гадки, що то йому властиво треба завдячувати відкрите Нового Сьвіта. Між 1508 і 1513 р. повстав рід наукового календаря, до якого подавав Будбах, пріор Бенедиктинів у Ляах, усі гідні уваги випадки; в ній появляється „Еспанець“ Америк

Веспуцій (Americus Vesputius) як відкривець доси незнаного світа — доказ, що також дуже освічені особи не мали найменшого поняття про дійсний стан річи. Латинське письмо Веспуція „Quattuor navigationes“ було спільним майном усіх тих, що цікавилися індійськими відкриттями. До них належав теж Мартин Вальдземілер (Waldseemüller) або Гілякоміль (Hydrascomylus) директор школи в містечку Сен Діє, що тоді було ще досить німецьке, хоч уже належало до льотаринського князівства; він уродився коло 1480 р., і був сильним географом, що разом із Людом (Lud) і Рінгманом був дуже діяльний при видаванню і корекції збірки мап, доданої до „Географії“ Птолемея, яку аж у сімдесятих роках 15 ст. витягнув з забуття Микола Герман (Germanus). Він оголосив 1507 р. малий підручник до космографії і вказав в її 9 розділі на відкриття того Амеріта; отже на його думку булоб цілком справедливе назвати ту четверту частку світа „Америкою“, себто краєм Амеріта. Це заключення може дивувати, бо певне те, що Вандземілер знав також про подвиги Колумба; як небудь воно єсть, то кождим разом його заохота впала на дуже врожайну землю, і незадовго дійшла до повного признання. По новітшим доказам Ельтера і Оборгумера причинився до того головню гуманіст Гляреан, (Льоріті з кантона Глярус), авторітет як географічний письменник; опираючи ся на Гілякомілю, положив на мапі світа, яку зладив уже 1510 р., напись „Terra America“. Через Вадіяна, Шенера, Стобвічу (Stobnicza) і Петра Апіяна, бо ті автори уживали назви „Америка“ на всіх книжках і мапах, також і гльобах, здобула та назва на просторі від північно-західного проливу аж до полудневого кінця Огневого краю право горожанства, а той, котрому та честь мала дійсно припасти, мусів задоволити ся трьома краями, які мають назву „Ко-

люмбії“: звязковим округом північно-американської Унії (коло Уошингтона), найдальше на заході положеним краєм Канадійської домінії, і одною державою в полудневій Америці (давнійше Нова Гранада).

Дехто не вірив сьому простому і природному ходови, який історично стверджений до найменчих подробиць, і дав себе звести одною в найвижшій мірі дивоглядною гіпотезою, про яку мусимо згадати хочби кількома словами. Досить цікавий той епізод. Першим, що поставив здогад, будьто би означенне „Америка“ було первісною індійською льокальною назвою, був геолог І. Марку (Marcou). В його сліди пішли Пінарт, Т. Де Сен Брі (Bris) і І. Г. Лямберт; раз гори „Америк“, то знов край „Амаракапана“ мали розв'язати ту етімольогічну загадку; висновки сї визначували ся часто своєю штучністю. Усі справдішні історики географії потрясали головою і відкидали ті проби об'яснювання з трудом річи, яку можна легко і просто вияснити; в дуже основнім випровадженню зробив те Гіґ (Hugues) в однім своїм малім творі (Casale 1894). Однак у щоденній пресі ще тепер показуєть ся та стара, давно вже закинена похибка, як яка важна новість.

В дійсности не дасть ся се змінити, що Колюмб утратив першенство в наданню імени новій землі через щасливішого свого суперника Амеріґа Веспуччі, який впрочім, не без заслуги і сам, у кінці на ділі цілком невинен нічого. І дійсно можна-б йому завидувати тої чести, бо коли навіть його характер не був свобідний від поганих рисів, а його загальне образование так як і моряцька зручність цілком не були визначні, то всеж таки можна висказати тезу: ніхто иньший не міг бути відкривцем нової части землі, як тільки Колюмб. Коли-б він був справді вчений, то оправдане критичне застановленне булоб йому

відібрало відвагу; колиб як моряк хотів лишень гонити за славою і золотом, то дорога до Індії довкола Африки була йому ближша, як перепливати по величезнім океані, який сягає хто зна як далеко. Одян Колюмб сполучив у собі ті прикмети, що могли запоручити щасливе підприємство; в нїм зійшла ся забобонна віра у власну зізду, дар впливати на иньших, поривати їх і переконувати, та саме тільки дійсного знання, як йому було потрібно до видумання означеного пляну та виконання його. Без сеї демонської упертости, що удержувала все того фантаста при його первісній гадці, був би його намір ніколи не здійснив ся, без сеї упертости булаб очевидно не удержувала ся також віра в азійський фантом, від якого не міг Колюмб увільнити ся ціле жите, так довго і завзято, як ми довідали ся перед тим.

Ми обговорили чотири подорожі великого Генуезця в їх природній історичній звязи, хоч вони тягнули ся протягом дванайцятьох літ. Однак ясне, що в тім часі пороблено також іще иньші відкритя, і то в досить великім числі. В пятім розділі постараємо ся предстазити діяльність еспансько-португальських конкістадорів, що тягла ся понад сто літ; безпосередно до великих чинів відкривця Америки навяжемо радше подібні що до своєї сути змагання; а безпосередним їх наслідком було те, що поруч обох океанів, які переплили були Колюмб і Васко Да Гама, поставлено ще третє рівнорядне море.

IV. Перший оплив землі і пізнання Полудневого Моря.

Знаємо, що Колюмб був сильно переконаний, що коли земля має вигляд кулі, то мусить бути можливо по подорожі сушею або морем усе в однім

напрямі вернути на місце, з якого вийшло ся. Четверта подорож, як згадано, мала ту власне ціль, але не можна було її осягнути, бо не було пошукуваної перерви між Північною і Полудневою Америкою. Також Веспуччі мав ясне з'ображення про те, що до Індії можна доїхати зі сходу. Однак се не здійснило ся, і аж у дванайцять літ по смерті Колюмба настала нова стадія.

Ми вже раз мали діло з тим чоловіком, що вплив перший землю. Фернано Магельганес мав уродити ся коло 1480 р. в північно-португальській провінції Трас ос Монтез (Tras os Montes); що його португальське ім'я „Magelhães“ трудне до вимовлення, для того корисно, так само як у Колюмба, уживати латинської форми імени: Магелян (Magellanus). В молодім віці пішов він до Індії, і відзначив ся багато разів своєю енергією під Д'Альмеїдою, але зразив собі великого деспота Альбукерке і тому забажав перенести ся до війська, яке провадило війну в Африці. Тяжко ранений хотів іще тому розстати ся з непряхильною старшиною і з неласкою короля Маноеля, бо здасть ся, що індійський віцекороль нап'ятував його як гордого підданого і що для того від початку він стрічав ся все з недовірем. Коли задля рани на нозі покинув службу, то мав дуже малу пенсію, якою заспокоював ледви найконечнійші потреби, а коли відмовлено його просьбі о підвищення сеї почесної платні, він усунув ся від сьвіта на самоту і затопив ся тут у космографічних студіях під проводом сьвященника Руй Фалеїро. Магелян заприянив ся ще в часі побуту в Індії з тим Серраном, якого, як звісно, Альбукерке вислав був до корінних островів, а лист Серрана мав надати вперве певний напрям тому чоловікови, що засидів ся сам один, полишений усіми. До сеї громади островів треба було доїхати теж зі сходу, а та дорога провадила через частину

землі, яка по договору в Тордезілас належала до Іспанії. Одначе від Португалії не мав він чого сподівати ся; і так дозрівала в Маґеляні поволі ідея, покинути рідний край і жертвувати свою службу еспанському королеви. Він виступив із португальського союзу підданих і в товаристві приятелів Руй Фалейра і Крістовала Де Гаро станув у вересні 1517 р. в Севіллї. Те місто положене над рікою Гвадальквіром, що через цілий рік має в собі багато води і для того можуть по ній плавати глибоко йдучі кораблі, було осідком „Індійського Дому“, себто уряду, до якого належали всі справи Нового Сьвіта; Севілля була в тім періоді найважнішим містом в Іспанії. Маґелян осїв скоро тут постійно, одруживши ся з дочкою одного впливового урядника, а в 1518 р. відбули ся в тодішній резиденції Валлядоліді остаточні переговори. „Коли те удасть ся — писав Петро Мученик — то ми переймемо на себе торгівлю Сходу і Португалії“. Маґелянови запевнено в таким випадку усі почести і користи, які свого часу припали були Колюмбови. Коли Португальці довідали ся, що заносить ся на те, що хто иньший дістане ся зі Сходу в їх індійські справи, ужили всіх сил, щоби перешкодити експедиції, але Маґелян і еспанське правительство удержали ся при своїй постанові. Маґелянови віддано команду над п'ятьма кораблями, а власть, яку надав йому цїсар Карло V, була незвичайно широка. І він її дійсно потрібував, так як то показало ся незабаром.

З географічного пункту погляду не можна заперечити, що ціле підприємство було стілько непевне, що не було ще означено, куди то дістати ся до мети, через Америку чи довкола неї. Переконувано також Маґеляна, що може з божої волі східна і західна півкуля відділені від себе скравком землі, який тягне ся здовж полуденника; хтож міг назвати сей погляд абсурдним, коли він опирав

ся на здогаді, буцім-то що до простору то поверхня води далеко менча від поверхні землі? Далеко ліпше було звісно, що там цілком не було переїзду, де його шукав Колюмб. Але думали, що дальше на полудне можна певно числити на морський пролив. Також дуже велике питання, чи справді Маґелян бачив у Ліссабоні одну мапу Бетайма, де під 40⁰ півд. шир. був назначений пролив, але Візер виказав докладно, що дійсно вказують той пролив мапа Леонарда да Вінчі з 1515 р. і гльоб Йогана Шенера (Schoener) з 1516 р. Однак дійсно її доси не знайдено було, хоч в 1514 р. Де Соліс шукав за нею енергічно. Докладніші розсліди Гамі (Наму) вказують, що Маґелянови помагали особливо два керманичі братя Йорге і Педро Реїнелі (Reinel). З роду Португальці згодом перейшли теж до Еспанії. В 1519 р. нарисували мапу Молюків, й авторітет їх переважно поміг Маґелянови дістати призвіл Карла V.

Отже пять кораблів разом, тягару може 500 тон, віддано тому відважному чоловікови, а залога складала ся з 239 осіб. Астроном Фалєіро відступив неожидано від експедиції, бо йому здавало ся, що його не досеть респектують. Найважнійшу ролю по провіднику фльоти грав як пізнійше показало ся, Італієць Антоніо Пігафета, а його опис подорожі дає нам дуже цінні об'яснення про зміну судьби підчас сеї найвідважнійшої і найбільшої з морських подорожий, яку коли небудь відбуто. Ескадра виїхала з устя Гвадальквіра 20 вересня 1519 р., а незадовго потім зачав один еспанський капітан підносити претенсії до якоїсь співучасті в команді в виразнім противенстві до переговору між Маґеляном і короною, за те у змові з вишшими корабельними начальниками, що по найбільшій часті не могли повдержати ся в своїй національній зависти що до Португальця, якому так добре повело ся. Строгі

способи, яких ужив Маґелян, здавили на короткий час непослух, але підготували катастрофу, що опісля наступила. Коло заливу ріки Ля Плята, куди перше був доплив Де Соліс, зачали шукати за переїздом на захід; само собою розумієть ся, що поновляло ся так раз у раз, коли побачено що якийсь залив врізуєть ся глибоко в край. Дня 31 марця 1520 р., коли на патагонськїм березї було вже зимно і зачали ся добрі морози, порішив провідник приготовити ся до перезимовання — історія говорить нам про се перший раз. Вони були в заливї св. Юлїяна, під 49° 15' півд. шир. Що се оголошення викликало велике незадоволення, не повинно дивувати, бо у всякїм разї було воно таким новим і назвичайним випадком, що навіть відважний міг підупасти на дуся. „Сеї Портуґалець погубить нас усіх“, стало скоро загальним кльчем. Одначе Маґелян сильною енергією побідив. Правда, вибухла небезпечна змова і три збунтовані кораблі станули проти двох вірних, але в боротьбі, яка власне тепер настала і яку перервали переговори, удержав перевагу він своєю непохитвістю; певно лиш через те, що з зимною кровю замордував свого найнебезпечнїйшого противника і так усунув його собі з дороги. Другого капітана покарано воєнним судом на місці і засуджено на смерть, а кількох иньших проводирів висаджено на безлюднїм березї. Принагідно зазначаємо, що вони там не померли, бо опісля відлучив ся від фльоти один збунтований корабель і вернув до Еспанїї, а по дорозі забрав полишених і сим способом уратував їх. Однак не знати, чи їх опісля покарано по заслужї.

Близько пять місяцїв мусїла експедиція перебути в зимовім портї та в хатах, збудованих на березї, заки погода дозволила на дальшу їзду. Розумно обдуманій плян, розсліджувати на кораблі „Сантіяґо“ заливи, що врізують ся в край,

не удав ся, бо корабель в'їхав на мілке місце, так що остаточно мусли моряки плисти далі на чотирох иньших кораблях. Так виплив Маґелян 24 цвітня, а 21 жовтня доплили вони до рога Дівниць (Cabo de las Virgenes), при вході до шуканого переїзду. Але як можна було переконати ся, що се як раз добрий переїзд, та чи не попадуть нагло в пропасть, коли відважать ся тудя виплисти? Щастє, що ніхто не знав сего проливу, який тягне ся на 600 км., багато разів скручує ся, і страшно трудний до перепливу; тоді може вони булиб побоювали ся віддавати себе йому в руки. Капітанн, вислані щоби звідати ся, вернули з непевними відомостями, але Маґелян порішив переплисти ту дорогу і переплив її. Серед найбільших трудів в'їхав у той вузький пролив; місцями здавало ся, що він губить ся, але все знайшов ся якийсь канал, що провадив до більшого озера, а 28 падолиста побачили вже вихід. Лиш три кораблі стояли під зарядом Маґеляна, бо як знаємо, „Сантіяго“ втрачено, а „Антоніо“ повіз зрадників. Крім адміральського корабля „Трінїдад“, були до розпорядку при дальшій їзді по бездорожнім пустім Великім океані: „Консепціон“ і „Вітторія“.

З Індіянами дуже часто вони стикали ся в окруженню зимового табору; вони визначали ся по пересадним поданням історіографів ескпедиції гігантчними розмірами тіла, а Маґелян дав їм ддятого назву Патагонців („з великими ногами“). Підчас переїзду через пролив не показували ся тубольці. Їх істнованне зраджували часті огні, і з сеї причини називає ся від сього часу великий острів, на полудне від проливу, „Огненным Краєм“ (Feuerland, tierra del fuego). Самеж явище, як каже Черльз Дарвін і пізнїйші подорожники, додержало ся до наших часів.

Так були вони вже на тім величезнім морі, про яке від 1513 р. було все ще досить недовкладно звісно, як скоро дізнаємо ся. Одначе небезпеки і труди для того так мало уступили, що вони впали на й так сильно ослаблену вже корабельну залогу. Стративши з очий побереже Полудневої Америки, вони більше як місяць не бачили жадної землі, а що було неможливо набрати нових провіантів, грозила їм страшна голодова смерть. Оклик Маґеляна, що він радше буде їсти шкіру з черевиків, як вертати, показав ся пророцтвом. Два малі острівці — на думку Мейніке (Meinicke) Пукапука і Флінт-Іслянд — попри які вони пліли, цілком не могли дати їм достаточної помочи. Виглядає на казку, що Еспанці пліли поперек цілої Полїнезії і Мелянезії, і цілком не бачили землі; хто хотів би сього спробувати навмисне, то йому се певно не вдало б ся. Аж 6 марця 1521 р. блиснула їм надія, бо побачили себе серед громади урожайних островів, де потрохи відпочило собі багато хорих. Була то громада Лядронів (Ladrones, розбійницькі острови), що належить до Мікронезії, від недавна приналежна до нацифічних охоронних околиць німецької держави. Маґелян назвав їх так для того, що тамошні мешканці були дуже зручними злодіями і крали Європейцям усе, що лиш показало ся їм придатне. Пізнійше перехрещено ті острови на Маріяни, для одної еспанської королевої.

За три дні знов приспособлено цілком кораблі до плавання, і незадовго показали ся більші острови, які Маґелян назвав архіпелягом св. Лазара (San Lazaro); се нинішні Філіппіни. Тут вступили вони в нову область культури, а то в маляйсько-арабську і на місці добродушних дикунів показали ся прихожим проворні магомеданські купці, що їздили по морі. Тому що Портуґальці під проводом Альбукерке розтягнули свою чуйність геть аж на

найдальший схід, треба було подвійно мати себе на осторожності. Зразу вдало ся комодорови*) налякати тих, що покликували ся на взаємнини з Португальцями, впевняючи, що могутість еспанського короля далеко більша, як португальського; дальше йому вдало ся перетягнути також князів поодиноких островів цілком на свою сторону. До тих належав султан острова Цебу, що дав себе охрестити і сподівав ся, що при помочи еспанської армади здобуде собі зверхність над сусідними островами. Се йому сповнило ся по части, і багато малих „раджів“ піддало ся згаданому султанови. Не так стало ся на острові Матан, де жило войовницьке плем'я й не хотіло платити ніякої данини. Колиб Мателян був такий розумний і мав таку енергію, як звичайно, то був би усунув і ту перепону. На нещасте однак він був того хибного переконання, що тубольцям треба дати правдиве понятє про великість еспанської сили, і та гордість не на часі спонукала його до того, що не приймив помочи князя Цебу. Виключно його власні люди мали присилувати упертий острів до послуку і так він казав перевезти себе з небагатьома вояками човнами на острів Матан; навіть кораблі мали так далеко стояти, що навіть огонь їх гармат не міг їм помагати. Шалена відвага страшно підстила ся. На Еспанців, що вийшли на острів, напали тубольці зі значно більшою силою, і їх вожд упав від ран.

Так згинув той відважний чоловік, котрий що до широти погляду, обширного знання і неохитної сьмілості стояв найвисше з усіх конкістадорів; він також не має чого боятися, колиб ми їх усіх порівнували що до моралі. Його тіла не можна було видістати від неприятеля, навіть дорогою переговорів і з тяжким серцем мусіли

---

*) Еспанське слово: командант кораблів.

опускати ворожий острів усі його товариші, майже всі ранені, а їх почування представляє нам у потрясаючих словах Пігафета. Але також на острові Цебу, де князь досі все показував таку прихильність, змінив сей випадок дотеперішній стан річи; погром здіймив із чужинців ту чародійну заслону непобідности, а підступний напад спричинив нові, тяжкі втрати. Хуан Серрано, вибраний на місце Магеляна капітаном одного з двох позісталих кораблів, попав іще живий в неволю невірних союзників. Льопец де Карвальго (Carvalho) і Гонцальо Вац Д'Еспіноза обіймили тепер провід і попровадили останки експедиції через Мінданао до Палявану, а звідсіля до міста Брунеї, що лежить на північній березі острова Борнео. На жаль і тут зачала ся кривава боротьба, що повстала здається лише з малого непорозуміння, й Еспанці прийшли до Тідоре, ще раз сильно ослаблені; аж тут мав настати щасливий для них зворот. Князь Тідоре, врадуваний тим, що Еспанці радо хотіли платити за пожадані корінні товари більше, як Португальці, які осіли на сусіднім острові Тернате, згодив ся на корисні торговельні умови. Що представителі обох європейських народів, які стрінули ся тут, на далекім сході, як супірники, не відносили ся до себе приязно, се цілком не повинно дивувати. Довідано ся зараз, що з Лісабону вийшли дуже строгі прикази, щоб на кожний випадок зловити Магеляна, або принайменче видалити поза португальські границі. Однак начальник Тернате не склонював ся до того, щоб натягати усі струни до остаточности, коли був оточений непезними союзниками, і дивив ся на від'їзд противників крізь пальці. Лиш один корабель міг дійсно відплисти з багатим ладунком, бо „Трінідад“ потрібував конечно направи. Відважний Себастьяно Дель Кано взяв на себе провід одинокої зісталої „Вітторії“ і припровадив її щасливо до

рідного краю при всіх перепонах. Через Буру, Тімор і вулкан на острові, що тепер називає ся Новим Амстердамом, доплив до африканського континенту близько устя Великої Рибної ріки, і по більше званій вже дорозі морем дістав ся в червні до Зеленого рога. Тут також не мало відчуту неприхильність Португальців, а Дель Кано казав як найскорше підняти якор, щоб сминути усіх дальших переслідувань. З 18 товаришами, переважно хорими, приїхав 6 вересня 1522 р. до порту Сан Люкар. Хоч із п'ятох кораблів вернув лиш один, а навіть з нього мусіли скинути часть ладунку коріння, щоб не занурював ся дуже глибоко в воду, то продаж набору покрила таки всі кошти експедиції. Тих, що вернули, прийнято як героїв, як се було на дневнім порядку. Дель Кано одержав герб, що символічно представляє його велике діло, себ то земний ільоб з написом: „Primus circumdedisti me“ (ти перший обїхав довкола мене).

Їзда, що увінчала ся щасливим вислідом, розвязала теж одну цікаву математично-географічну квестію. Коли власне їхали попри португальські посїлости на західно африканським березі, довідав ся Пігафетта, що там був четвер, а з корабельних нотаток виходила лиш середа. Здивований дуже переглянув цілий свій записник від початку; його мучила та гадка, що вони сьвяткують сьвята в невластивих днях. Але в записках не було похибки, і здаєть ся Пігафетта через розмови з розумними космографами впав саме на правдиве об'яснення того явища. Вже двіста лїт перед тим сказав був добре Араб Абу-Фельда: Коли з якого місця вийдуть два подорожні з рівною скорістю в противних напрямках довкола земської кулі, то зійдуть ся в тім місці, з котрого вийшли, правда, рівночасно, але їх численне часу буде різнити ся повними двома днями.

Сей, що йде на схід заробляє, а сей, що на захід, тратить один день; так теж стало ся і на „Вікторії“. Тій недогідности, що впливає консеквентно з круглости землі, зараджено опісля через впровадження „границі дати“, що згоджує ся зі східною половиною меридіана Грініч; ті що надпливають із заходу, перескакують один день, а ті, що зі сходу числять один день подвійно при переході через ту лїнію. Тим способом зараджено раз на все таким несподіванкам, яка стрїнула Пігафетту.

Перший облив землі мав у собі також зародки одного географічного, опісля дуже важного питання. Се є власне питання „Австральського континенту“, яким займали ся переважно Візер, Рено (Raynaud) і Руге. Шенер і Ліонардо, про яких пророцтва що до проливу Маґеляна ми вже згадували, окружили північний бігун масою суші; а сей витвір фантазії удержав ся аж до подорожий Кука (Cook); часто боронять його на математичній основі, так прм. Меркатор. Вісти Веспуччія причинили ся до того, щоби зміцнити оман. Опираючи ся на брошурі „Zeitung aus Presillg Landt“ розрізнув Шенер 1520 р. „Brasilia sive Paragalli“, часть південно-американського континенту від „Brasilia inferior“, себто континенту Австралії. Коли опісля Маґелян дійсно знайшов таємничий пролив моря, мала „Огненна земля“ вироста природно на гігантичний підбігуновий край і так вона нам представляєть ся на мапі французького математика Оронса Фіне (Oronce Finée) з 1531 р.; про ту мапу багато говорено. Про відкриття експедиції Маґеляна подали сучасним до відомости два нові письма: друкований лист „De Moluccis insulis“ Максиміліяна Транссільвана, який широко розширив ся, і мала праця Шенера, що служила за об'ясненне до його моделю земської кулі: „De nuper sub Castiliae et Por-

tugalliae regibus serenissimis repertis insulis ac regionibus“. Оба ті твори походять іще з 1523 р.

Коли ми говорили про деякі безпосередні наслідки повороту „Вітторії“, то мусимо конечно звідати ся за „Трінїдагом“, що зістав далеко поза Індійським океаном. Знаємо, що він був розсох ся і треба було його направити, а коли то стало ся, він знов вплив на море. Одначе страшні бурі не дозволяли йому плисти дальше, і він бачив, що нема иньшого ратунку, як схоронити ся на березі Жільольо. Дійшло навіть до того, що звернено ся до неприхильних Португальців із просьбою о поміч, а начальник корабля казав перевезти тих, що ще жили спершу на остров Тернате, опісля ж, по кількох місяцях на Банда, розумієть ся, не в багато иньшим характері, як політичних вязнів. Також на Маляці і в Кочіні придержувано їх довго, аж вкінці призволено малому останкови на поворот. Але і ті мусіли ще в Лісабоні оставати кілька місяців під сторожею, і лише трьох людей побачило знов Еспанію; так із 239 початкових учасників сеї великої праці відкрить мусіло 218 людей жертвувати тій високій цілі житє, а прннайменче свободу.

Здаєть ся нема в тім нічого незвичайного, що таке велике діло, як при тодїшнім стані річи „подорож довкола сьвіта“, вимагало численних жертв; противно, моглоб скорше дивувати те, що така подорож взагалї вдала ся. Минуло більше як пів столїтя, заки хто відважив ся повторити її, а й тоді вона цілком не була уплянована наперед, бо англійський герой на морі, Франчіс Дрек (Drake), якому се вдало ся (1577—1580), посував ся в своїх корсарських походах проти Еспанців усе дальше і дальше на захід, аж у кінці оплинув цілу землю. Вже в 17 в. втратило виконання сеї найбільшої навтичної задачі багато з свого первісного постраху, коли моряцька техніка і знання поступили

вперед, а нині вже не належить подорож довкола світа до трудних річій, колиб її навіть перебувати в цілості водою.

Приходимо тепер ближше до тих спорів, які природно мусіли повстати між Португалією й Еспанією, що до посідання Молюків. Португальці посідали їх фактично, Еспанці зробили несподівано замах на те посідання, а загоріла конкуренція обох народів вибухла сільним полум'ям. Одначе не прийшло до воєнної стрічі, лиш стараюся в дипломатичній дорозі полагодити справу. В цвітні і маю 1524 р. станула тзв. „Рада в Бадахоц“ (Junta); коло свого міста на мості над граничною рікою Кая, зійшлися делегати обох держав і радили над докладним уставленнем сеї граничної лінії, яку вже фактично потягнуто в Тордезілясі. Одначе вони не мали достаточних астрономічних і географічних підстав до сеї цілі, і ту обставину хотіли використати обі сторони для своїх особливих цілей. Португальські комісарі означили ріжницю в довжяні між Корінними островами і Зеленим рогом на 137° , а еспанські на 183° . Такі противности не дали погодити ся, і рада розійшла ся, не дійшовши до ніякого результату.

На сам перед відплила еспанська фльота під Гарсією Хсфре Де Льюайза (Loaysa); вона мала великий ладунок до заміної торгівлі, а до спілки приступив між иньшими дім Фуґерів із вкладкою 10.000 дукатів. Доля одинокого корабля, що зіставав під начальством Льюайзи, дуже зміняла ся. Иньші кораблі цілком відлучили ся і пішли своїми дорогами, а провідник мусів усе бороти ся з противностями і перепровадив лише чотири щасливо дорогою Мателіана. Корабель „Сан Хаго“ під Гуварою (Guevara) незадовго потім заніс вітер на північ; опісля завернув ся він під впливом зимної прибережної струї з Перу попри

західний беріг полудневої Африки і вплив на своє щастє в порт Тегуантепек. Сам Льюайза, і його наслідник у команді Дель Кано, терпіли той сам страшний недостаток, якого зазнав остатній з них уже як товариш Магеляна, і лиш менша половина Еспанців прибула справді до Тідоре 1 січня 1527 р.; тут прийнято їх із радістю. Однак про дальшу їзду або про поворот на своїх поцсованих кораблях не можна було думати. Справді під Альваром Де Сааведра (Saavedra) прийшла поміч з Мехіко, що від кількох літ було в еспанським посіданю, але й та поміч була ще за слаба, а дві проби Сааведри, виконані з найбільшим напруженням, вислати посольство до Мехіко і самим звідти придбати собі поміч, не вдали ся. Тодішні моряки не вміли ще плисти проти постійного східного пасату в низьких націфічних ширинах, а ту фіртку виходу, щоб від початку плисти більше на північ, викрито аж пізнійше. Еспанці мусіли уступити, хоч думали, що ще довше зістануть у Тідоре, і покінчити справи з своїми противниками через капітуляцію, на основі якої мали вони їх відставити до Європи. Але Карло V, що був цілком зайнятий подіями в Німеччині, не мав охоти провадити дальше тої дрібної війни і тому заключив 22. цвітня 1519 р. з Лісабонським двором мир, що передав остаточно Португальцям Молюкки за значним грошовим винагородженням.

На північ від Молюкків стояв іще великий простір незнаний, а його відкритє і здобутє було полишенє Еспанцям. Від коли державу Мехіко зреорганізовано, мусіло тамошним пануючим залежати на тім, щоб еспанська фляга повівала на західнім морі, а також на громадах островів положених на нїм. Експедиція Гріхальви (Grijalva) з 1536 р. не покінчила ся добрим результатом; коло одного мелянезийського острова розбили ся

кораблі, і ціла корабельна залога була би згинула, колиб її не були поратували нелюблені Португальці. Недавно перед тим відкрив був Томас Де Берлянга (Berlanga) архіпеляг Галяпагос, але дальших наслідків сього відкриття ще не було; навіть в рр. 1546 і 1585 бачено лиш ті острови, але формально не взято їх під владу. Остров Ревілля-Жігедос, що ще тепер належить до Мехіка, відкрив 1542 р. Руй Лйонеп Де Вілляльобос: у дальшій їзді плыв він поміж Каролінські та Паляосські острови, аж у кінці ставув перед тою громадою, де покінчив свою земську мандрівку Магелян. Вілляльобос назвав їх на честь принца, пізнйшого короля Філипа II „Felipinas“, і хотів через Ля Торре передати вість до Мехіка про свої відкриття. Само з себе виходить, що знов не надармо. Ля Торре відкрив із поворотом острови Бонін (по японськи: Бунін-то, себто пустинні острови), але потім поплив знов на захід; не лйше вело ся Ортіцови Де Ретес, що надав назву „Нова Гвінея“ одному островови, який відкрив випадково. Вілляльобос піддав ся португальському губернаторови Молюкків, бо не міг нйяк злучити ся з краєм, з якого був вплив і допровадив до того, що його матрозів і вояків відставлено назад до Европи громадою. Йогож самого приймила земля острова Амбон, якого підсоня було некорисне для здоровля.

Аж у 1559 р. взяв ся король Філип серіозно до кольонізації островів, названих його іменем. Не мали вже тепер чого бояти ся небезпечного опору з острова Португалії. В падолистї 1564 р. вплило в тій цілі чотири кораблі з порту Акапулько, під проводом Мігуеля Лйопеца Де Легаспі, що мав під рукою знаменитого керманича Франца Андреса Де Урданета, товаришила Лйойзи. Тепер на сам перед здобуто наново Цебу; тому, що сей остров лежав за близько португальської Індії,

Легаспі звернув увагу на острів Люцон, що лежить більше на північ. Однак перед тим мав Урданета перенести вісти про висліди до сего часу у Мехіко, і через се розв'язав ту загадку, з якою не могли дійти до кінця його попередники. Знаючи натуру пасата, поплив зразу так далеко на північ, що минув той пояс, а опісля пустив ся на західні вітри, що там панували, і плів спокійно аж на мекіканський беріг. Тим способом відновили Еспанці межі своїми осадами в Азії і Америці сильну зв'язь, що обмежала ся не до одного тільки напрямку.

За старанням Урданета одержав Легаспі підмогу і так міг взяти ся до здобування Люцона. Вмер 1572 р., але перед тим збудував твердиню недалеко села Маніля і підбав багато начальників племен. Однак середина Люцона була все ще неприступна для Еспанців, а навіть на Мінданао була їх власть лиш номінальна. Найбільше причинив ся до підбою Хуан Де Сальседо, якого діяльність припадає на рр. 1572—1576; він спершу попав також у непорозуміння з Китайцями, які бачили в Філіпіпах рід ленного краю. Знищив китайську флоту, зложену з більше як 60 кораблів, що хотіли заволодіти Манілею. Від 1580 до 1604 р. була Португалія, як звісно, частию Еспанії, і те улегчило значно її кольонізаційну задачу, бо тепер губернатор Манілі завідував Молюкками, Тімором, Маляккою, Макаою і прибережним поясом Формози, отже міг усі сили ужити до одної цілі. Всеж таки той сьвітлий стан не трівав довго, бо з початком 17 ст. появили ся, як ми се покажемо в остатнім розділі, на першій пляні Нідерляндці, а Португалія скинула еспанські пута. Властивий час відкрить уже тоді скінчив ся.

Все ще коло половини того століття, про яке бесіда, погляди про тзв. австралійський

континент були неясні, й Еспанці, що панували тепер над цілою західною півкулею, побачили самі з себе конечність вияснити відносини в полудневій частині Великого Океана. Першим моряком, що хотів се зробити, був Хуан Фернандец; його подорож під кожним зглядом знана так мало, що навіть не можна докладно означити часу, коли вона була. Мабуть у 1563 р. відкрив Фернандец громаду островів на схід від чилійського побережжя, що в цілості носить назву відкривця і розпадається на два острови Мас-афурера і Мас-атієра. Хуан Фернандец поселив на тих островах кози, а те було дуже важне для перших людей, що там стало замешкали. Власне Мас-атієра се правдиве місце подій випадків Робінзона; зміст тих оповідань не виссаний з пальця, але має правдиву основу. Згадуємо про се лиш привагідно. Поучаючий нарис Руте представляє нам поодинокі фази Робінзонад; їх ціль була під географічною маскою впровадити вільніші погляди на держави і жите народів, а також протиставити зіпсутю і занадто великій м'якості типічні приміри людського життя серед примітивних обставин. Один англійський корабель полишив у другій половині 17 ст. на острові Масатієра неумисно одного півцивілізованого москитського Індіанця, Робіна, що належав до залоги; його забрано опісля звідтам. Рівна доля стрінула незадовго потім шотландського матроза Александра Селькірка (Selkirk), що жив багато літ як пустельник на острові, відокремленім від цілого світа. Він теж уратував ся, а з його оповідань повстав опісля знаний „Робінзон“ Дефо (Defoe), що його обробив Й. Кампе (Campe) своїм знаним способом, що притягає молодих читачів. Безсумнівно послужила назва першого мешканця островів Хуан Фернандец до надання імені героєви повісти; Робін став Робінзоном.

На думку Маджора (Major) відбув Хуан Фернандец через полудневий Паціфічний Океан іще другу велику подорож, яка його повела, здасть ся, до Нової Зеландії, однак також тут бракує спромоги до докладного подання подробиць. Що-до трьох дальших подорожий, які відбуто в 16 ст. зі сходу на захід, щоб докладнійше роздивити ся в численних громадах островів Полудневого Моря, то відомости про них опирають ся на певніших підставах. В січні 1567 р. вплив Альваро Мендана Де Нейра (Neura) з перуанського порту Калляо, передмістя головного міста Ліма; се перша місцевість в Америці, якої географічне положення означено докладнійше; про се згадуємо лише принагідно. Сармієнто, про якого незадовго будемо більше чути, обчислив у 1578 р. після обсервованої затьми сонця, різницю в довжині між Лімою і Севілею, знайшов її о 3° більшу як у дійсности; се така похибка, яку в тих часах можна вважати за дуже незначну. Загально прийнято, що Мандана відкрив острови Сальомони; назвав їх так, бо йому здавало ся, що знайшов Офір св. Письма, звідки мав король Соломон спроваджувати свої скарби. Над тою громадою, яку в новітших часах прилучено до просторів, стережених німецькою державою, а яку відступлено в часті Великій Британії на основі самоанського переговору, світила якась нещасна звезда, так що з різних моряків, що її хотіли віднайти, довгі літа ні один не осягнув своєї цілі. Вдало ся се аж Бугенвілеви (Bougainville) в 1768 р. Сам Мендана не міг відшукати сього архіпелагу, коли віцекороль Перу його тамтуди ще раз вислав; однак тим разом відкрив він острови Маркезас, де Еспанці вперше пізнали хлібове дерево. По новітшим розслідам здасть ся, що Мендана не має прав до таких почесностей, а заслуга відкриття Сальомонів належить ся Сармієнтови,

тоді булоб теж більше ясним, чому Мендані в його пошукуваннях не щастило ся. Мендана хотів власне йти докладно первісною дорогою Мателіяна, і лиш неохотно дав себе намовити капітанови Сармієнто, щоб плив більше на полудневий захід, де мусів натрафити на остров Санта Ізабель де Ля Естреля.

Він умер підчас своєї другої подорожі, так що його підвладний Педро Фернандец де Кірос (Quiros) уважав потрібним відшукати гостинні Філіпіни. Тому Кіросови повірено в 1606 р. малу флоту, а через його подорож зачислено до географічних посілостей архіпеляг Павмоту (Pavmotu) Тагіті — у Кіроса „Сагіттарія“ та Нові Гебріди. Егоїзм начальника експедиції спричинив приказ повороту його корабля з флягою до Нової Іспанії, і там оголошено відкритє буцім то Австралії, про яку так багато говорено, а його він собі приписував. Капітан Люїс Ваец де Торрес (Luis Vaez de Torres) не міг пояснити собі сього, що його настоятель десь пропав, ждав два тижні на Нових Гебрідах, а опісля мусів думати над дорогою до еспанських посілостей в Західній Індії. Та дорога вела через простір, доси цілком незнаний. Торрес проїхав попри Люїзіяди і протиснув ся опісля зі своїми кораблями через небезпечний пролив, в яким було повно коралевих скал; сей пролив між австральським континентом і Новою Гвінеєю носить нині його назву. Австралію з півночи перший з Європейців бачив Торрес; були се гори коло рога Йорк, які він сам уважав за далекі острови. В маю 1607 р. скінчила ся його небезпечна їзда в порті Манїля щасливо, як належало ся, і тим способом дійшов також до кінця ряд пацифічних подорожий, які піднимали Іспанці, що виїздили з Америки.

З другої сторони мусимо згадати ще про ньшу експедицію, що йшла в противнім напрямі. Зна-

ємо, що Маґелян постановив по короткій подорожі здовж берега переплисти у півперек Тихий Океан; простір між місцем, куди проїхав, і Перу, був також тоді ще незаний, коли останній край перейшов у посідання Еспанців. Альонзо Де Камарто (Camarco) перший доплив до перуанського побережа в Калляо 1536 р., пливучи з Еспанії. Далеко важніша була подорож Сармієнта, що припадає на рр. 1579 і 1580; Сармієнта мали ми вже нагоду пізнати як досвідного моряка, що побіч Урданети означає найвищий стан знання навігації у Еспанців у 16 ст., хоч він також був іще в тім блуді, що порядно вичищена і намагнетизована ігла мусить вказувати докладно на північ без збочення. Те, до чого перед тим стреміли Франсіско Де Уллоа (Ulloa) і Хуан Лядріллєро (Ladrillero), і до нічого не дійшли, осягнув він, а власне знайшов вихід на захід від проливу Маґеляна і переплив туди з одним своїм кораблем без усякої перепони до Європи. Натомість другий корабель загнала буря в січні 1580 р. в ширині — 56° просто на схід, і він заплив так на Атлянтійський Океан, але не відбув сеї небезпечної дороги через пролив. Він поставив здогад, що Огненна Земля, се лиш розмірно малий комплекс островів, а не той гігантський австральський континент, без якого — відповідно до тодішньої географії — не можна було вийти до ладу. Ми дізнали ся вже, що також Піґафетта був сеї гадки, що в вишій полудневій ширині простягаєть ся довкола цілої земської кулі широкий пояс води, замкнений в собі.

У. Відкриття та здобутки Еспанців та Портуґальців в Америці.

Доси говорили ми головно лиш про важніші підприємства, що крім звичайних інтересів мали

на собі явесь вище ідеальнійше знамя; через них розширив ся значно географічний виднокруг, коли не дізнав цілковитої зміни. Однак легко пояснити, що в парі з тими великими чинами йшла ще друга діяльність відкривців, яка що правда, в дечім відступала від згаданих цілей, але має теж велике географічне значінне; слідити її подрібно подекуди трудно. Конкістадори були то по найбільшій часті неспокійні люди, переняті мов горячкою жадобою золота і слави; їм залежало мало навіть на нових краях, вони більше дбали лиш про свої особисті вигоди, які мали самі й їх союзники з відкриття просторів, здобутих їх зброєю, і лиш виїмково перериває якась одна гарна черта сей майже безперервний ряд огидних чинів, які заповняють історію нового світа в першій століттю свого існування. Боротьби й виправи для добчий подані тут лиш о стілько, о скілько історія відкрить вяже ся з ними безпосередно; усе, що належить до політичної історії, мусить задоволити ся що найбільше сумаричною згадкою.

Вже за життя Колюмба хотіло багато людей шукати щастя на тих дорогах, які вказав відкривець. Першу подорож, яку беремо під увагу, відбув Альонзо де Гохеда, що запевнив собі поміч двох мужів, яких ми вже ближше пізнали, космографа Хуана Де ля Коза і славного Америго Веспуччі. Останній був з дому купцем, і взагалі можемо здогадувати ся, що первісно меркантильні інтереси спонукали його до підприємства, а він опісля виробляв ся щораз більше — якби так можна сказати — на „фахового відкривця“. В маю 1499 р. вплив Гохеда з Кадіха, й пасатовий вітер заніс його незвичайно скоро на беріг північного Сурінаму. Ідучи попри північний беріг південної Америки, завважали Еспанці у тубольців не без артизму будовані мешканця, які

стояли в воді на палях і забезпечували своїх мешканців у високім степені перед ворожими людьми і звірятами. Веспуччі пригадував собі там велике місто на воді в своїм ріднім краю, Італії, і назвав побереже „Малою Венецією“ (Венецуеля), а та назва перенесла ся опісля на велику провінцію. Звідси перейшов Гохеда до Гаїті, переплив попри остров Кубу і вернув через Багама назад до Кадіха. Чи при тій нагоді оплинено Кубу перший раз, се не певне, але можливе, бо за тим, як знаємо, говорить карта Де ля Коза, а також можна так розуміти одну замітку Петра Мученика.

Рівночасно з Гохедою був на березі Південної Америки Педро Альонзо Ніво. Він відкрив остров Маргаріту, що завдячує свою назву перлам, які там знайдено в великій кількості, і приїхав переконаний, що край над Оріноко не може бути властивим островом, лиш що мусить уважатися за великий континент. Також іще в 1499 р. відшукав той беріг Вісенте Янец Пінзон (Pinzon) із Пальос у товаристві двох сестрівків. До сього берега доплили вони, по карті Де ля Коза, коло гір, знаних тепер під назвою рога св. Августина (Cabo de Santo Agostinho). Дальше на північ впадала величезна солодководна ріка в море; її перемішувано зразу з Оріноком, але опісля пізнано, що вона значно більша. Була се пізнійша Амазонка. Крім того відкрито з поворотом остров Табаго. Експедиція Пінзона не могла похвалитися значними скарбами, але за те чималими географічними вислідами. Як Португальці в Африці, так Еспанці в Новім Сьвіті перейшли через рівник і познайомили ся через те з новим небом. Петро Мученик зазначає впрямно, що те полудневе небо не має полярної зьвізди.

Через се не закінчено ще подорожній 1499 р. Дієго Де Лепе пішов несвідомо слідами Пінзона,

але не повідкривав значнійших земель. У наших часах стала правдоподібною гадка, на основі дослідів Гугеса (Hugues), що Америго Веспуччі був в Америці не чотири рази, як загально приймано, але разом беручи п'ять разів, а власне в своїй другій подорожі товаришив Лепови і означив місце, які опісля послужили Андреа Моралесови (Morales) до зладження карти звиджуваних ним околиць. В жовтні 1500 р. їхав Родриго Де Бастідас попри південноамериканські береги, і здається він ще перед Колюмбом, що там дістався аж в 1502 р., заплив аж у Дарійську затоку. Так пізнано північний беріг Полудневої Америки бодай в головних начерках. Дальші проби Гохеди й обох Гуеррів (Guegga), поробити важні відкриття в куті між Північною й Полудневою Америкою, не повелися.

Досяг стрічали ми на американській землі майже виключно Еспанців; тепер стають на сцені також Португальці, що відповідно до Тордезілійського договору не мали тут властиво нічого до роботи. Однак відносини були також і тут могутніші, як люди. Вертаємо до другого розділу нашої книжки і пригадуємо про Педральвареса Кабраля, якого вислано безпосередно по Васко Да Гама як його наслідника в марті 1500 р. новою водною дорогою до Індії. Знаємо, що він дійшов до своєї цілі, але заки вивязався з головної задачі, пощастило йому вже нове відкриття, якого великі наслідки мали показати ся в будучности. До недавна були усі тої гадки, що се стало ся випадково, без наміру; тимчасом видав португальський письменник Бальдаке Да Сільва (Baldaque Da Silva) в 1892 р. розвідку про Кабраля, в якій старає ся виказати, що він мав з собою виразний приказ, шукати на заході краю, подібно як також дано такий приказ уже в 1495 р. Дварте Пачекови (Duarte Pacheco). Коли ми се

питання оставимо непорішеним, то кождим разом певне бодай те, що Кабраль вже з кінцем цвітня приїхав до берега того краю, який вже кілька місяців перед тим, однакж може 10^0 дальше на північ, бачив Пінзон і ходив вже по нїм. Дня 3 мая опустил адмірал, не можучи посвятити багато часу тій всеж таки другорядній задачі, „край св. Хреста“ і поплив через Атлантийський Океан, а підчас того один з його кораблів під Де Лемосом приніс ту відомість до Португалії. Вона викликала там велику сензацію; не длятого, щоб зараз думано про набуте нових земель, але тому, як зазначає виразно історик Наваррете, що на їх думку досягнуто відповідну посередню стацію для зносин з Індією. Король Мануель змобілізував безпроводочно флоту до дальших дослідів над мнимим островом і навязав зносини з Веспуччі, що тоді жив у Севіллї, хочаби його намовити, щоб обняв посаду команданта флоту. Він приготував ся, і в маю 1501 р. вишили кораблі з Лісабону; хто обняв провід, сего не знаємо, бо Веспуччі не мав приємности, поділитися своєю славою з иншими, і тому замовчав його імя. Подорож попри береги можемо досять докладно означити на мапах Ваца Доуранда; вона дійшла з певністю до 32^0 півд. шир. Однак Веспуччі не хотів тим іще задоволити ся; він твердить навіть, що покинув беріг і поплив на повне море, де під 52^0 півд. шир. побачив пусте скалисте побереже. Може бути, що се були Фальклендські Острови, бо воно годилоб ся з сею шаринною, а Веспуччі, що дуже чванить ся своїми астрономічними обсерваціями, не міг був зробити значнійшої похибки при означуванню полярної височини. З поворотом плили попри Африку; при березї Сієра Леоне спалили відважні мореплавці один нездалий корабель і в вересні 1502 р. приплили знов щасливо до устя ріки Тешо. Справозданне з подорожі, яке оголосив

Веспуччі в формі листа, додало великого розголосу його імені, а ми вже знаємо, який се мало вплив при надаванні назви Новому Сьвітови. Найважнійший вислід, до якого були дійшли, лежав у сконстатованню факту, про який не сумнівалося вже кількох Еспанців, що на полудне від сего моря, по котрім плавав Колюмб, простягається величезний континент. Однак Веспуччі хотів здобути собі ще більшу надгороду і вишукати дорогу до Індії на захід; ми вже про се говорили в попереднім розділі. Він безперечно духовий попередник Магеляна, хоча не судилися йому такі результати, як тому.

В червні 1503 р. поплив він з ескадрою Гонцаля Коельйо (Coelho), що власне був призначений до ліпшого розпізнання „краю св. Хреста“. Один корабель розбився на підводних скалах острова Фернандо Нороня; инші зібралися в збірнім місці, яке наперед уложено, в „заливі всіх сьвятих“, де опісля побудовано місто Баїю (Bahia). Коли речота фльоти не приплила, заложив Веспуччі першу сталу колонію під 18⁰ півд. шир., обсадив її моряками корабля, що розбився, і вернув до Португалії. Винув невдачі експедиції, що мала з собою великі засоби, треба приписувати здається Коельйови, але лихі наслідки відбалися на Веспуччі так, що він, а на нього одного можна було передівсім числити, мусів відчутти неласку короля. Розгніваний вернув до Еспанії, де поставлено його в 1508 р. державним піллотом, і він умер 22 лютого 1511 р. Пята його подорож до Полудневої Америки принесла, здається, досить малі результати. Знаємо лише, що 1 марця 1506 р. вислано шість кораблів під Франческо Америкіо Фіорентіно, — а ним не міг бути ніхто инший як Веспуччі, — щоб шукати дороги до Індії на захід, але про те, як

воно мало відбутися, не можемо дати ніякого в'яснення.

Сей флорентийський астроном, що відкрив і розслідав східну частину Полудневої Америки, заслугує на визначне місце побіч Кабрала, а його честь навіть тоді не поменшила б ся, колиб яким небудь способом мав справдити ся майже неімовірний здогад, що сей край, про який йде річ, відкрила вже 1488 р. експедиція, вислана з міста Дієп (Dieppe). Кольонія Веспуччіого творила сей пункт опору, звідки Португальці здобули величезний обшир краю, який незадовго перехрещено на „Бразилію“ відповідно до його важного продукту, червоного дерева, якого вживаєть ся до фарбовання. Одначе пізнавання середини краю цілком не йшло скоро, бо метрополія була занадто сильно занята індійською програмою, щоб могла була достаточо диспонувати людьми і грошем для американських посіlostий. Ті, що їх там вислано, були по найбільшій часті уласкавлені злочинці. Однак, коли там принесено з Мадейри цукрову трощу, настали живі зносни між плянтаціями, а побіч бразильового дерева був також цукор любленим експортним артикулом. Незадовго ввійшли також чужі капітали в той торговельний оборот; ми вже згадали, що ще в 1504 р. вислало підприємчаве місто Дієп свої кораблі до Бразилії, а Геблер (Häbler) віднайшов одно письмо з 1514 р., в яким доносив автсбурському домови Вельзерів його агент, що власне приїхав корабель із „Presilglandt“. Що там впрочім виглядало ще дуже дико, бачимо се з незвичайно інтересної автобіографії Ганса Штадена (Staden) з Гомберга в Гессен, який вступив ддятого в португальську службу в кольоніях, щоб „бачити Індію“, а опісля дістав ся до неволі канібальського роду Тупінамбає і завдячував своє уратованне тільки незвичайній притом-

ности, що вмів підчас затьміння місяця показати ся любимцем бога місяця. Аж за короля Івана III взяли ся до кольов'язачії і урядження сего краю по пляну. З колвшніх факторій повставали міста: Баїя і Пернамбуко (у Штадена „Brannenbuke“), а місія Єзуїтів завела між Індіянами в розмірно короткім часі позірне христіянство. Аж від менче-більше 1550 р. датує ся та переміна, котра мало-що придала ся внутрішнім округам; таж іще нині в центральній провінції Мато Гроссо є лиш на позір культура! Дальша судьба Бразелії, яка в рр. 1624—1650 була у значній часті занята Голяндцями, і змогла вибороти ся з під їх впливу лиш при підмозі Кромвеля, лежить поза межами сеї книжки.

Отже Португальці не осягнули, що справа, своєї найвищої ціли, себто отворення нової дороги до Індії на захід, але всеж дійшли під тим прапором до важних вислідів, що запевнювали їм на цілх три столітя поважну участь у посіданню Нового Сьвіта. Завела також і надія знайти таку дорогу в вишій північній ширині. Гаспар Кортереаль (Kortereal) доплив був до північно-американського берега вже десь перед 1500 р.; щоб бути певнішим, він підняв другу подорож у товаристві свого брата Мігуеля в тім самім напрямі, а тим разом можна конець його подорожі означити з трохи більшою певністю; братів Кортереалів можнаб уважати за відкривців Лябратора і Нью-Фундландії. Третя виправа Гаспара в 1501 р. спричинила його смерть; він пропав тоді без сліду, а не ліише повело ся Мігуельови, що в рік опісля пустив ся відшукувати брата. Два кораблі, які король Маноель післав у 1503 р., щоб шукали згублених, мусіли вернути з нічим, і від того часу не роблено вже зі сторони Португалії подорожвій в ціли пізнання контіненту Північної Америки, який тоді звали „terra firma“.

Вернім знов до Еспанців, яким лиш раз судило ся протягом 16 ст. закольонізувати своїм способом дуже велику часть Північної Америки і тим способом зробити її приступною для географічного знання бодай в великих зарисах. Людину, що нею ми маємо найперше займити ся, бачили ми вже давнійше; є се той Гохеда, якому запевнено намісництво над округом при границі між Венецуелею і Новою Гранадою; він не міг іще користати цілком зі свого непевного „правного“ титулу наслідком довгої відпорности тубольців. Коли він декретом із 1508 р. наново дістав цілий прибережний пояс „Нову Андалузю“, а Дієгі Де Нікуезо (Nicuesa) іменовано намісником Вератуї, відплили оба сьмільчаки до своїх місць призначення. Гохеда пробував заняти сильне становище, але прсба не вдала ся йому знов; багато з його людей, між ними вчений Хуан де ля Коза, погбли від затровних стріл Караїбів, а лиш самого начальника виратував Нікуеза. Він не міг удержати ся в краю і переплив до Гаїті, щоб там наново узброїти ся. Без закидів совісти приймив, як багато конкістадорів, на свої услуги банду морських розбійників, а губернатор острова Гаїті потягнув його ізза того до відповідальности. Хоч його увільнено, одначе він не прийшов уже до давньої поваги по тім новім ударі. Вмер здаеть ся в 1510 р., а щоб спокутувати ту безмірну гордість, яка його не покидала ціле жите, казав поховати ся під порогом одного монастиря в Санто Домінго, щоб по його тілі ходив кождий, хто сей монастир звиджував.

Не багато щасливіший був Нікуеза. Стратив свої кораблі на дарийськім березі, і що правда, виратував ся зі своєю залогою, але на тій низині, загально признаній нездоровою, повмирало багато його людві з пошести і з голоду, а також погинуло багато з тих, що ще остали були при

життю, тим разом уже не через ворожі сили природи, але радше ізза твердого серця їх власних земляків. Щоб се пояснити, мусимо вернути один крок у зад. Коли Гохеда від'їхав до Гаїті, полишив на південно-американським березі малу залогоу під командою того Франсіско Пізарро, якому опісля мала припасти сумнівна слава найуспішнішого, але і найлютішого з усіх еспанських здобувців. Коли минув час, який мали ждати на поворот Гохеди полишені, вони виплили до Верагуї, а по дорозі прилучила ся до них залогоа якогось Енсізо (Enciso), що на власну руку хотів грати ролю відкривця, але до того часу усе йому не вдавало ся. Між такою збіранною очайдушних сьмільчаків визначав ся зруйнований шляхтич Васко Нунец Де Бальбоа відвагою й енергією; за се, що Енсізо його взяв у подорож з собою, відвдячив ся так, що маючи начальну власть в своїх руках, усунув його цілком від команди, і заложив на березі Верагуї колонію Санта Марія дель Антігуа (dell' Antigua). Туди поїхав Нікуеза, але Бальбоа, не хочачи відступати власти, яку собі виборов, нікому другому, не прийняв його там, хоч він був правним представителем корони. Але його скоро покинули його власні люди і він мусів лиш із небогатьома прихильними вертати назад до Гаїті в марті 1511 р. Його корабель був лихий, і більше ніхто не чув нічого про нього. Бальбоа мав тепер під собою 300 жовнірів, що правда, винятих з під права, але випробуваних і відважних; з ними взяв ся до одної роботи на більшу скалю.

Щоб мати до сього в диспозиції ще більше сил, вислав один корабель до Гаїті, але сей приїхав до берега Юкатану, і ті, що не погинули під ножами священників племені Мая, попали в тяжку неволю. Однак з иньшого боку дістав Бальбоа підмогу в людях і поживі, чого навіть не споді-

вав ся, і тепер чув себе в силі, зачати дорогу до моря на захід; Індіяни запевнювали його, що вона єсть справді. Дорога через вузкий край, густо зарослий, була незвичайно трудна, а коли 1 вересня 1513 відійшли від берега Караїбського Моря, побачив Бальбоа перед собою аж 25 вересня з вершка гори, на яку з трудом вийшли, великанське плесо „Південного Моря“ Був се залив Сан Мігуель, на яким станули здобувці зараз з початку, а Бальбоа зійшов у повній зброї в воду і сьвяточно заняв море і беріг „від північного до полудневого бігуна“ в посідання еспанської корони. Аж у падолісті розпочав ся поворот і Бальбоа по дуже щасливім виконаню пляну великанської подорожі (йому не вмер по дорозі ні один Еспанець) приїхав 19 січня 1514 р. знов до кольонії Санта Марія. Багато наладований корабель золотом і перлами повіз ту веселу вість до Європи.

Але також Бальбоа не уйшов Немези. Енсізо, з яким дуже зле обходив ся, наробив в Еспанії крику, і коли в цвітні 1514 р. виплила з Еспанії фльота з незвичайно сильною залогою, яка в 10 тижнів опісля прибула перед Санту Марію, — скінчила ся роля відкривця Полудневого Моря, хоч іще минув якийсь час, заки успокоїла ся буря, яка шаліла і нищила усе. Педра-ріас Де Авіля (Avila) став намісником нової провінції Золотої Кастилії („Castilla Aurifia“), а в його дружині було велике число людей, визначних мечем і пером. З тих перших не один визначив ся опісля в боротьбах середньої і південної Америки; з других назвемо Гонцольо Фернандеца Де Овієдо, що написав: „Historia general de las Indias“, і того Енсіза, якого як доброго правника назначено зверхним суддею нової кольонії; він пробував писати: „Summa de geografia“. Авіля не доріс був до сього відповідального місця, яке займав, неввічливий і недовірчивий, рівно зле обхо-

див ся з Еспанцями як і з Індіанами, але з останніми поступив собі в нечуваний спосіб погано. На часи його правління припадають ті систематичні гидкі діла, які від того часу поганять історію Нової Еспанії; навіть при занятю Перлових островів у заливі Сан Мігуель показали ся Піцарро і його товариш Моралес (Morales) з найгіршої сторони. Напруження між Авілею і Бальбоою остало таке саме, помимо проб, щоб przeprowadити між ними згоду, а коли до Дарії дійшла відомість про смерть короля Фернанда, вважав се намісник за відповідну хвилю, щоб дати волю своїм почуванням. Бальбоу увязнено і в короткій дорозі засуджено на смерть; його страчення припадає мабуть на 1517 рік. Від трибуналу, в акім засідав побіч інших креатур Авілі також Енсізо, тяжко покривджений Бальбоою, не міг сподівати ся ласки відважний комендант наемників. Чи се стало ся справедливо чи ні, не порішене, однак ми мусимо також признати, що засуджений стратив по найбільшій часті всі симпатії тим, що так поступив собі з Нікуезою, і те само собою могло бути причиною його сумного кінця.

Плян, який подав і майже перевів Бальбоа, а то закладати кольонії також на берегах Спокійного Океана, піднято впрочім наново. В 1519 р. повстало місто Панама, одначе воно було заложене в таким нездоровім місці, що мусіли його покинути і досить далеко від нього побудувати нове місто. Жіль Гонцалец Де Авіля вийшов із заливу Нікоя (Nicoya) на північ і дійшов до величезного озера, на якого березі панував могучий кацик Нікарагуа. І озеро і край носять іще нині назву того князя, що з охотою прийняв християнство. Рівнож у 1521 р. знайшов Андріс Ніньо залив, який глибоко врїзував ся в землю; сей залив названо за іменем єпископа Фонсека (Fonseca); Гонцалец Де Авіля і Франсіско Гернадец Де Кордова, що

мусів також своє змагання до незалежності відпокутувати на шафоті, дістали ся опісля від східного берега знов до озера Нікарагуа, на якого березі стануло скоро місто Гранада. В 1530 р. постигла смерть намісника, якого лихе правління потягло за собою численні шкоди. Тимчасом повстала вже далі на північ від його провінції нова, могутча кольоніяльна держава, а коли вона посунула свої передові сторожі також і на полудне, мусіла вийти в контакт з еспанською центральною Америкою. Щоб справедливо зобразити ті відносини, мусимо перемінити місце і час оповідання; представмо собі, що ми перенесли ся в центр Нового Сьвіта, на Великі Антилї, і в той 1513 рік, що визначив ся відкритям нового моря, доконаням Бальбоою.

На Кубі рядив від 1511 р. намісник Дієго Веласкес (Velasques), на Порторіку Хуан Понсе (Ponce) Де Леон. Сей останній відважив ся на подорож в сторону континенту, бо догадував ся, що там знайде ся цілюще жерело з незвичайною силою; в дійсности стрінув ся в Фльориді тільки з хоробрими та відпорними тубольцями, що ще такі по трьох століттях причинювали довгі літа багато клопотів військам Сполучених Держав. Всякі проби кольонізації мусіли Еспанці залишити, а одним важним наслідком сего зухвалого походу була мапа з побережа Фльориди, яку керманіч Антонію Де Алямінос зладив. Також із Куби пішли смілі пошукувачі золота під проводом Гернандеца Де Кордова до берегів середної Америки, де познайомили ся з народом Мая. Вже Колюмб надіяс ся знайти сліди високо розвиненої юкатскійської культури; тепер побачили Еспанці величаво будовані храми і камінні образи на власні очі. Кордова не зміг вправді дістати ся в їх середину, але в 1518 р. пішов за ним Хуан Де Гріхальва (Grijalva) з більшою

силою, і йому вдало ся не лиш їхати довший час попри береги, але також придбати через заміну мирним способом значну скількість золота, яка викликала на Кубі велику сензацію. Довідали ся також про могучу державу на захід від Юкатану, якої богацтво мало бути незвичайно велике. Губернатор Веляскез узяв зараз під увагу розслідження і здобуте сего казочного краю, а в Гернандо Кортеці знайшов відповідну людину, якій мав припоручити ту задачу.

Уроджений 1485 р. набув Кортец в університеті в Саламанці досить велику наукову освіту, і хоч вона була яка поверховна, то всеж таки запевнювала йому першенство між иньшими конкістадорами, яким бракувало по найбільшій часті підстав всякого знання. В 21 році життя помандрував, у надії на свою зброю, в Новий Сьвіт і здобув собі при поконуванні ще не занятих кубанських земель прихильність намісника. В 1518 р. зібрав на Гаванні військо, призначене до того великого підприємства, велике в порівнянню до тих військових сил, якими по найбільшій часті мусіли задовольати ся здобувці, але дуже мале супроти тих мас людей, яких воно мало поконати. Кортец мав під собою 400 вояків і 14 гармат, і вони мали при зіткненню з дикими народами все ще перевагу. Зручний керманіч Алямінос, добре обізнаний з водними дорогами Мехіканського заливу, перепровадив скоро 11 кораблів експедиції на беріг Юкатаву, і там пощастило ся Кортецови увільнити з неволі одного з тих Еспанців, що, як висше згадано в 1512 р. попали в неволю Маїв. Уратований Патер Херонімо Де Агіляр (D' Aguilar) міг багато прислужити ся своєму спасителеви як знавець бесіди і краю. Здобуто по кровавій боротьбі місто Табаско, а при заключуваню мира одержжав Кортец, побіч пньших гостинців, також одну індіанську невільницю, яка

мала на його ціле жите значний, і то добрий вплив. „Донна Марина“ — так її охрещено — грала часто ролю відповідального передкладчика. 21 марта 1519 р. приплила фльота до одного щасливо положеного портового місця, де провідник постановив заложити укріплену кольонію, бо конечно потрібував такої підмоги, щоб мати за-певнені взаємини з островами, а тільки від них міг сподівати ся опісля резервових посилок і всякої вньшої помочи. З воєнного табору який Еспанці поклали по виході на сушу, повстало місто Вера Круз, нині один із найбільше відвідуваних портів мекіканської републики.

Про нарід, що мешкав у середині краю, а проти якого був звернений цілий воєнний похід, знали Еспанці досить мало. По кількох терасах виходить ся від побережа на височину Анагуак, і там осіло було з початком середних віків одно індійське племя, Тольтеки, яке прийшло з півночі. Вони були спокійні і заняті безкровним богослуженням; здасть ся, їх діяльність як хліборобів була значна, і їм треба кождим разом завдячувати, що перед тим неврожайна, окружена величезними вульканами рівнина, стала плідним краєм, добрим для управи рілі і огородів, так як ми її нині знаємо. Тольтеки розуміли ся теж на оброблюванню металів і на будівництві, а спосіб будовання їх храмів і домів можна ще нині пізнати з нечисленних останків, що перетривали до наших часів. Невоєнний характер народу спричинював, що ріжні вньші племена, які пізнійше там діставали ся, могли легко займати ті части краю, які їм припадали до вподоби. Останній, але і найбільший в наслідках був прихід Ацтеків (мешканців Ацтляну с. є. краю „білі чаплі“), які рівнож прийшли з півночі, зломали цілковито власть Тольтеків коло 1300 р., і на лягунах сеї височини заложили місто Тенох-

тітлян або Мехіко. Назва „Мехітль“ має бути рівнозначна з „Гуїцільпохтлі“; так звав ся в мітології Ацтеків найвищий бог, і та чужа назва удержала ся до нині в деяких околицях Німеччини на означенне злого духа, однак трохи перекручена, іменно „Vitzlibutzli“. Ацтеки скоро запанували над цілим краєм між двома морями, але особливо від Монтецума I було вже лиш мало таких держав, які бунтували ся проти мекіканського володіння. Осьмий король Агуїцотль зайняв далекі краї над Спокійним Океаном. За ними пішов Монтецума II, також сильний володар, який вробив собі через свою строгість багато ворогів, і вони головно причинили ся до його упадку.

Корелеви діставала ся його висока власть не дідично, але через вільний вибір начальників племен, і так як було в північній Шотляндії аж до 18 ст., так також і в Мехіку була підставою державного устрою родова („clan“) організація. Не можна відмовити тому народови високого степеня зверхньої культури. Величезні будівлі і мости вказують на технічну зручність Ацтеків, що виробляли дуже гарні штучні предмети також з золота, срібла і бронзу і були теж дуже вправними гончарями і занимали ся спеціальним національним промислом, виробом піряних вишивок. Високо цїнили управу землі, а добрі дороги і формальна постова інституція попірала оборот, при яким послуговано ся ріжними товарами до виміни замість дрібних грошей, бо тих там не було. Були у них також сліди вишого духового життя. Вони мали образкове письмо, що до його відчитання дав підставу Олександр Гумбольдт з початком 19 ст., а їх календар був теж добре уложений. Напроти тих усіх добрих сторін стоїть кровавий спосіб віддавання почести богам, що у кожного збуджує обридженне. Олімп Ацтеків, про який

дали багато пояснень досліди Зелера (Seler), мав дуже багато мешканців, а майже кождий божок вимагав людських жертв; в приношенню тих жертв дійшла була численна каста святих до перфекції. Военного полонника кидали звязаного на камінь, що служив за жертвенник, а сей святих, що повнив службу, розкроював острим камінним ножем груди нещасливого, щоб витягнути серце і покласти перед божком. Що однак було вінцем тих мерзенностей, то се, що опісля давано тіло забитого народови на страву. Хоч воно не діяло ся з правила, як твердили давнійше еспанські історики, то нема сумніву, що у Мехіканців не виключали ся взаїмно людоїдство і культурнійші обичаї. Щоб мати як найбільше жертв до забитя, мали воюючі виразний приказ, у бою брати противників в полон живцем. Військо Ацтеків добре одягало ся, мало добре оруже і відзначало ся карністю; як залізної зброї, так і иньших залізних предметів не знали, але мечами і ратищами з вульканічного обсідіану завдавали ще страшнійші рани. Такі були прикмети того народу, з яким мало воювати тих небагато людей, що їх Кортес припровадив із Куби.

Монтецума страшно занепокоїв ся, коли йому дали знати про приїзд Еспанців. Опріч лихого сумління, яке йому казало сподівати ся незначної любови від своїх підданих, мучило його також одно давнє пророцтво. Було повіре, що бог світла, колишній пан того краю, покинув був його, коли Тольтеки упали, але мав колись знов повернути і воскресити відібрану йому державу. Чи ж білі люди, про яких знали королівські гонці розказувати такі дивні речі, могли бути ким иньшим, як не післанцями прогнаного бога? Король узяв ся в своїм заклопотанню до того найневідповіднішого способу позбути ся непрошених гостей: вислав ріжні депутації, які мали Еспанцям при-

нести дорогі гостинці і просити їх, щоб вертали. Не думав про се нещасливий князь, що аж вид такої маси золота і срібла і стілько дорогих камінїв спонукав до походу вперед. Впрочім із тими посольствами вислано теж вправних малярів, які скоро представили на полотні усї нові вражіння, і тим чином мали скоро в столиці певні вісти про вигляд і одяг прихожих, про двнні чотироножні сотворіння, які вони мали з собою, та про машини, що ширли знищенне, викидаючи громи і блискавці, а такими машинами вони були узброєні.

Кортец заложив місто Вера Круз і усї кораблі поробив нездібними до плавби на знак, що для них нема повороту; опісля розпочав похід у сторону височини. Перша проява опору стрінула Европейців коло міста Тляскаля, республіки, що визначала ся своїм гордим почутєм незалежності, якої одноцільна мекіканська держава ніколи не могла удержати в послуху. Щастє в боротьбі хилило ся на обі сторони, а Кортец здобув із трудом побіду, лиш дякуючи канонам. Однак сей пролив крови був для нього спасенний, бо коли Тляскальтеки переконали ся про хоробрість Еспанців і заразом дізнали ся, що їх противники йдуть головню на спільного ворога Монтецуму, звязали ся з ними союзом, що опісля став Кортецови одинокою дошкою ратунку в критичнім положенню. Кортец, маючи з собою знамениту поміч від Індіан, пішов далі, в славній місцевости Чолюля (Cholula), багатій на церкви, куди відбували ся паломницькі походи, покарав страшно строго за зраду проти нього кількох мекіканських князів, і 8 падолиста 1519 р. станув сам без дальшої боротьби в столичнім місті Мехіка, де йому піддав ся Монтецума безглядно. Він згодив ся навіть на се, щоб замешкати в палаті, якої стерегли Еспанці, та хоч глухий гнів задля такої слабкості зворушив цілий нарід, то не ставало

людини з відвагою і спосібністю до того, щоб стати на чолі повстання. Можна навіть здогадувати ся, що нове панованне булоб само собою удержало ся в так сильно упокореній державі, колиб за одним ударом іскра не була вибухнула ясним полум'ям повстання.

Намісника Веляскеца мучили тривожні сумніви, коли віддав таку важну задачу в руки підприємчивого Кортеца, чи не втратить власної поваги при таких великанським підприємству. Те, що чув про діяльність Кортеца, могло лиш приблизити його підозріння; однак Кортец легко паралізував усі проби задержання себе в побіднім поході. Тому-то постановив Веляскец ужити сили і післяв команданта Панфільо Де Нарваец з досить сильним військом, щоб узяв в полон непослушного вождя і відібрав від нього начальну власть для себе. Але до Кортеца дійшла пересторога з Вера Круз; він виступив уперто проти нового ворога, напав підчас бурі в ночі на його табор, а коли Нарваец сам тяжко ранений дістав ся до неволі, перейшли його жовніри безпроводочно на сторону здобувця. Кортец із 1300 озброєними людьми, вернув знов до Мехіка; там підчас сього змінив ся стан річи нещасливо. Завинив у тім заступник Кортеца, так само смілий і в горячій воді купаний Педро Де Альварадо, тим, що лиш здогадуючи ся, буцім-то приготовлюеть ся бунт, зарядив різню між Ацтеками, які зібрали ся були на жертву.

Кортец знайшов Еспанців, яких був полишив у кватирах, в облозі та дуже грізнім положенню. Надіяв ся, що промова Монтецуми добре вплине на люто збунтований нарід, але ошибнув ся дуже сильно; скиненого короля принято криком і обидливими словами, а кинений камінь скалїчив його на смерть. Не хочачи ніякого догляду вмер Монтецума ізза сеї рани. Задля що раз більшого повстання вва-

жали Еспанці відповідним покинути місто і постановили вертати, але вночі, яка їм видала ся на се відповідна, з 1 на 2 червня 1520 р. дізнали таких страшних втрат, що від того часу повстав у Мехіку висказ „ніч смутку“. Одначе зараз по тім розбив Кортес у битві під Отумба велике військо Ацтеків і виборов собі поворот до вірної республїк Тляскаля, де його радо прийато і заосмотрено всіми засобами до дальшого воєнного походу.

Одначе тепер він узяв ся до справи з цілком иньшого боку. На озері, що над ним лежало Мехіко, збудував флоту, заняв з її помічю усі доохресні околиці і загородив довіз до столиці. В морській битві знищено по найбільшій часті воєнні кораблі Ацтеків, та хоч як хоробро боронив ся новий цїсар Іватімоцін, хоч як часто переривали побідний похід Еспанців напади з заду, таки здобули вони в безперервній уличній боротьбі поволі велике місто. Коли однак Іватімоціна взято в полон, коли хотїв утікати, піддала ся також мала горстка тих, що остали при житю. Геть понад 100.000 Мехіканців знайшло смерть підчас 75-днєвної облоги. 15 жовтня 1522 р. іменував Карло V щасливого вождя намісником „Нової Еспанії“, і він узяв ся енергічно за тяжку роботу, запровадити в величезнім окрузі, який, здавало ся, був під його властю, систематичну форму ряду.

Найбільше конкістадорів уміло лиш нищити; в контрасті до них мусимо признати Кортесови заслугу, що він виказав також великий адміністративний талант, та передовсім що не мучив своїх підданих даремне, але — розумієть ся деспотичним способом відповідно до духа часу — мав на увазі їх добро. Нам приходить ся на тім місці взяти в першій мірі під увагу ту обставину, що він старав ся пізнати свою державу також

із географічного боку. Ацтекські мапи, мальовані на тканинах із волокна, улегчували йому значно його наміри. З Мехіка вийшов цілий ряд експедицій, під проводом по часті самого Кортеса, по часті під проводом його підвладних. Наводимо сю часть історії відкриття центральної і північної Америки для звязи, цілком не вважаючи на се, що резюнуємо з сінхроністичного представлення річч.

Насамперед виринуло бажання, знайти ту водну дорогу через середину Америки, якої шукав надармо Колюмб. В тій цілі вислано Крістоваля Д' Оліда і Гуртадо Де Мендоца, але вони вернули з Нікарагуи і Гондурасу з тою немалою відомостю, що така дорога якої вони шукали, не існує. Дятого Кортес звернув ся на північ, і в рр. 1523 і 1524 розсліджено докладно береги обох океанів, але цілі не осягнено. Отже ту надію мусіли закнути, але тим живійше взяв ся намісник до дальшої праці пізнання центра Нової Іспанії і там зміцнити своє пановання. Альварадо опанував майську державу Гуатемалю, яка щойно від 1500 р. стояла в дуже слабих звязках із Мехіком, і дійшов аж до нинішньої републики Сан Сальвадор. Місто тої самої назви заложено 1525 р. На беріг Гондураса вислано Д' Оліда, але він стояв по стороні старого інтриганта Веляскеца, як незабаром показало ся, і його віддав на смерть катом шурин губернатора Франсіско Де ляс Казас. Кортес, подразнений заведеними надіями, вибрав ся сам у жовтні 1524 р. до Гондурас і перебоєм перейшов через ворожі орди, а опісля через неприступні багна; та дорога завела його в кінці на караїбський беріг і уможливила їзду морем до Вера Круз. Опісля настала павза в експлораційній діяльності, бо Кортес уважав відповідним станути на цісарськім дворі, довідавши ся, що на нього заставляювано сїти в Мадридї і Га-

ванні. Карло V дав йому в Толедо авдієнцію, якої просив, іменував його маркізом, — з тим іменованнем він уже довго носив ся — і дав йому найвищу власть над усіми військами в Новій Іспанії; але за одним разом не дав йому властивого пановання, як можна було сього сподівати ся. Знеохочений вернув до Мехіка і жив тут кілька літ як приватний чоловік у своїх добрах, доки не обізвав ся в нім знов вроджений потяг до діланья і не спонукав його до організації кількох далеких рекогносційних походів, закромених на велику скалю. Одначе так само Мендоца, як і Дієго Бецerra, яким приділено розсліджуванне півострова Каліфорнії, знайшли смерть між своєю ворохобною дружиною, і лиш Гернандови де Гріхальва пощастило ся лиш о стілько, що він відважив ся в імени новоеспанського правління займати забуту доси громаду островів Ревіллля-Жієдос. Навіть сам Кортес мусів знов покинути без якогось дійсного результату півостров, тому що в рр. 1535—1537 звернув усю свою силу на здобуте Каліфорнії, а Ульоа, що вибрав ся 1538 р. в такій самій ціли, взагалі не вернув домів. Другий ряд експедицій, що їх піднято ще за життя Кортеса з Мехіка до континенту на північ, постав за ініціятивою найвишого цивільного урядника Нової Іспанії, віцекороля Нуньо Де Гудман і його наслідника Антонія Де Мендоца. Одначе спершу не вийдено поза 25⁰ ширини і вдоволювано ся якийсь час заложеннем стації Куліякан. Тамошній командант Франсіско Васкец Де Коронадо казав через ріжних післанців вивідувати ся про казочні „золоті“ краї, Сонору та Аріцону, а коли до них дійшли дуже приманчиві вісти про тамошнє місто Сіболя, сам тамтуди вибрав ся на првказ Мендоци.

Похід Коронада — в очах Іспанців як цілковита невдача — має величезне географічне зна-

чінне. Його військо, за яким плило багато кораблів у гору по при беріг каліфорнійського заливу, перейшло через пусті степи Сонори та довідалося на своє велике розчарування, що містерна місцевість Сіболя — на думку Сімсона ідентична з містом Цуні на рікою Ріо Вермехо, заселеним спокійними Індіанами з роду Пуеблос — ані трохи не справджувала тих численних переказів. Коли сам Коронадо йшов у середину краю, то його офіцер Мельчior Діац держався берега і при долішнім бігу ріки Ріо Кольорадо — на заході — стрінув ся з флотилею під командою Аляркона, що запустила ся досить далеко в велику ріку. Аляркон узяв Сіболю за пункт опору, щоби звідти висилати далекі екскурсії в пограничні краї. Гарсія Льопец Де Корденао пішов у північно-західнім напрямі і відкрив величавий каньон Кольорада; зрозуміємо, що він подав дуже живий опис тої давної місцевости, яка ще нині є Меккою для геологів і географів. Гернандо Де Альверадо звернув ся на схід і перейшов простір, між Спокійним та Атлантийським Океаном. Незадовго пішов за ним сам Коронадо і не бояв ся зайти далеко у прерії. Ріку св. Петра і Павла, що недалеко від неї зимовано, мали вони за Арканзас, а на ріці Ріо Гранде знайдено теж каньон. Знавці признають правдоподібність здогадови, що Коронадові товариші, поділені на партії, завернули ся аж над рікою Міссурі. Літом 1542 вернув до Кул'якану відважний вожд; на неласкаве прийняте у віцекороля, ненасиченого в жадобі золота, він собі ніяк не заслужив. Його визначні результати кінчать дослідну діяльність Еспанців, що панували в Мехіку, на довгий час. Хуан Родрігес Кабрільйо, що хотів у 1542 р. далі розслідити беріг, дістав ся мабуть аж до 43° півн. шир. Поволі осідали Еспанці також у Старій і Новій Каліфорнії, а по яких сто літах зани-

мало віцекоролівство Нової Іспанії менше більше такий обшир, який задержала мекіканська республіка до 1840 р. В тім році дістали ся краї Техас, Новий Мехіко, Арізона і Нова Каліфорнія в посідане Сполучених Держав.

Кортец не дожив уже в Мехіку великих діл Коронада. Він був у суперечці з Мендоцою з того часу, коли той хотів йому перешкодити в несенню дальших жертв для пізнання Полудневого Моря. Тому він порішив віддати справу до вищої інстанції, вернув другий раз до рідного краю і брав участь 1541 р. в здобуванні Альжіра. Одначе цісар і король не зробив нічого иньшого для нього, що так значно побільшив його державу, лиш потішав його, і Кортецова доля була така сама, як його попередника Колюмба. Здобувець Мехіка помер у 1547 р. маючи мало признання від сучасних. Зазнав він також „вдячності дому Австрії“, якого найбільшим репрезентантом був власне Карло V.

Доси обговорювані експедиції, щоб узяти також північну Америку під власть еспанської корони, мали пункт виходу в Мехіку. Але також і в західно-індійських віцекоролівствах жив той самий дух, і тепер буде нашою задачею, розглянути ся загально в тих працях. Пригадуємо собі, що Понсе Де Леон хотів зайняти Флориду, але не мав у тім щастя. В 1520 р. сподівав ся досягнути свою ціль, але знов воєнні Семінолі відбили його напад, а їхній стріл з луку зранив його так, що він незадовго наслідком того помер. Дальше на північ прийшов на східний беріг Північної Америки майже в тім самім часі Васкец Айльон (Ayllon); його стрівула смерть на березі північної Кароліни, а те саме було гаслом до розпущення його експедиції. Над докладним означенням північного берега мекіканського заливу працював особливо намісник Ямайки, Франсіско Де Гарай

(Garay), що на його припоручення перевів дійсно капітан Альварец Де Пінеда помір і опис берега. Величезною „Рікою св. Духа“ (Rio Del Espritu Santo), понад яку він ішов, не могло бути ніщо инше, як обставини вказують, лиш Міссісіпі. Між обширами, належними до Мехіко і тими, які заняв Гарай, була по правительственному розпорядженню границею ріка Ріо Пануко, що впадає коло Тампіко. По смерті Гарая взяв собі Нарваец, колишній противник Кортеца, за задачу окупувати на стало прибережні краї, що їх пізнав Пінеда, але його давнійша невдача переслідувала його і тепер. Разом із ним згинуло і майже ціле його військо, і лиш чотирьох людей виратувало ся, між ними найспосібнійший Кабеса Де Вака. Їх прийняло ввічливо індійське плем'я Алябамас; вони з'уміли запевнити собі прильність племені деякими лікарськими порадами; вони йшли безнастанно на захід і стрінули по переході „великої ріки“, Міссісіпі, сліди Еспанців. Тими слідами зайшли до Куліякану, де тоді був командантом той Діац, що незадовго потім брав участь у подорожі Коронада. Ті чотири мужі, що остали при життю, оповіли про сумний кінець Нарваеца.

Дотепер уже двічі мусіли ми згадувати про велику північно-американську ріку, якої індійська назва значить: „батько від“. Але ми не занимали ся нею близше, і до того часу ні один з Еуропейців по ній не плавав. Властивим відкривцем ріки Міссісіпі є Гернандо Де Сото, один із членів того штабу визначних людей, які привіз був Педраріас Де Авіля з собою до Америки. Сото служив до 1538 р. в центральній Америці, але досить надивив ся на тамошні невідрадли обставини і тому оглянув ся за иньшим кругом діланья. 31 мая 1539 р. приїдлив зі значною фльотою і військом на беріг Фльориди і стрінув ся там з одним Еспанцем, Хуаном Ортіцом, якого туди нагнала

дружина Нарваеца, який жив між Індіанами і міг стати в пригоді своїм країнам, як знавець тамошнього язика і краю. Серед тяжких борб перебився Сото до середини краю; Індіани, що йому часто ставили опір, мали страшний звичай здирати шкіру з голов забитих і ранених. Передтим ніхто не думав про звичай скальпованя. Сото занепав на тропічну фебру і помер 21 мая 1541 р. Також Ортіц не пережив його довго. Люїз Де Альварадо обняв команду, але мусів скоро знов вернути над ріку Міссісіпі, через яку перейшов був іще під Сотом; тут зимували вони, а зимованне було страшно прикре. Як тільки позволив на се стан води, збудували собі Еспанці при помочи впрочім цілком недостаточних приладів сім суден, на яких плили долі рікою, та хоч мусїли перебивати ся через індійську флоту Каноїв (Canoes), що загороджували їм дорогу, вплили незадовго до Мехіканського заливу і плили опісля на захід попри беріг краю Техас. Колиж їх нужденні кораблі порозсихали ся, перемінила ся їх плавба попри береги у мандрівку по березї. Індіани показували Еспанцям, що ще остали при житю, дорогу до граничних новоеспанських сторожий, де їх прийнято на приказ Мендоци ввічливо і заопікувано ся ними. Так також похід Сота мав сумний кінець; колиж одначе позначимо на мапі дороги, які перейшли Коронадо і Сото, то переконаємо ся, що Еспанці звидїли були вже досить значну часть північно-американського контіненту в першій половинї 16 ст.

Одначе пізнаваннем атлантийського берега контіненту занимала ся Еспанія далеко менше. Муж, про якого тутки треба згадати, не був навіть Еспанцем з роду, а Португальцем, іменно Гомес (Gomes, по еспанськи Gomez), що покинув рідний край враз із Маґеляном, служив у Кастилії. Він був на тім кораблі, що потайки відлучив ся

від громади команданта і вернув окремо сам один; було се дійсно актом зради, і хто знає, чи Гомеса була би не поминула кара, якби не те, що треба було його широкого космографічного знання. Він був одним із делегатів згадуваної в IV розділі Юнти у Бадахоц; він висказав здогад, що мусить існувати переїзд у північно-західнім напрямі, і обов'язав ся його вишукати. Не потрібуємо говорити про се, що він не знайшов такого переїзду; одначе важним результатом його їзди було те, що докладно пізнано беріг від Массачузетсу (Massachussets) аж до заливу Чесапик (Chesapeake). Край над гедзенеським заливом, який легко можна знайти на мапі, носив довший час назву „землі Естебана Гомеца“ (Tierra de Esteban Gomez).

На тім кінчимо оповідання про діяльність Еспанців, як відкривців, на півночі і звертаємо ся до нинішніх околиць. Про обставини, серед яких увійшли під пановання Еспанії чотири — теперішні — вільні держави себто: Гуатемала, Нікарагуа, Гондурас і Сан Сальвадор, вже була мова, і ми маємо лиш дещо додати ще про полудневу часть середньої Америки. Коли, як згадано, в 1516 р. відкрито залив Нікоя, вибрали ся Хуан Соляно і Альваро Де Алькуня (Alcuna), з нездорових, фебричних прибережних поясів краю, званого „tierra caliente“ на височину „tierra fria“, де були далеко ліпші умови для кольонізації. В Еспарца (Esparza) заложили першу осаду, але вже 1522 р. стало місто Картаго, положене в самій середині істму, резиденцією губернатора. Здаєть ся не переведжено там завзятих боротьб, бо Індіяни були, що правда, цивілізовані і стало поселені, але не належали до більшого народа, спосібного до оборони, що жив далі на півночі. Коли і длячого край названо Костарікою („дороге побереже“), не знати; висказувано навіть іронічно гадку, що та назва має противне значінне, бо хоч як урожайна

та височина, то прибережні околиці дають мало жерел доходу. Корділерські долини, до яких є прикрий приступ, здобував Хорже (Jorge) де Альваразос від 1530 р., а коли коло 1540 р. обняв губернатор Дієго Гутієррець (Gutierrez) заряд над самостійною тепер провінцією, то можна було її вже називати цілком здобутою.

Менше просто уложили ся відносини на півночі полудневої Америки. Ми дізнали ся, що різні проби заселення берегів Венецуелі і Нової Гранади не вдали ся, бо не можна було поклати опору хоробрих і вправлених у бою тубольців, яких означувано спільною назвою Караїбів. Аж від 1520 р. почато закладати кріпости на берегах, яких залогн безнастанно воювали з Індіанамн. В тім часі зачинає ся той цікавий епізод в історії конкістадорства, про який так багато говорить ся, а дуже часто представляє ся його зовсім хибно, себто що німецький елемент обнимає головну ролю. Найбільша часть еспанських істориків не укриває свого упередження до чужинців, яких вони ненавиділи усюди як нелюбих конкурентів, і так досить розширив ся погляд, буцім-то німецькі наємні жовніри допровадили страшливою лютістю супроти населення до того, що цісар відібрав їм надані привілеї. Як було дійсно, знаємо нині досить докладно, а то дякуючи студіям Г. А. Шумахера, що як німецький міністер-резидент в Санта Фе ді Богота (Sta Fe di Bogotá) мав нагоду розсліджувати докладнійше жерела; в тій столиці Колумбії удержали ся ще деякі ремінісценції про Німців з 16 ст. Найдостовірнійшою показала ся писана віршом хроніка Кастеляноса, що почав був свою карієру від жовніра в жадобі слави і золота, але опісля став духовним і як парох в одній відорваній від світа місцевости написав ту памятну історичну працю, що між иньшими зраджує також отверту го-

лову для питань фізичної географії. Кастеллянос оповідає, як легко пізнати, правдиво і безпартійно, і в освітленню, яке кидає на історію злиднів Німців у Венецуелі, представляє ся не одна річ інакше, ніж перше думали.

Що тут як раз треба шукати властивого золотого краю, „Ель Дорадо“ — се було в двадцятих роках 16 ст. загальне переконання. Г. А. Шумахер пояснив нам також і сей міт про золото. Відповідно до його вказівок шукано Дорада в долині над горішнім бігом Амазонки або на північ, а 1541 і 1544 р. вислали Еспанці властиві експедиції до шукання того пожаданного краю, що як усі казочні краї змінював із часом своє місце, а 1595 р., коли Сер Вальтер Ралей (Raleigh) був в вогоні за „Новим Дорадом“, то його шукано зовсім деінде. Як бічна галузь сеї повірки є переказ про „позолочуваного“ кадика над озером Гуатавіта недалеко Богота, про якого говорив А. Гумбольдт. Добро з такою славою мусіло мати в очах людей того часу нечувану вартість, і тепер ми зрозуміємо, длячого великий торговельний дім Вельзерів побивав ся так за титулом посідання, наданим йому Карлом V. По новішим розслідам Геблера (Haebler) одержали були вже в 1528 р. Венецуелю як ленно Гайнріх Егінгер (Ehinger) і Єронім Зайлер (Sailer), а в 1531 р. перейшло ленно на Вартоломея Вельзера, який цісареві виплатив великанські суми наперед, не можучи числити на безпосередний зворот. Золотий край мав ручити за них.

Не було иньшого способу до визискування здобутих країв, як сей, який приладнувано в подібний раз: Вельзер звербував громаду випробуваних ляндекнехтів, яким припоручив свою справу, та післав їх під проводом Амброзія Егінгера, брата Гайнріха, до свого ленна, щоб його взяти в посідання. Тому що Егінгер походив із Тальфінген (Thalffingen) коло Ульму, називано його також

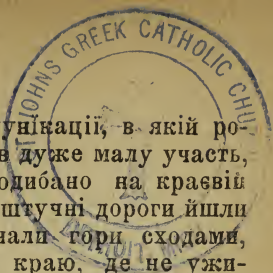
по звичаю того часу часто Дальфінгером, а багато разів уважали ті два імена за приналежні двом ріжним особам. Попри нього згадати треба про підкомандантів Федермана і Гогермута. Взагаліж не можна заперечувати, що німецькі жовніри, які також дома не виховували ся в найлагіднійшій школі, допускали ся ріжних насильств; однакож з одної сторони Еспанці самі як найменше до сього покликані, щоб робити иншим закиди лихого обходження з Індіянами, а з другої сторони можна вже тепер уважати за факт, що німецьку окупацію застановлено в її перших початках цілком не задля сеї наперед проголошеної причини, лиш радше тому, що Еспанці вміли перешкоджувати чужинцям раз за разом. Лас Казас, якого пам'яті треба віддати честь за се, що дав відчувати полекші та помагав мученим Індіянам, при описі нелюдських поступків Німців був під дуже сильним впливом не лиш почутя людяности, але й несправедливого патріотизму. Кожним разом господарське вихіснування краю не зробило ніякого поступу, навіть коли Федерман, що в поході в гори Нової Гранади здобув великі скарби, самовільно покинув свою посаду і поїхав до Еспанії. Також французський лицар Филип фон Гуттен, що появляє ся на арені діяльности 1535 р., не був у силі направити відносин. Тоді постановив Вартоломей Вельзер 1545 р. поручити своему синові, що так само називав ся, важну місію заведення сталого ладу в тамошних справах, і так зачинає ся останній акт трагедії судьби. Правда, фон Гуттен і молодший Вельзер скоро злучили ся, але Еспанці, що в дійсности були лиш скритими противниками, виступили тепер отверто до боротьби. Найвищий суд „Авдієнсія“ в Сан Домінго, іменував із легковаженнем німецьких ленних прав намісником Венецуелі поганого Хуана Де Карвахаль (Carvajal), а сей, не можучи нічого вдіяти в отвертій боротьбі,

напав у ночі на табор Вельзера, дістав його і Фов Гуттена в свої руки та казав їх обох — після сумаричного засуду воєнного суду — покарати смертю; було се у великий тиждень 1546 р. Правда, сей поганій поступок пімстив ся на нїм, бо коли на Гаїті довідали ся, яку страшну зроблено похибку, вислали до Венецуелі з широкою властю Хуана Переца Де Тольоза, який з своєї сторони віддав нужденного Карвахалю на смерть. Одначе дїм Вельзерів, якого начальник буцїм то з цїсарської ласки не мав нічого крім коштів, журби та в кінці ще дуже сильного болю душі, вицофав ся цїлком зі спілки з нещасним краєм. не резигуючи однак формально зі своїх прав, бо те стало ся аж 1555 р. В 1550 р. став Хуан Де Біллеґас намїсником Венецуелі; Нова Гранада, яку вдало ся остаточно здобути Гранадийцеві Гонцальови Хіменесови (Jimenez) Де Кезада (Quesada) 1536 р., одинадцять лїт опісля одержала титул самостійного генерального капітанату.

Слово „Перу“ — властиво Біру — почули Еспанці першій раз, коли 1522 р. зачали походити та виправити на панамський просмик. Зразу був се лиш малий край в теперішній Колюмбії, та аж поволи увійшло в звичай уживати сього слова в розвірно широкім значінню. Лиш дуже неозначені, темні відомости про край, його скарби та иньші чуда доходили до здобувцїв Дарії, але як раз такі містичні оповідання мали велику притягаючу силу; край, що ожидав Еспанцїв, дійсно ледви змогла собі змалювати їх незвичайно буйна фантазія. На височині озера Тітікака в Андах, званій Пуна, жив давно культурний нарід Аймарів (Aymará), який був здає ся дуже подібний до Тольтеків, мешканцїв старого Мехіка. У них повсталала держава „Інків“, яку заложив здаєть ся Манко Капак (Сарас) коло 1000 р. по Хр.; пануючий рід належав до племені Кічуа (Quichua), що скоро

відляв ся з Аймарами в одно. В щасливих війнах здобули Інки велику часть полудневої Америки, а в тім часі, про який власне мова, розтягала ся їх власть над цілим теперішнім Перу і Еквадором, та над гранвичними частями Колюмбії, Бразилії, Болівії та Чіле. Александер Гумбольдт знайшов у одного старого начальника близько Ріобамбас рукопись, писану в Пуругвайській мові, що панувала там перед кічійською; в тій рукописі обясняють королеви Абоматга (Abomatha) сьвященники його краю, що остання страшна вульканічна катастрофа означає, буцім то старі боги мусять уступати та робити місце новим. Незадовго потім стало ся так дійсно, коли Інки запанували над краєм коло Кіто (Quito).

Держава Інка була в своїм роді основана на патріярхальній, цілком теократичній підставі. Пануючі називали ся самі „синами сонця“ та казали собі віддавати майже божеську честь. Культ зв'язд, а властиво служба їх стояла без порівнання висше як у Мехіку, хоч при деяких виїмкових нагодах складано теж людські жертви. Сьвященники, а до них причисляли ся „дівичі сонця“, зорганізовані на взір римських Весталок, та шляхта — „святі та лицарі“ — були цілком відокремлені від простого люду, серед якого цілком не було соціяльних верств. Уся земля належала до Інків, а кождий з них сидів на частині, приділеній йому державою. Незвичайно високо стояла управа землі, а багато причиняли ся до сего купи итасячого гною (гуано), що призбирували ся на березі; Перуанці заслужили собі на похвалу також як будівничі та ремісники. Властивого письма вони не знали, але пестрі шнури до запам'ятування („quipos“), заступали його в певній мірі та давали особливо властям добрий спосіб подавання своєї волі підданим. Се було дуже потрібне в так високо розвиненім державнім організмі. Система

добрих доріг служила до комунікації, в якій розумієть ся властивий нарід мав дуже малу участь, бо кого без означеної цілі подибано на краєвій дорозі, сей підпадав карі. Ті штучні дороги йшли все в простій лінії та перетинали гори сходами, а те було цілком можливе в краю, де не уживано зьвірів до запрягу, ні возів; у рівних відступах були побудовані домн для післанців. Багато довідали ся в новійших часах. із порозкриваних гробівців, перед усім на цвинтарі в Анконі (Ancon), де пошукували Райс (Reiss) і Штібель (Stübel); умерлих муміфіковано в позі схиленій до землі, а предмети, які їм подавано до гробу, pozwalająть добре зобразити собі староперуанський промисл. На таку в своїм роді щасливу державу напали захланні та кровожадні Еспанці.

Трьома людьми, що зі здобуття Перу зробили щось як рід спілкового інтересу, були: званий нам уже Франсіско Піцарро, чесний старий вояк Дієго Альмаіро та духовний Фернандо Де Люке (Luque), який давав гроші потрібні для підприємства. Перший раз вийшли на сушу нещасливо, і так 10 марта 1536 р. заключили формальну угоду, що запоручувала поворот із більшою силою. Всеж таки і тепер муіли вони усунути багато перепон, між тим не найменшу ту, що намісник Панами хотів заказати експедицію, коли вона вже виплила. Піцарро, що вже був далеко на полудні, взяв ся за остаточний спосіб: поїхав сам до Еспанії та старав ся у Карла V. ввєднати усуненне заказу. Тут увінчали ся його труди щасливим результатом, і його іменовано аделянтадом (намісником) Перу. З тим титулом виходить він із весною 1532 р. на перуанський беріг та в кількох днях прибуває до Кахамарки (Cajamarca), де його дожидає Інка Атагуальпа (Atahualpa). Останній позбув ся саме тоді свого брата і співрегента Гуаскара (Huascar), і з тої причини не мав відваги ставити

опір малій, ледви з 200 людей зложеної громадї Еспанців. Перша авдієнція відбула ся без особливих випадків, але плян Піцарра, заволодіти королем, був уже уложений, та коли Атагуальпа пішов із великою, але неузброєною дружиною до табору Еспанців, щоб віддати візиту, виступлено з пляном нападу на безборонних та страшної різні. Ув'язнений Інка прирік величезний окуп, коли його пустять на волю, і додержав слова; Клеменс Маркгам (Markham) обчисляє вартість золота, яке дістав Піцарро протягом несповна двох місяців, на більше як $4\frac{1}{2}$ мільона дукатів. Та все таки нужденний Піцарро спрятав того нещасного короля, що вже перед тим завинив сильно своїм поведженнем з Гуаскаром, буцім то судовим засудом і думав, що тепер буде можна скоро закінчити підбій. Одначе ще довший час мусів успокоювати місцеві бунти, а Хуан Піцарро, найліпший з п'ятерох братів, що брали участь у здобуванні, втратив життя при обороні міста Кузко, яке облягли бунтівники. Коли сю небезпеку усунено, головно при несподіваній інтервенції Альмагра, вибухла між ним і його колишнім приятелем Піцарром отверта домашня війна, яка покінчила ся одною битвою на некористь першого. Гернандо Піцарро, що обіймив команду по братови, казав задусити в'язниці полоненого Альмагра, і за той поганій злочин мусів опісля покутувати довгі літа як в'язень стану. Також Франсіско Піцарро, що заснував 1536 р. місто Ліма і рядив там як віцекороль, упав жертвою морду зі сторони приятелів Альмагра. Природним провідником Еспанців був тепер молодий Альмаїро, якого доля мала також незадовго сповнитися.

Просто анархістичні обставини у здобутім краю спонукали превительство завести лад при помочи осібних комісарів. Таким мужем довіря був Крістоваль Вака де Кастро, що перший прибув

до Перу; син Альмаґра не узнав його і виступив проти нього ворожо, а коли сей узяв його в полон, згинув із руки ката. Претенсії до уряду намісника підніс тепер останній осталий при життю брат, Гонцальо Піцарро, однак Де Кастро зумів його заспокоїти тимчасовою загодою. Колиж однак гідність намісника одержав Бляско Нуеґц (Nuñez), вибухла отверта ворожнеча між ним і Піцарром, і Нуеґц згинув підчас одної стрічі коло Кіто (Quito) побіджений. Розгніваний до остаточности, вислав Карло V. по нім Педра Де Гаска (Gasca), духовного, що мав панувати в Перу з властею диктатора. Також проти сього збунтував ся Гонцальо Піцарро, і довшій час хитала ся вага побіди на обі сторони, аж 9 цвітня 1548 р. віднесли цісарські жовнірі остаточну побіду недалеко Кузко (Cuzco), і останній з Піцаррів мусів піти на шафот. Панованне Де Гаски має славу, що було дуже розумне, і коли він вернув 1550 р. до Еспанії, то нове віце-королівство можна було назвати під кожним зглядом сильною та упорядкованою державою. Його дальша доля не має нічого більше спільного з історією відкриття.

Одначе підчас того, як здобувано та успокоювано Перу, вийшли звідтам два підприємства, що мали більше географічне значінне. На початку треба згадати тут про божевільно смілу виправу Альмаґра до Чіле, яка припадає на рр. 1535—1537. Приманюваний усякими улудними надіями нечуваних скарбів полудня, вибрав ся сей неурашений чоловік у дорогу через височину Андів, попри озеро Авляґас (Aullagas); та коли туди мали дійти до берега, мусіли перейти однм ланцюх Корділієрів, а те могло було випасти на затрату усіх. Енергія Альмаґра зробила також перехід через гори можливим, та коли остаточно знайшли ся на чілійській прибережній рівнині, оглянули цілий беріг аж до Ріо Мавле (Maule) під

— 35° геогр. шир., а вимріяні в снах скарби не хотіли знайти ся. Підчас повороту остали Еспанці над морем і завернули ся без значних шкод через пустиню Атакама. Від Арекіпи (Arequira) звернув ся опісля Альмагро знов до височини, щоб узяти участь у перуанських подіях, як висше описано.

Другу експедицію про яку тут згадаємо, провадив Гонцальо Піцарро 1540 р. з Кіто до хібно названого „цинамонового краю“; в дійсности було се „ель Дорадо“, за яким він ганяв ся. Щасливо перейшли вони через великанські гори, але в пралісах над рікою Ріо Напо вийшов сьмільчакам запас поживи, а щоб собі їх здобути, зробили корабель із дерев, які з трудом порозрізували; провід над кораблем обіймив лицар Франсіско де Орелляна. Він одержав приказ достатчити поживи для залоги, яка нетерпеливо його ожидала, але цілком уже не вернув. Так не остало Піцаррови нічого иньшого, як спровадити свою невеличку дружину найгіршими дорогами до Кіто. Лиш небагато з його людей дійшло з ним на місце; більша часть погинула в лісах та гірських провалах.

Що в еспанськiм таборі стрінув ся Орелляна з чорною невдячністю, те не повинно дивувати. Але в дійсности нема по його стороні найменчої вини. Сильна струя ріки Ріо Напо пірвала його скоро, і він не міг навіть думати про плавбу горі рікою, а до того безнастанно грозила йому голодова смерть. Аж коли подибано по дорозі якесь індіанське село, то залога набрала трохи сил, й Орелляна, якому товаришив монах Карвахаль, приказав збудувати трохи сильніше судно, на яким мав плисти далі в долину; до них прилучив ся також і дотеперішний малий корабель, одначе з далеко меншою залогою. По десяти днях вплила ріка Ріо Напо до більшої, яка виглядала „немов безкрає море“, і нею плили вони далі,

аж доплили до її устя. Без компасу мусів Орелляна рішити ся на якийсь означений напрям, бо досї ріка не позволяла Еспанцям самостійно кермувати. Щасливо перебули вони масу води ріки Орїнока, а на острові Маргарїта привитали їх радо здивовані земляки. Орелляна поїхав до Еспанії і в 1544 р. поплив наново до устя ріки, по якій плавав недавно, та яка одержала його ім'я. Тим разом не мав щастя; тяжкі недуги забрали разом із великою частю товаришів його самого. Опісля звала ся велика ріка не „Ріо Орелляна“, а „Ріо дас Амацорас“, ріка Амазонк; до сеї назви дали підставу оповідання Еспанців із подорожий. Незадовго потім, як минули усте иньшої великої ріки, що впадає з лівого берега, теперішньої Ріо Петро, приплили оба кораблі до сіл, заселених виключно жінками. Карвахальови, якого опис удержав нам в історичнім творі Овієда, видали ся ті вовно настроєні жінчини амазонками („como amasonas“), і так перенесено до полудневої Америки ту етнографічну дивовижу, що мешкала як сказано, після старих мап, в найнеприступніших закутках Європи. Те, що вдіяв Орелляна, було, коли навіть признаємо, що він не мав же вибору, всеж таки незвичайне, і минули цілі два столїтя, заки другий Європейець, Француз Де ля Кондамін (Condamine), зважив ся піти його слїдами.

Так дійшли ми знов до східнього берега полудневої Америки, а тепер розглянемо ся, що вдіяли по другім боці континенту Еспанці; справою прибережного португальсько-бразилійського пояса ми займали ся висше. Два мужі Янец (Yañez) Пінцон та Хуан Діац Де Солїс, що вже передтим були разом на західно-індіанських водах, злучили ся для спільної праці і в 1509 р. відкрили ріку Ля Плята, якої великанське лїйковате усте брали за початок пошукуваної морської дороги. Три роки піз-

нїйше задумали провадити дальше свою дїяльність, але тоді спротивлене португальського правительства спинило виконанне пляну. Одначе коли прийшла відомість, що Бальбоа дїйсно бачив океан поза Америкою, вислано 1515 р. Солїса з цїлком докладною інструкцією, щоб відшукати те море зі сходу. Знов доплив він до Ля Пляти, але занехав усіх способів осторожности, коли вплив в її русло; він лише з кількома товаришами удав ся на сушу; там побїввали всіх Еспанців індіанські стрільці стрілами з луків з укритого місця. Кораблі не відважили ся плисти далі, а переведенне дальшого відкриття аргентинсько-патагонських берегів лишило ся, як знаємо, Маґелянови.

Одначе минуло ще чимало часу, заки еспанське правительство заняло ся поважнїйше справою кольонізації тих країв, що на полудне від Бразилїї. В 1527 р. повстав над Ля Плятою перший форт Св. Духа (Santo Espiritu), а в 1535 р. дав Педро Де Мендоца, що мав титул аделянтада країв над Срібною рікою, почин до засновання міста Буенос Айрес. Про результати двох дальших десятків лїт довідуємо ся не лиш з еспанських жерел; ми маємо до розпорядку безпретенціонально наївні, але очевидно дуже правдомовні ориґінальні писання одного Нїмця, що бачив той цїлий період конкістадорських подорожий як активний очевидець. Є се Ульріх Шмідель (Schmidel) із Штравбінґу; його біографію подав Мондшайн, а Лянґмантель видав критично його рукопись, злобно пошкоджувану, що була вже розуміє ся і перед тим оголошувана друком. Також А. Домінґес (Dominguez) видав у 1891 р коментований рапорт із подорожи, разом із рапортом Альвара Нувєца Кабеци (Cabeza) Де Вакас, якійсь час губернатора країв над Ля Плятою. Останній, одна з більше людяних особистостей між конкістадорами, терпів багато напастий та невдячності, аж по багатьох

роках вдала ся йому свѣтло регабілітація. Шмідель уродив ся в першій десятці реформаційного віку та з наклону до авантурничого життя пристав до малої армії під командою Мендоци в Севілі. До степеня офіцира не дійшов здаєть ся наш Німець; він був усе простим жовніром, але невважаючи на те кілька разів поручало йому начальство важні місії. Коли в 1553 р. був над Паратіаєм, покликав його брат листовно домів, і він перейшов у невеликім товаристві, зложенім переважно з Індіян, цілу теперішню державу Ріо Гранде до Суль — справді гідний товариш відважних конкістадорів. Був шість місяців у дорозі, і ми йому віримо, що переправа через ріки Парана та Уругвай справляла великі труднощі малій, не добре узброєній громаді. Однак Шмідель зайшов щасливо до Севілі, де мав полагодити важні припоручення в індієськім домі, а в другій подорожні дістав ся до Антверпії. На весну 1554 р. побачив своє родинне місце Шгравбінг, щоб замкнути повіки своєму братови, за яким так горячо тужив все. Одначе він сам мав деінде спочити на віки. Будучи прихильником реформації мусів поквнути Баварію, переніс ся 1562 р. до сусідного вільного міста Регенсбургу і помер там по кількох роках. Власне та обставина, що він мав елементарне шкільне образование та написав просто, отверто те, що пережив, надає такої вартости його розумним описам. Також і в нашім огляді будемо ще часто на него покликувати ся.

Хоч місто Буенос Айрес мало одержати свою назву від доброго повітря, яке там панує, то все таки Мендоца по відважній обороні того міста перед сильним нападом тубольців уважав конечним перенести властиву резиденцію пануючого в ліпше підсонє. Одначе те припоручив він новому аделянтадови Домінікови Айолясови (Ayolas), а сам вернув до Еспанії. Лямбаре, головне місто сильного

гуаранського племені, взяв Айюляс штурмом та зробив із нього резиденцію з назвою Азунсіон (Asunción). Се нинішня столиця держави Парагвай. Мала виправа на північ спричинила цілковиту згубу війська, що в ній брало участь, і зараз потім вибрано вождом Мартінеца Де Іраля; аделантадо Кавеца, що прийшов просто з Еспанії, не міг собі здобути там поваги. Іраля поконав цілком Гуаранів, а опісля хотів сам відкрити „ель Доррадо“; експедиція, вислана в тій цілі, з географічного боку найважнійша. Відкрито Гран Чако (Chaco) та Болівію і сполучено ся зі скрайніми сторожами перуанського віцекоролівства. Одначе ми вже переконали ся більше разів, що еспанські пануючі задля свого самолюбства неохотно бачили кожде буцім-то вдиранне їх власних земляків у сферу їх пановання; так також Іраля дістав з Ліми вразливий приказ, щоб не посував ся далше. Дуже цікава згадка Шміделя про делегатів, висланих до віцекороля: „die sassen auff die post und furen gen Lieme zum gubernator“, т. є. вони казали ся нести в гамаках службі, установленій (peones) нарочно в тій цілі. Іраля при повороті успокоїв бунт в Азунсіон та панував там до 1569 р. могутною рукою над кольонією, що постійно ставала сильнішою та обширнішою. Буенос Айрес відбудував 1580 р. генеральний капітан Хуан Де Гарай (Garay) і надав йому давні його права, а на тім місці, де моряки Магеляна бачили характеристичну гору, повстало аж із кінцем 18 ст. місто Монтевідео.

Безперечно найбільші труднощі мали Еспанці при заводженню своєї влади в середнім та полудневім Чіле, де хоробрий нарід Арауканів, славний з кидання довгими списами, не дав себе поконати Інкам. Давнійша історія сього подовгастого прибережного пояса, се, по оповіданню Поляковського, збірка лицарських чивів Індіян, що їх навіть

вороги муїли признавати в епічних поемах, та еспанських жорстокостей. Знаємо, що старший Альмагро зачав від експльоатації Чилі, а північну часть причислювано ще в першій половині 16 ст. до королівства Ліма. Хоробрий Педро Де Вальдивія, якого імя живе в назві одного портового міста, посунув коло 1550 р. границі еспанських посіlostий аж до ріки Біобіо, що від того часу була північною границею свободної Арауканії. Автономію індіанського простору признано офіційно в 18 ст., а також республіка Чилі, до якої належить „Аравко“ як власна провінція, обходить ся з тамошніми племенами дуже оглядно.

Так покінчилиб ми огляд відкрить та підбоїв обох народів піренейського півострова в Новім Сьвітї; ще остає нам пізнати географічні погляди, що запанували в другій половині 16 ст. Що „Америка“ є самостійною частю сьвіта, і що вона розпадає ся на дві маси континенту, получені лиш сухим помостом неоднотайно широким, на тім пунктї всі цілковито згджували ся. Положення західно-індійських островів означено досить докладно. Зі знавем Еспанців в 1571 р. познайомлює нас цілком докладно Хуан Льопец Де Веляско, що в севільській школі „Casa de la Contratacion“ викладав космографію; впадає в очи те, що у нього цілком ще не приходить назва „Америки“, хоч вона вже від давна як згадано здобула собі право горожанства в дальшій Европі. Розумієть ся, недостаточно були ще знані атлантийський, а ще більше паціфічний беріг північної Америки; чи дійсно вже 1592 р. Грек Апостол Валеріян (Apostolos Valerianos), що хотів вступити до їх еспанської морської служби під псевдонімом Хуана Де Фука, відкрив острів Ванкувер (Vancouver), та прілив, що відділяє його від суші, званий нині проливом Хуана Де Фука, те ще не зовсім вияснене. Також і про

ту можливість, що Азія й Америка були з собою сполучені в підбігуновій частині, говорило отверто багатьом географів того часу. Інші очевидно означували з упертою сьмілістю на своїх мапах той пролив, який відкрив дійсно аж Берінг, та звали його „fretum Anianum“; так теж звав його висше згаданий Веляско. Після Руге те слово, над яким собі так ломали голови, появляє ся вперше на мапі Больоніна Цальтерія (Zalterio) чи Гуальтерія (Gualterio?), виданій у Венеції в 1566 р.; Зандлер натомість є тої гадки, що рисівник мапи був під впливом космографа Гастальді (Gastaldi), що згадує про Аніяньський пролив у 1562 та 1568 р. Безсумнівно замітка Марка Поля, що далеко на північ від китайського порта Зайтун (Zaitun) є краї „Тольман“ та „Анія“, мали вплив на повстання того твору фантазії. Звичайно відношено Аніян до Аннам, але Зандлер приймає радше Анію за краї „Аїну“ (північний Япон), а Тольман за „Ітельманію“ (Камчатку). Кількох сьмільчаків, як Сальватієра (1568), Мальдонадо (1588) та згаданий Хуан Де Фука, хотіли самі переплистя той пролив, а також не бракувало й иньших апокрифічних переказів, але аж москалеви Дешньову і данцєви Вітовн Берінговн, що займав ся спеціально російськими інтересами, вдало ся в першій половині 18 ст. відгадати стару загадку. Назва „аніяньського проливу“ виступає тут і там навіть кількадесятків літ олісья в географічних підручниках.

VI. Участь Французів та Германських народів у відкриттях.

Про Французів, Нідерляндців та Німців є кілька разів згадка в попередних розділах. Говорило ся про підприємчивих куиців із Дієп, місцями теж про їх справді гіпотетичні морські подо-

рожі; імена: Бегайм, Штаден (Staden), Шмідель та історія Вельзерів у Венецуелі доказом, що також і Німці відгравали роль в історії відкрить. Однак очевидно судило ся їм тратити сили на службі у чужих або розвивати свою діяльність бодай під чужою фірмою. Тодішня конституція римської держави німецької нації не давала народови спромози кидати на вагу власної національності. Лише в однім разі можна одного Німця в його національнім характері назвати відкривцем; се Зігізмуд фон Герберштайн, якому разом беручи завдячує ся те, що західня Європа довідала ся про Росію та азійські пограничні краї.

Про Велике Московське князівство ходили темні поголоски, але попри торговельні зносни, що вели ся між ним і Новгородською Ганзою, не було жадної звязи, якаб лучила той далекий східний пункт із дальшою Європою. Правда, від 1486 р. ходили часами послы німецьких цісарів, а також поодиноких німецьких князів на царській двір, але географія не зискала на тім нічого. Аж посольство барона фон Герберштайн дало почин до сього. Походячи зі старонімецького роду, але уродженый 1486 р. в Країні, знав він добре тамошню словінську мову і тому легко присвоїв собі опісля й російський язык і тим способом міг зібрати багато відомостей, яких очевидно був-би хто иньший не зібрав. Він був перше в 1517 р., а опісля в 1526 р. в Москві; правда: його „*Regum Moscovitarum Commentari*“ вийшли аж у 1549 р. у Відні, але вже передтим було знаних багато подробиць із його поїздок, а мала розвідка про Сарматію, яку видав 1518 р. інгольштадський професор Іван Ек, пізнійший противняк Лютра, опирає ся в части на інформаціях, що їх подав Герберштайн, а в части теж на важній праці краківського каноніка Матея з Мехова, яку витягнув недавно з забутя гамбурський географ Міхов.

Люди довідали ся, що Дон пливе до Понту, а Волга (Rha, Itil, Etilia) до Каспійського моря, що ніде нема Ріпейських гір, що в західній Росії розтягають ся величезні мочари, що Біле Море є заливом Північного Ледового Океана, та що туди впадають ріки Мезень та Печора. Також і Урал увійшов у круг знання цивілізованого сьвіта, а на мапі спритних дипломатів появляє ся Об і його доплив Іртиш. Росія стояла тоді на вступі до власної епохи відкрить, бо з 1577 р. зачинають ся напади козаків під проводом Єрмака на Сибір, що здобули сей величезний край в казочно короткім часі на користь царів. Виходилоб поза межі нашого опису, займати ся докладнійше відкриттями козацьких конкістадорів.

Значні заслуги коло пізнання Північної Америки здобули собі Італійці, що часами служили в англійським або французьким війську. Передовсім стрічаємо ся з Джіованні Габотто, Літурійцем, що від 1461 р. жив у Венеції та опісля вимандрував з трьома синами, Льодовіком, Себастьяном та Сантом до Англії. В 1490 р. одержав він горожанство міста Брістолю, що тоді стояло на другім місці в королівстві. Звідси здаєть ся посилено вже теж кілька разів кораблі на захід які, правда, не могли похвалити ся жадними безпосередними результатами на полі відкрить, але всеж таки горожани сього підприємчивого міста зачали склонювати ся до такого роду ідей. В марті 1496 р. одержав батько Габота (Gabotta), що звичайно виступає під іменем Джона Кабота (Cabot), від короля Генріха VII патент на подорожі в цілі відкрить, до чого здаєть ся багато причинили ся відомости про Колюмбові подорожі. Кабот приплив у 1497 р. до північно-американських берегів та пізнав досєть великий прибережний шмат; давнійше Лябрадор мав бути тим краєм, що його він відкрив, і той здогад мав теж багато аргу-

ментів за собою, але Давзн (Dawson) доказав правдоподібність, що Кабот був ближше на полудне, а саме коло Нової Шотляндії та бретонського рога. Отже він перший бачив американський континент, і здаєть ся, перший на нїм станув. Чи він зараз у найближшій році відбув таку саму подорож у тїм самим напрямі, не знати; Еррера (Erreга) признає, що така подорож відбула ся, але не певне, хто був провідником. Джон Кабот, тоді вже в старшій віці, уступає від того часу на бік, а його місце займає Себастьян, чоловік, якому далеко менше можна було завірити, та якого не можна увільнити від закиду самохвальства та безосновних тверджень. Герріс (Harrisse), один з найперших знавців того часу ставить сина як чоловіка без порівняння низше від батька та робить йому закиди, що радо строїв ся в чужій пера та присвоїв собі славу батька. Тому мусимо на всі його діла покласти знак питання.

Те, що звичайно говорить ся про Себастьяна Кабота, можнаб так зібрати; по другій північно-західній подорожи в 1503 р., про яку нема певних відомостей, вступив у 1512 р. в еспанську службу, яку однак заміняв знов 1517 р., за англійську, бо не міг там перевести в дійсність своїх плянів. Також другий раз з'єднав собі його цісар Карло V., і в 1522 р. зачав він переговори з Венеціанцями, щоб під їх егідою знайти через Північну Америку переїзд, якого істнуваннє було здогадом. Знов стричаємо його еспанським пільотом із припорученнєм перепровадити відділ війська через недавно відкритий пролив Магеляна, але він завернув ся вже коло Ля Пляти. Через те, що завів у надїях своїх службодавців, мусїв кілька літ просидіти на банїції на альжирськїм березї. Від 1547 р. жиє знов в Англії, безнастанно занятий плянами винайдення нової дороги до Китаю. Помер коло 1557 р.; був се менше чистий характер, про який в най-

ліпшим разі можна сказати те, що його неспо-
кійний темперамент здержував його від виконання
гарно упланованих проєктів.

У сліди старшого Кабота вступив тепер зна-
ний нам із давнішого оповідання Кортереаль, але ми
старалися вже віддати справедливо честь і Пор-
тугальцеві Гомесові, висланому Еспанцями. Між
Кортереальом і Гомесом, до остатного далеко
близше, станув що до часу Фльорентинець Джіован-
ні Да Верраццано (Verrazzano), якого біографію
старався подати в наших часах між иньшим
особливо Гіґ (Hugues). Дехто хотів вказати, що
Верраццано ідентичний з корсарем Жаном Фльо-
реном (Florin), повішеним на приказ Карла V за
рабунки на морю; Перагалльо (Peragallo) підпирає
ту ідентичність, і має до того причини. В 1523 р.
поплив сей у всякім разі добре обізнаний з нав-
тикою, моряк з припоручення короля Франца I
з Дієп, до американського берега, на яким станув
у теперішній державі Північна Кароліна. Він плів
спершу на полудне, опісляж знов на північ, і до-
сягнув 50⁰ півн. ш. Маючи все на думці докладне
пізнання берегів, нерадо плів ночами. Йому зав-
дячуємо спостереження, що послужило Алексан-
дрови Гумбольдтові за основу до нової кліматоло-
гічної системи, а то що два місяця в тій самій
ширині можуть мати дуже різне підсонє. Аж
у ширині Нью-Фундленду перервав Верраццано
плавбу в північнім напрямі; сю подорож описав
він таким способом, що зраджує вище образование
у того чоловіка. Герріс зазначає, що з того опису
виходить, буцім то контінент Північної Америки
не порозрваний на части, але відділений від Азії.

Майже чотири десятки літ від того часу не
беруться Французи до нових підприємств замор-
ських подорожий на полудні. В 1562 р. вибуду-
вали Гугеноти, що вимандрували з краю, в око-
лиці, названий з того часу їх іменем, форт, який

охрестили по імені короля Карла ІХ Кароліною; одначе сей форт не міг остояти ся перед нападами фльорідських Еспанців, їх релігійних противників. Натомість один французький моряк дійшов був уже давнійше багато дальше на півночі до значних результатів. Жак Картіє (Cartier) з Сан Мальо, родинного місця не одного з відважних мореплавців, поплав 1534 р. до Нью-Фундленду, що по її мілких берегах вже від давна ловили норманські сьмільчаки рибу, і при тій нагоді відкрив усте ріки св. Льоренца. Остров Антікості, що лежить перед його властивим устем, оплинено цілком. Вертаючи туди в найблизших роках, оглянув іще докладнійше границі залуу свв. Льоренца, а опісля вплинув у саму ріку, якою переплив попри індіанську кольонію Кебек та попри гору Монрояль (Montroyal) — так її сам назвав — тепер Монреаль (Montréal). В однім близькім селі перезимував, а в липні 1536 р. вернув знов щасливо до Сан Мальо. Його оповідання про „Канаду“, — таку назву одержав сей край, який Верраццана назвав був „Новою Францією“ — та про ланцюх великанських озер на захід від Монрояль викликали велике заінтересованне, а один вельможа Франсуа (François) Деля Рок (Roque) казав собі формально надати як ленно той край, що мав перед собою таку будучність. Картіє мав обняти провід над кольонізацією і заложив 1541 р. недалеко Кебек оселю, не ждучи одначе Деля Рока, що зі своїм приїздом дуже спізнив ся, покинув край, який ще мало надавав ся до сповнення таких обширних плянів. Проба кольонізації не вдала ся, і Картіє мусів 1544 р. віхати четвертий раз в усте ріки свв. Льоренца, щоб забрати з собою до дому осталих, сильно розчарованих кольоністів. Перемінити Канаду на французький заморський край удало ся аж пів сотки літ пізнійше досьвідному Самуельови Шамплєнові (Champlain), якого пригадує ще тепер назва озера

в стані Нью-Йорк. У всякім разі вже тоді можна було сказати, що панованне Франції в Північній Америці зильно уґрунтоване, але в семилітній війні пропали всі доси здобуті користи.

Старший Кабот руководив ся в своїм підприємстві подібною цілю, яка переважала у Колумба та Магеляна; хотів відкрити морську дорогу через Новий Сьвіт до корінних країв. У Веррацана та Картієра уступає ся тенденція на друге місце супроти того, що на першім пляні станули сподівані безпосередні практичні користи. Тепер щораз більше входимо в епоху, в якій уважає ся, знов із посторонніх мотивів, за найважнішу задачу знайти просту дорогу до Індії. Оба великі протестантські торговельні народи над Німецьким Морем стояли в дуже напружених відносинах або навіть на воєнній стопі з Еспанією, а дороги, які вели довкола рога Доброї Надії або проливу Магелляна, були замкнені для льондонських та амстердамських моряків, коли вони собі їх не отворили перебоєм, як то часто бувало. Надія відкрити иньшу дорогу до Індії на півночі оживлювала та заплоднювала і так сильні прямовання обох германських народів. Раз було оплиненне Північної Америки, другий раз оплиненне Азії на першім пляні. Нині знаємо, що „північно західна“ та „північно східна“ дорога не практична для світової торгвлі, хоч не в рівній мірі; але 16 столітє не знало сього на своє щастє, та коли гонено за якимсь фантомом, то побіч дальших, немаловажних користий наукової натури дійдено до першого глибошого пізнання географічних відносин полярних околиць. Без такої великої побуджуючої сили булиб здаєть ся найнепрístupніші околиці на земській поверхні ще довго полишені самим собі.

З пляном північно-східної дороги виступив Себастьян Кабот, уже тоді старець, коло 1553 р.

Що Европа сягає лиш до 71° півн. ш., говорив уже Верраццано, а що також Азію можна оплисти довкола, то був погляд Оляуса (Olaus) Магнуса, що був обізнаний з далекою північю ліпше, як хто иньший. Ріг „Табін“ — звано його „тінею, що попереджає дійсний ріг Челюскін“ — був по Меркатору, що опирав ся на Плівію, найдалше на північ висуненим пунктом Азії. Такий то був щасливий стан річей для московського торговельного товариства, заснованого за ініціативою Кабота 1553 р., що ще в тім самім році вислано три кораблі під проводом Юга (Hugh) Уїлюбая (Willoughby), Річарда Ченслера (Chancelior) та Стефена Берру (Burrough). Корабель начальника Уїлюбая та корабель Берру'а бачили конечність перезимувати на ляпландськїм березі, а що не були приготовані на таку можливість, то з цілої залоги ні один чоловік не вийшов із житєм. Оден Берру, що був на кораблі Ченслера, не впав жертвою катастрофи разом зі своїми людьми. Тим щасливіший був Ченслер. Він вплинув до Білого Моря, та на тім місці, де опісля побудовано місто Архангельск, заложив торгову стацію з тубольцями, так як перед 700 роками Отар, а навіть відважив ся поїхати до царського двора, де йому пощастило ся заключити корисні торговельні договори. Зараз 1556 р. був Ченслер вдруге на Білім Морі, але з поворотом втратив на шотийськїм березі свій корабель та житє. Рівночасно пробував теж Берру пізнати скандинавські береги, а опісля відкрив Нову Землю та Вайгач, але не міг доплисти до входу в Карийське море і вернув до Англії. Московська компанія не дармувала підчас того також і під иньшим зглядом. Вона розглянула ся для торговельних цілій в середній Росії, а в 1558 р. був її агент Тома Дженкінзн (Jenkinson) в місті Астрахані, яке щойно перед кількома роками забрано Татарам;

звідси поплив Каспійським Морем і дістав ся аж у глибину Туркестану. В 1562 р. подибуємо того самого Дженкінзна в Казвині, де старає ся виднати у перського шаха торговельні привілеї для своєї корпорації. Сей всесторонно образований чоловік знав також обходити ся з астрономічними інструментами, і тому зумів нарисувати дуже докладну мапу Росії та пограничних азийських країв. Лиш там, де сам не був, мусів здати ся на рисунок Герберштайна; також і у нього впливає Об з озера Китайська, а шукання того озера на довгий час завело географію Азії на хибні дороги.

В ціли здійснення пляну Кабота, що помер 1557 р., вислали Англіїці третю експедицію 1580 р. Були се два кораблі під командою Чарльза Джекмана (Jakman) та Артура Пета (Pet), що свого часу служив під Ченслером. Вони втратили один одного з очий, опісля з'їхали ся на східнім березі острова Вайгача, і були вже на Карийським Морі, якого так бояли ся, але дальша плавба по воді, в якій було повно криг, здавала ся їм неможливою. З поворотом розділили ся вони ще раз, і то в останнє. Правда, Джекман зарядив перезимовання на норвежським березі, що щасливо повело ся і поплив опісля ще до Ісландії, але від тоді не дав уже більше нічого про себе чути. Пет вернув натомість до рідного краю і оголосив опис своєї подорожи, що дійшов до нас у знаменитій збірці описів подорожи Геклюта (Hakluyt). Від тої невдачі закинули Бритийці плян шукати на північному сході пасажу до золотих та корінних країв, а полишили там поле до попису Голяндцям.

Тим завзятійші та трівкійші були перші змагання винайти переїзд у західно-північнім напрямі. Очевидно Кабот не дійшов до сеї ціли, а й не ліпше повело ся 1527 р. якомусь Річардови Торнови (Thorne). Минуло пів столітя,

заки узяли ся серйознійше до виконання сього проєкту, але власне тоді настав вік королевої Єлисавети, що в нїм розвинув ся сильнійший рух на тїм полі.

На рр. 1576—1578, припадають три подорожі Фробішра (Frobisher), з якими вязали ся радісні надії його земляків також тому, що він відкрив зараз із початку „північно-західну руду“; її мали зразу за дуже богату в золото, але в дійсности се металъ без великої вартости. Не маючи доброї мапи та впрочім не цілком спосібний до полярної плавної думав Фробішер, що в другій своїй їзді відкрив уже раз той пошукуваний переїзд, але в дійсности був се лиш залив, що глибше врізує ся в сушу, званий нині сундом Фробішра. „*Meta incognita*“ (незнана кінчина) відділяє той сунд від пізнійше названого Гедзенського (Hudson) проливу; правда, туди вплили теж Англіїці, але не пізнали його на цілїм обширі. З так шумно заповіданої „*Мателянової дороги на півночі*“ не вийшло на разі нічого.

Однак британська підприємлива вдача не заспокоїла ся. Богатий купець Уїліям Зендеран (Saunderson) заснував товариство в ціли знайдення та використання нової дороги до Індії, і здавало ся, що Джон Девіс (Davis) був тою людиною, якої вимагали обставини. Девіс вплив у червні 1585 р. з Дартмету, переплив попри Гренляндію, хоч її не пізнав, і поплив далі на поперек широкого проливу, званого його іменем, між краєм „*Land of Desolation*“, який відкрив, і Північною Америкою, до берега Кемберленду, який оглянув майже аж до підбігунового кола. Певних даних про істнування такої дороги з собою не привіз був однак до дому. Та Девіс був сеї неконечно хйбної гадки, що ціла північна часть Америки є лиш, здається, громадою відділених островів. Четверта проба Фробішра в 1586 р. не причинила ся до розв'язання

сього питання ні трохи, і так знов звернено ся до Девіса, що вибрав ся в дорогу в маю 1587 р. і плив попри берег Гренляндії аж до 72° півн. ш. Серед безнастанної боротьби з масами ледів, яких істоту він перший докладнійше поясняє, переплив він вдруге свій пролив і знайшов вхід до дороги Гедзена, яка оживила у нього великі надії, чого свідощтом лист до Зендерзена, написаний незадовго потім. Близька війна з Еспанією здержала дальше виконання пляну і надала взагалі діяльності Англійців цілком иньший напрям. Документи, віднайдені недавно Фостером, познайомлюють нас з одною дуже цікавою історичною новістю, а то що Зендерзен та Девіс получили ся, хочачи спробувати доплисти до Індії довкола Африки — перший пункт задачі опісля так величаво розв'язаної зі сторони Англії, зробити рік Доброї Надії тим пунктом, що вяже Европу зі східною Індією. Девіс вплив дійсно 1590 р. кораблем „Самаританином,“ але Еспанці довідали ся про те від своїх шпіунів і заступили йому при мароканським березі дорогу. По кількох боротьбах зискали тільки, що Англійці мусіли завернути свій корабель.

Як довго жила Єлисавета, то наслідком частих політичних непорозумінь можна було числити на висиланне північно західних експедицій тим більше, що в особі льорда Уельзінгема (Walsingham) помер той з поміж впливових дорадників великої королевої, що мав у коронній раді перший і значучий голос у таких справах. Аж за Джемса I віджив знов експанзивний настрій. Генрі Гедзен, якого подибуємо тут перший раз, здобув собі велику славу вже в 1609 р. тим, що докладно розслідив велику північно-американську ріку, що надавала ся до корабельної плавби, нинішню ріку Гедзена (Hudson River). В рік опісля візвало його західно-бритийське товариство, щоб пізнав

водну дорогу на північ від „*Meta incognita*“ докладнійше, як Фробішер. Він зробив се, і справедливо називає ся сей пролив, що отвирає приступ до центра архіпелягу при північно західнім переїзді, проливом Гедзена. Сер Томас Сміт (Smith) та Сер Джон Уольстенгольм (Wolstenholme) разом з иньшими патріотами постарали ся о засоби до подорожі Гедзена, з якої не вернув уже більше великий відкривець. З кінцем липня загнала його крига до селісберського острова (Salisbury), що попри нього вплив на велике, отверте море — на його гадку пошукуване Полудневе Море. Був се залив Гедзена, а на його березі, під 52° півн. ш. мали вони перезимувати. З тяжкою бідою намовив капітан до того свою непослушну залогу; його оправдана строгість викликала у них незадоволення, і в червні 1611 р. недалеко рога Уольстенгольм вибух отвертий бунт. Бунтівники всадили Гедзена з сином і вісьмома вірними моряками на отверту лодку, а два кораблі, які вислано під Бетном (Button) та Іґремом (Igram) за ними в 1612 р., не знайшли й сліду по них. Однак Бетн привіз до Англії також одну потішаючу новину, а саме, що приплив на ново відкритім морі приходить із заходу, і доходить до тої самої височини, як на отвертих океанах, отже що безсумнівно існує звязь між заливом Гедзена і Полудневим Морем.

Така перспектива захочувала до нової проби, а переведенне її поручено капітанови Робертові Байлетови (Bylot). Він був досвідним моряком, а мав при собі помічника, що мабуть займав перше місце між британськими навтиками тої епохи. Уїлліям Бефін відбував уже раз подорож до Гренляндії, і був би певно обняв начальну команду, колиб сам не зголосив ся, справді з рідкою на ті часи безінтересовністю, що буде служити під Байлетом за керманіча. Та подорож є в історії

географії важна також і тому, що підчас неї Беф-
фін перший зужиткував у практиці методу означу-
вання географічної довжини після віддалень мі-
сяця; теоретично заповідали користи сеї методи
вже сто літ тому назад Йоган Вернер та Петер
Апіян, але практичного ужитку ніхто ще з неї
не робив. З кінцем мая 1615 р. приплив корабель
„Дісковері“ (Discovery) до проливу Гедзена під
командою Байлета та шукав дороги на північ
через канал Фокса, але не заплив далеко поза
ширину острова Сутемпті-Іслянд (Southampton-
Island). На тім острові студював Беффін приплив
та відплив у проливі і сконстатував, що сї
явища є в звязи з Атлянтійським Океаном. Пі-
звання того факту справило таке пригнобляче
вражінне, що оба команданти безпроводочно зде-
цидували ся на поворот, що відбув ся скоро і так
щасливо, що корабель приїхав до Англії, не втра-
тивши ні одного чоловіка на покладі.

Залив Гедзена приносив лиш дуже малі ко-
ристи, як зараз пізнали, та коли взагалі Англіїці
не хотіли резигнувати з вишукання північно-захід-
ного переїзду, то муїли шукати ще дальше на
півночі. В тій ціли вибрав ся ще раз 1616 р.
корабель Дісковері під тим самим проводом. Беффін
переплив тепер просто через пролив Девіса і до-
плив до більшого моря, яке з вдячности названо
на його честь заливом Беффіна. Тим разом станули
Англіїці в тім місці, де залив переходить у тісний
пролив Сміта, в найвисшій географічній ширині
до якої доїхано на заході, себ то близько 78° .
Підчас плавби на полудне попри західний беріг
заливу оглянено вхід до сунда Джонса (Jones)
і Ленкестра; остатний дійсно не замкнений
землею від заходу і є, розумієть ся при
страшно великих трудностях, дорогою до про-
ливу Берінга. Що Беффін бояв ся здати себе на
ласку криг проливу, сього не можна йому брати

за зле. Корабель попав ся і так між леди, плив у противнім напрямі як хотів і аж у ширині 66° 40' зміг увільнитися зпоміж криг. Звідси вже аж до берегів Англії не було ніяких труднощій. Бефін висказує в листі до свого протектора Уольстенгольма з резигнацією, що надію оплинення Північної Америки довкола треба закинути; він сам був довго в приступі того шалу, але факти переконали його, що в дійсности є противно. З Бефінном кінчать ся теж перший період змагання зі сторони Англії, знайти північно-західну дорогу, і два віки минають, заки зачнетъ ся новий період, характеризований голосними іменами: Джона Френкліна, Роса, Перрі (Parry), Мек Клінтока (Clintock), та Мек Кюра (Clure).

За те появляють ся тепер Голяндці на арені вишукування північно-західної дороги, де перед тим виступали рівнож виключно Бритийці. Вони бачили тоді і пізнійше, що їх співплемінники суперничать із ними на обширі, що вони його мали за свою виключну власність, та коли Олівер Брюнель 1565 р. відважив ся оплинути Росію від півострова Кола, щоб розслідити терен для торговельних цілій, заздрість Англійців дійшла до того, що його один російський урядник увязнив. Одначе він знайшов незадовго товаришів у торговлі, що за ним вставили ся, і тоді повстала на півострові Кола нідерляндська стація; звідси вела ся, головно за посередництвом Брюнеля, жива торговля з нутром Росії. За ініціативою сього спритного торговця поплили опісля кораблі до устя Двіни, а в 1584 р. założено недалеко старого славного монастиря Холмогори торговельну емпорію Архангельск. Однак тепер Брюнелюви вже так не щастило ся, щоб міг був перевести в діло торговельні зносини з Самоедами; при устю Печори розбив ся йому корабель, він покидає Росію і зникає нам

з перед очий. Кажуть, що він пізнійше відбував подорожі до Гренляндії під данською флягою.

Але ініціатива не остала без наслідків. В 1593 р. подав Балтазар Де Мушерон (Moucheron) генеральному намісникови Маврикієви Оранському проєкт, переплисти Карийським Морем до Китаю; правительство дало на ту ціль два кораблі, до яких додало місто Амстердам ще третій і один яхт. Картограф Плянціус сповняв функції наукового знавця. Капітанами правительственних кораблів подибуємо Корнеліса Корнелісзона Наайя (Naij) та Брандта Айсбрандтсона (Ijsabrandszon) Тетгалеса (Tetgales), а оба амстердамські кораблі були під командою Віліяма Баренца (Barentz). Наай і Тетгалес доплили, що правда аж через Угрийську Браму „Насавський пролив“ Голяндців, — до Карийського Моря, а що тут несподівано знайшли отверте море, то думали, що досить добре вивязали ся зі своєї задачі і вернули домів. Також Баренц мусів під 78° півн. шир. завернути ся коло острова Нової Землі, на якого березі вказували деякі сліди на давнійше російське населенне.

Оптимістичний настрій того часу не брав за зле експедиції того, що не дійшла до своєї головної ціли, і в 1595 р. виплила поважна ескадра зложена з сімох кораблів „в ціли знайденя переїзду на півночи до королівства Китаю та Япану“. Тексель можна було покинути аж 2 липня, і тому коли приїхали до Вайгача, було вже по догідній порі до плавби, а коли не змогли прорубати ледів, мусіли знов думати про безпроводочний поворот. Привезли вони лиш одну потішаючу вістку, а то що далеко на схід від Оба впадає в Ледове Море друга велика ріка Гіліссі (Gillissy) або Єнісей, та що між устями обох рік ведуть Москалі дійсно торговлю.

Генеральні стани не могли рішити ся на висланнє нової експедиції на кошт держави, але приобіцяли щасливому морякови, що знайде північно-східний проїзд, велику грошеву надгороду. Натомість амстердамський магістрат вислав із власної ініціативи під командою Яна Корнелісона Райпа (Rijp) та Якова Гендріксзона (Hendrickszon) Гемскерка (Heemskerck) два кораблі, що мали попри острів Вайгач дістати ся до Єнісея, там перезимувати, і з найблизшою весною плисти далше до Східної Азії. Обставива, що пізнано конечність уложити наперед плян перезимовання, вказує на великий поступ у розвязуванню полярних проблемів. Уже 9 червня 1596 р. був Райп коло Медвежого Острова (Bäreninsel), що про нього не було ще ніколи згадки в арктичній літературі, та аж знов появляє ся він тоді, як 1603 р. англійські китолови полювали коло нього на китів. По восьми днях, плывучи в північнім напрямі, побачив Райп чудові скалисті узгір'я громади островів Шпіцбертен, як її Голандці назвали. 1 липня з'їхали ся оба кораблі коло Медвежого Острова, а незадовго потім знов розійшли ся. Райп був тої здорової гадки, що в цілі оплинення кінчини Табін треба зараз від початку старати ся підплисти далеко на північ, і тому задержав ся при східнім березі Шпіцбертських островів; не сподівав ся однак, що власне тамтуди нажене зимна струя масу ледів. Ніде не отвирав ся йому проїзд і він мимоволі мусів відступити від свого наміру. Розумієть ся, йому вдали ся важні географічні відкриття, але торговельна дорога до Китаю була замкнена так само тоді, як і перед тим.

Плавання Гемскерка була звернена більше на схід. 17 липня побачили острів Нову Землю, а 16 серпня оплинули її північну кінчину по тяжких боротьбах із ледами. Колиб се було вдало ся кілька тижнів скорше, то вони моглиб були

дійти до поважніших результатів; але тепер стояла їм підбігунова зима з своїми пострахами за плечима, і корабель не міг уже покинути „ледового порту“, так що конечно треба було перезимувати серед далеко прикрийших обставин, як було в пляні. Властивою душею цілої залоги був у тім клопоті великодушний та досвідний Баренц, що подібно як Беффін, руководячи ся чистим замилованнем підприємства, задоволяв ся доси місцем керманича, а від тої хвилі обіймив команду. За його приказом станула деревляна хата до перезимовання, та помимо довгої дев'ятимісячної, довший час темної вязниці, с. в. аж до 14 червня, помимо того, що між залогою лютував шкорбут та забирав велике число жертв, примір Баренца всеж таки удержав моряків у безнастанній роботі; коли потеплішало, а кораблів не можна ще було видерти з ледів, казав ладити човни, на яких сподівано ся доплисти до російського континенту. Гемскерк та більша часть його залоги дійсно уратувала ся, але чоловік, що тільки через силу його духа вдав ся ратунок, не побачив свого рідного краю. Вже хорий казав себе занести до човни; по дорозі захопила його смерть, якої ожидав так само спокійно та з підданнем божій волі, як усе в житю. Через столітя не станула людська нога в тім голяндським зимовім мешканню, та аж 1817 р. віднайшов Норвежць Карльзен (Carlsen) те місце, що причинило ся до вічної слави Баренца.

З ним спочиває довгі часи плян оплинення Азії. Правда нідерляндсько-східно-індійське товариство взяло ся ще раз до тої задачі, по части під вражіннем розвідки Кеплерового кореспондента Елізея Ресліна (Röslin) про фізикально-телеольогічну конечність, що Полярне море мусить бути отверте, і в 1611 р. вибрали ся два кораблі під Найєм (Naij) та Катом (Cat) до проблематичної дороги

Аніян, що її судьбу ми бажали представити в попереднім розділі. Ріжними дорогами йшли вони до своєї цілі, але оба вернули з нічим. Так покинено ту неосягнену ціль і тим серйозніше почато думати про се, щоби з пороблених відкрить мати як найбільші господарські користи. Показало ся, що найвідповідніші до сього шпіцберські води з своїм багатством риб та звірів із траном.

Від 1597 р. плавали по тих водах англійські рибачькі фльоти, часто під проводом баскійських гарпунарів, що їх мали за найдосвідніших в їх ремеслі. Також із висшими цілями, а то для теоретичних дослідів, явив ся в 1607 р. тут англійський корабель під командою практичного Гедзена. Він плыв перше далеко на північ попри східний беріг Гренляндії і переплив опісля до Шпіцберген, але тут задержали його леди. Пливучи також і з другої сторони Північного Ледового моря, відкрив, як здогадує ся Баров (Barrow), вулканічний острів Ян Маайєн (Maïjen), названий так опісля в 1611 р. Голяндцями. Вони були від 1611 р. такими завзятими конкурентами Англійців у полярнім риболовстві, що між ними часто приходило до сильних спорів, і аж на основі державного договору, що станув між обома народами в 1627 р. за короля Карла I, переведено докладний поділ терену ловлі. Була се величава доба в історії Шпіцбергена, коли протягом короткого арктичного літа розвивала ся незвичайно жива діяльність. Повстало навіть мале місто, „Смеренберг“, а в тамошних варстатах залягоджували стало поселені ремісники потреби кольоністів. Останки численних деревляних будівель та домів іще тепер лежать на берегах, а численні хрести пригадують про той час, коли на зимнім, ледовім острові цвило літнє жиге..

Питання північно-західної та північно-східної дороги порішено в XIX тім століттю. В 1851 р.

Шкот Мек Клюр (Clure), втративши свій корабель у ледах, перебив ся в напрямі з заходу на схід щасливо через архіпелаги, що граничать від півночи з Америкою, але потребував на се трьохлітньої, безперервної праці. В рр. 1879 та 1880 розв'язав проблем оплинення Азії з півночи Норденшільд (А. Е. v. Nordenskiöld) легше, як сподівав ся, та колиб не була його заскочила одна пригода, яку можна було здасть ся оминати, то був би доплив до своєї ціли, до дороги Берінга, навіть без — розмірно короткого та легкого — перезимовання. Однак сї дві географічні блискучі події є доказом, що наші предки в добрій вірі стреміли до неможливого ідеалу. Бож північно західна дорога є для торговельних цілей раз на все не придатна, доки не наступить основний кліматичний переворот у Північній Америці; трохи ліпше має ся справа з північно-східною дорогою, однак і ся дорога ледви в малій мірі моглаб бути пожиточною для світової торгівлі.

Неможливо означити докладні межі епохи відкрить. Всеж таки можна її розтягнути на більше як два століття; зачинає ся з хвилею виступу Генриха Мореплавця, а кінчить ся з двадцятими роками 17 ст. тоді, коли поволі почав остигати у північних народів запал, що до того часу стремів до полярних відкрить. Добрий граничний камінь можна би рівнож покласти 1615 роком, коли-то Ле Мер (Maire) та ван Схутен (van Schouten) остаточно вияснили, як далеко сягає Америка на полудне; отворила ся нова дорога довкола рога Гурн, а вигляд Америки був уже тепер цілковито означений, так як перед тим вигляд Африки. Взагалі мапа з того часу обіймає вже дійсно справжні контури великих континентів, розумієть ся з виключенням Австралії,

бо її береги слідив аж від 1642 р. великий відкривець Абель Тасман. В його чинах можемо бачити пізній, але величавий відблеск властивої епохи відкрить; змаганням нашої розвідки, яка тут власне кінчить ся, було, представити важніші моменти з тої епохи.

З М І С Т.

	Стор.
Передмова автора	I
I. Старинні та середні віки	1
II. Португальці в Африці та Індії	29
III. Колумб і відкрите нового сьвіта	58
IV. Перший вплив землі і пізнання полудневого моря	82
V. Відкриття та здобутки Еспанців та Португальців в Америці	101
VI. Участь Французів та Германських народів у відкриттях	142
Географічна карта.	

Полудно

140°

160°

180°

5
7
8
9

Е

Р

Е

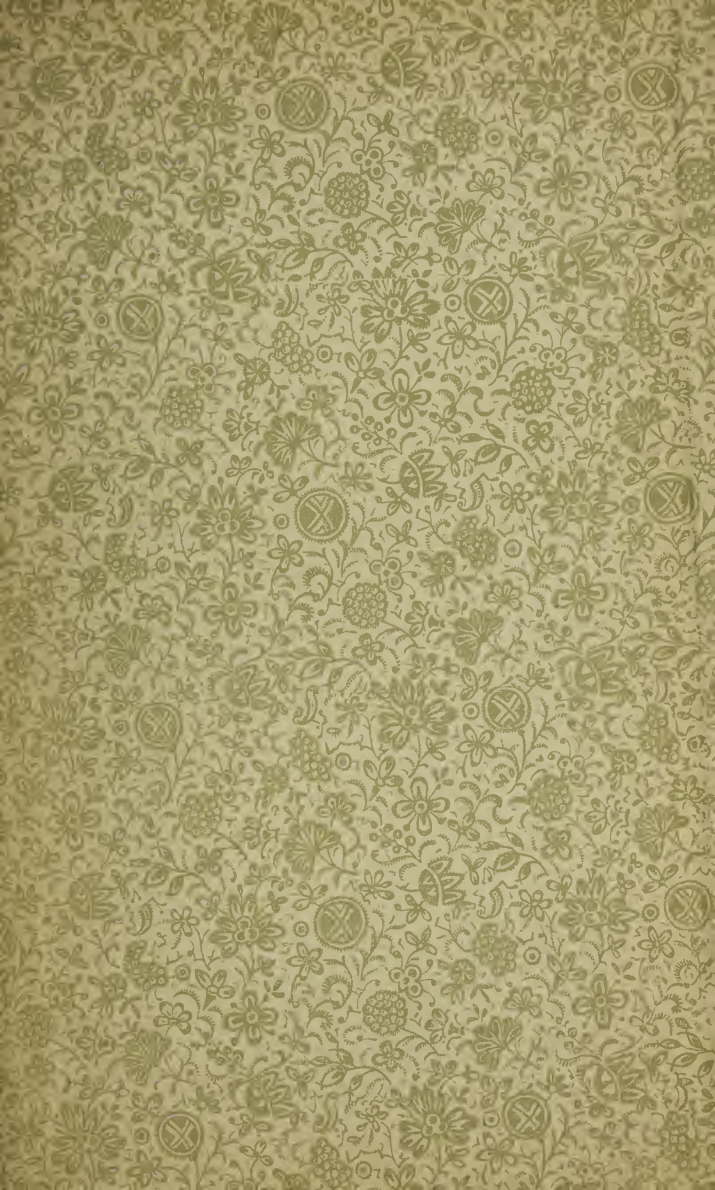
МАПКА ДО ІСТОРІЇ ГЕОГРАФІЧНИХ ВІДКРИТЬ ДР. ГІНТЕРА

перша плавба довкола землі експедиції Магелана

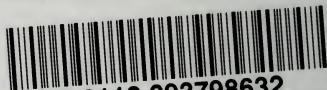

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

910.9 G95ZUC

C001

Chesi geografichnikh vidkrit

3 0112 093798632